

MEHMET ORUÇ · YILLIK KÜLLİYAT

MEHMET ORUÇ

2000

YILLIK KÜLLİYATI

KİTAP EDİSYONU · MİNION PRO

106 yazı · 60,019 kelime

17 × 24 cm · 11,5 punto

KİTAP EDİSYONU · 2000

Bir yılın bütün yazıları

Mehmet Oruç'un 2000 yılında yayımlanan 106 yazısı, tarih ve başlık sırası korunarak tek bir kitap cildinde bir araya getirildi.

Metinler doğrulanmış dijital arşiv kayıtlarından alınmış; imla ve ifade özellikleri korunmuştur. Yalnızca sayfa düzenini bozan teknik boşluklar ve görünmez karakterler temizlenmiştir.

Bu kitap edisyonu, yazıları zorunlu olarak yeni sayfadan başlatmaz. Başlık ve ilk paragraf birlikte tutulur; uygun alan bulunduğunda sonraki yazı aynı sayfada devam eder. Böylece kitap ritmi korunurken gereksiz boş sayfalar azaltılır.

DİZGİ NOTU

Minion Pro 11,5 / 16 punto · 17 × 24 cm kitap boyu · tek sütun · aynalı baskı marjları için hazırlanmış iç blok.

2000 DİZİNİ

İçindekiler

Ocak

Türkistan ceditçileri	008
Yarın Bayram	010
Bayramlar niçin sevinç günleridir?	011
Hız. Mevlana ve hümanizm	013
“Yaratılanı hoş gördük...”	015
İnanma ihtiyacı	017
Çalışanın katkısı sağlanmalı	019
Osmanlıyı ayakta tutan kuvvet	020
Bugünlere nasıl geldik?	022

Şubat

Hariciler ve Haşşaşiler	026
İslam ve Terör	028
Her kötülüğün başı cehalet!	030
Lider uzağı görebilen kimsedir	032
“Siz dışarıdan biz içeriden...”	034
“Korktuğum başıma geldi!”	036
Çocuk eğitiminde altın kurallar	038
İstikbal gençlerdedir!	040

Mart

Baba katili evlad!	043
“Daha başka ne beklersin!”	045
Gölge etme...”	047
Gerçek huzurun adresi	049
Kurban tartışmaları ve Bayramlar	051
Deli için hergün bayram!	053
“Sen de yaşlanacaksın unutma!”	054
“Beli bükük yaşlılar olmasaydı...”	056
Geçmişini bilmeyenin geleceği olmaz	058

Nisan

“Adalet mülkün temelidir”	062
Cehalet her gelişmeye engel	076
Hareket eden ölümler	078
Aşure Günü ve matem	080
Gemi ve yıldızlar	082

“Canınızdan çok sevmedikçe...”	084
“Duacı ol davacı olma!”	086
Yeni bir “Haçlı Seferi “ mi?	088
Hem Hristiyan hem Müslüman!..	090

Mayıs

Perişanlığın sebebi	094
İmam-ı azam Ebu Hanife	096
Asıl onlar utansın!..	098
Anneler Günü	100
Kafa karıştıran diyaloglar	102
“Onlardaki bu ahlaki bozmadan...”	105
“Dünyayı aldatanlar!”	106
Mehdilik heyezanları	108

Haziran

Ne günlere kaldık!	112
Çağ atlayan Türkiye!	113
Rezaletin böylesi görülmedi!	115
İnançsızlık çıldırıyor	117
Sevgi istismarı	119
Herkes bir âlem..	121
İnsan ihtiyaçsız olursa!	123
Fatima olayı ve üç sır!	125
Vatikan’ın nihayi hedefi!	127
Diyaloga evet istismara hayır!	129

Temmuz

Keşke samimi olabilseler!	133
Gen haritasının getirdikleri	135
Korkunun ecele faydası yok!	137
Alkışlarla uğurlamak!	139
“Alkış cahiliye adetidir”	141
Misyonerlik faaliyetleri	142
“Müslümanlar Nasıl Hristiyan Yapılır?”	145
Çağa göre yorum!	147
Reform ve İslamiyet	149

Ağustos

“İstedğin gibi yaşa...”	153
Ölüm gerçeği	155
Bin bilsen de danış!	157
Liderlik meziyet ister	159
Eğitim amaçlı arama %4	160

Teknoloji hükmederse!	162
Geleceği öğrenme merakı	164
Gelecekten haber vermek	166

Eylül

İntihar kurtuluş değildir!	170
İntiharın dinimizdeki yeri	172
Önce Eğitim sonra Öğretim	174
Sahasında emsalsiz bir tesis!	176
Eğitimde iletişimin önemi	178
Zaman size uymazsa...	180
Kendisini tanıyamadı	181
Ufku geniş tutmak	183
Türbede köpek kavgası	185
Yöneticilik ve yetki devri	187

Ekim

“Kurtuluşun dört lastikte!”	191
“Lafla peynir gemisi yürümez”	192
Filistinli Rami’nin dramı	194
“Kanla alınan parayla satılamaz”	196
Sadece bankalar mı boşaltılır?	198
Kendilerine benzetmek istiyorlar!	200
Yanlışın tersi doğruyu gösterir	202
Usul hatası önemlidir!	204

Kasım

Kimisi tokluktan kimisi açlıktan..	207
Huzursuzlukların kaynağı	209
Günahların affedildiği gece	211
“Barışta hayır vardır!”	213
İkiyüzlülük ve karakter	215
Entellerin yeni merakı	217
Önce bataklıkları kurutalım	219
Çalma kapıyı, çalarlar kapını!	221

Aralık

Mesihlik heyezanları	225
Adım adım plan tatbik edildi	227
Ne yaparsanız yapın yaranamazsınız!	229
Tarihi perdeler aralanıyor	231
Yılan ve Karınca karakterli insanlar	233
Sıkıntıların sebebi	235
Kadir Gecesi	237

Resûlullahın Duâsı	238
Haçova Meydan Muharebesi	240
Çolak Hasan	242

2000 YILLIK KÜLLİYATI

01

Ocak

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

Türkistan ceditçileri

Dün Ahmet Arvasi Bey'in, Arap ülkelerindeki ve Türkistan'daki ceditçilik (reform) hareketi ile ilgili sözlerini nakletmiştim. Bugün bu konuyu biraz açmak istiyorum. Bu hareketi başlatanlar kimlerdi, maksatları ne idi? Sakarya Üniversitesi öğretim üyesi Sn. Alaeddin Yalçinkaya'nın çalışmalarından da istifade ederek bu soruların cevabını bulmaya çalışalım:

Ruslar, Türkleri Ruslaştırmak, hiç olmazsa Türk ve İslâm dininden, kültüründen, hayat tarzından mümkün olduğu kadar uzaklaştırmak istiyorlardı.

Bu hedefe ulaşmada önce maneviyatın sarsılması gerekiyordu...Bu konuda kendilerine yardımcı olacak kimseleri bulmakta zorlanmadılar. Daha 19. Yüzyılın başında dinde reformun gereğini savunan Abu Nasır Kursavî bunlardan biriydi. Sapıklıkta o kadar mesafe aldı ki, kâfirlik ve dinsizlik suçu ile yargılandı. Başta Şehabettin Mercânî olmak üzere daha sonraki bütün reformistler onun fikirlerini esas almışlardır.

Mercânî'nin, reformist fikirlerini de Musa Carullah Bigiyev devam ettirdi. En büyük hedefi mezhepleri kaldırmaktı. Alimleri, fıkıh kitaplarını yıkmadıkça bunu başaramayacağını bildiği için de hep bunlara saldırdı. Alimlere ve mezheplere sahip çıkan Osmanlı da bu düşmanlıktan nasibini aldı. Bigiyev'in tek hedefi, ictihat kapısını açmak, akli esaretten kurtarmak, yani 14 asırdır devam eden mezhepleri, alimleri, fıkıh kitaplarını, bir tarafa atıp, doğrudan Kur'an-ı kerime yönelmek... Maksud da belli...Herkes kendi anladığı yalan yanlış bilgilere "din" diye sarılacak. Dolayısıyla ortada din diye bir şey kalmayacak..

Rusya'daki "reformcular",İslâm'ın içinde bulunduğu sıkıntılı durumun sorumluları olarak geleneksel yani reformcu olmayan İslâm ulemâsını gösteriyordu. İlk yapılması gereken şey bir eğitim reformuyla geçmişle olan bağları koparmaktı.

Reforcuların en çok etkilendikleri kişi Cemâleddin Efgânî idi. Bu yüzden Efgânî veya reformcular hakkında söylenenlere paralel tenkitler bunlar için de söz konusudur.

Hem Osmanlının yolunda olmak, hem de bu hareketi desteklemek tezat teşkil eder. Osmanlının yıkılışından sonra, talep edilmesine rağmen Türkiye Cumhuriyeti'nin de bu reformculara destek vermemesi mânidardır.

Star Gazetesi yazarlarından Halit Kakinç'ın, “ceditçiler” ile ilgili 8-9 Aralık 1999'yazısından da kısa bir özet vermek istiyorum:

“19'uncu Yüzyıl'da Çarlık Rusyası'nda doğan Dil'de ve Kültür'de Türkçülük, etno-sosyolojik karakterdedir. Gökalp ile başladığı sanılan... Gaspıralı'ya, Akçura'ya, Ahundzade'ye ve Mercani'ye kadar uzanan bu hareketin kökleri, aslında daha da eskidir.

Bu akımın temelini atan isim, Ebu Nasır el-Kursavi'dir. El Kursavi, eğer Türk Dünyası'nın Reform Çağı'ndan söz edilebilecekse, bu dünyanın ilk reformistidir. Türkiye'de bu konuda yürütülen tartışmaları biliyoruz. Doğal olarak, bu türden aydınlanmacı bir din anlayışı, Yaşar Nuri ile başlamamıştır. Bana göre, Yaşar Nuri Öztürk'ün öncülü, Kazanlı din ve bilim adamı Şahabettin Mercani'dir.

Ebu Nasır el-Kursavi'nin görüşlerini benimseyerek genişleten Şehabettin Mercani, yaklaşık 150 yıl kadar önce, bir faaliyet programı geliştirmiştir. Mercani'nin faaliyet programı, şu altı madde'den meydana gelmiştir.. 1) Dini konularda, herkes, kendi aklı ile Kur'an-ı Kerim'de cevap arayacak.2) Bir müslümanın diğer bir müslümana körü körüne bağlanmasına son verilecek.3) Skolastik içerikli eski ve yararsız kitaplar, medreselerden atılacak.4) Medreselerde Kur'an meali ve İslam Tarihi üzerine dersler verilecek. 5) Medreselerde, ders programlarına, pozitif bilimler ve Rusça derslerinin eklenmesine muhalefet edilmeyecek.6) Müslümanlar, Hz. Muhammed döneminin İslam Kültürü'nü benimseyecek.”

Mercani'nin hedefi; Dinimize ait bilinen bütün bilgileri atıp, dini yeniden yorumlamak, başka bir ifade ile yeni bir din kurmak... Programın kısa özeti bu...

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 OCAK 2000 · KAYIT 11727

Yarın Bayram

Yarın bayram... Bayramlar sevinme, neşelenme günleridir. Hazret-i Ebû Bekr, kızı hazret-i Âişe vâlidemizin evine gidince, iki hizmetçinin tef çalıp neşelendiklerini gördü. Ensâr-ı kirâmın kahramanlıklarını övüyor, destan söylüyorlardı. Hazret-i Ebû Bekr, Resûlullahın evinde böyle şey yapılmasının uygun olmayacağını bildirerek, onların susmalarını söyledi. Peygamber efendimiz müdahale etti, -Yâ Ebâ Bekr, onlara mâni olma! Her kavmin bir bayramı vardır, bu da bizim bayramımızdır. Bayram sevinç günleridir, buyurdu.

Müslümanı sevindirmek çok sevaptır. Bayramlar, Müslümanların birbirini sevindirmesine birer vesiledir. Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki:

“Allahü teâlânın en çok sevdiği amellerden biri, mü'mini sevindirmek, üzüntüsünü gidermek, borcunu ödemek, yâhut aç iken onu doyurmaktır.”

“Bir mü'mini sevindireni, Allahü teâlâ da Kıyâmette sevindirir.”

Bayram, şüphesiz mükâfat günüdür, günâhlardan kurtuluş günüdür ve ayıplardan temizlenme günüdür.

Bayram, bir ay boyunca kulluk şuuru içinde ibâdetlerini yapan ve yüce Allaha daha iyi bir kul olmak için yarışan, îmânlı gönüllerin hasat günüdür.

Bayram, büyük cihâd olarak bildirilen nefis mücâdelesinden galip çıkan mü'minlerin Rablerinden mükâfat alacakları gündür.

Ramazan Bayramı günü melekler yolların kenarında durarak bayram namazına gidenlere şu müjdeyi verirler:

- Ey mü'minler topluluğu, size mükâfatlar, hayırlar ve bol bol ni'metler verecek olan Kerem ve İhsân sahibi Rabbinizden isteyiniz. Zîrâ O, size geceleri ihyâ etmenizi emretti, siz yaptınız. O size gündüz oruç tutmanızı emretti, siz tuttunuz. O size Rabbinize itaat etmenizi emretti, siz de itaat ettiniz. Öyle ise bahşişinizi, mükâfatınızı alınız. Namazdan sonra bir melek de şöyle nidâ eder: Biliniz ey mü'minler bugün şüphesiz mükâfat günüdür, günâhlardan kurtuluş günüdür ve ayıplardan temizlenme günüdür.

Bayram, sadece sevinmek değil, aynı zamanda sevindirmek günüdür...

Bayram, akrabâların, büyüklerin, komşuları, dostların Allah için sevilenlerin ziyaret edildiği, gönüllerin alındığı, dostlukların pekiştiği, küskünlerin barıştığı, îmân-islâm kardeşliğinin en güzel örneklerinin sergilendiği, ehl-i îmânın birbirleriyle kuvvetle kenetlendiği, kardeşlik, sevgi, birlik, beraberlik ve yardımlaşma günüdür... Bilhassa, yetim, kimsesiz çocuklar, aranıp bulunmalı, bayram sevincinden mahrûm bırakılmamalıdır.

Bizler, dinimizin bildirdiği güzel ahlak ile ahlâklanır bunu devam ettirirsek, Allahın nusreti, yardımı muhakkaktır. Bunun için, iyi Müslüman olmaya söz verelim. Ramazan bitti diye alıştığımız güzel hasletlerimizi terketmeyelim. Kulluğumuzu, teslimiyetimizi, namaz ve niyâzımızı bitirmeyelim...

Bayram Namazı Bayram namazı iki rek'attir. Cemâ'atle kılınır, yalnız kılınmaz. Birinci rek'atte Sübhâneke'den sonra eller üç defa kulaklara kaldırılıp, her defasında tekbir getirilir ve iki yana uzatılır, üçüncüsünde, göbek altına bağlanır. Sonra Fâtiha ve zamm-ı sûre okunup rükû' ve secdeler yapılır.

Ayağa kalkılarak, ikinci rek'atte Fâtiha ve zamm-ı sûre okunduktan sonra, iki el yine üç kere kulaklara götürülür ve her defasında tekbîr getirilir. Üçüncüde de, eller yana salınır. Dördüncü tekbîrde, eller kaldırılmayıp, rükû'a eğilir. Secdeler yapılır ve oturulup Ettehiyyâtü ve salevât duâlarından sonra selâm verilir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 OCAK 2000 · KAYIT 11728

Bayramlar niçin sevinç günleridir?

Bayramlar, niçin sevinç günleri?... İmâm-ı Gazâlî hazretleri, bunu şöyle açıklamaktadır:

1- Mü'minler, Ramazan Bayramında, Allahü teâlânın farz kıldığı Ramazan orucunu tutabildikleri için çok sevinirler, bunu bayram kabûl ederler.

2- Bayramlar her sene tekrar geliyor. Bu sevinçli gün tekrarlandığı için bayram denilmiştir.

3- Bayramda Allahın ihsânı bol oluyor. Bol bol ihsâna kavuşulduğu için bayram denilmiştir.

4- Bayram günü gelince sevinç ve neşe de geliyor. Üzüntüler unutuluyor. Bunun için bayram denilmiştir.

Bayramlar aynı zamanda az zahmetle bol kazanç günleridir.

Ebû Hüreyre hazretlerinin bildirdiği bir hadîs-i şerîfte Peygamber efendimiz, “Kim, Bayram günü, üçyüz defa "Sübhânallahi ve bihamdihi" der ve bunu müslümanların mevtâlarına hediye ederse, her kabre bin nûr girer. O kişi öldüğü zaman Allahü teâlâ o kişinin bin nûrunu da kabrine getirir.”

Başka bir hadîs-i şerîfte de Peygamber efendimiz buyurdu ki: “Bayramlarınızı Tekbîr ile zinetlendiriniz, süsleyiniz.” buyurdu. Peygamber efendimiz yine buyurdu ki: “Kim, bayram gecesini, o günün şuuruna ererek ihyâ ederse, kalblerin öldüğü gün onun kalbi ölmez.”

Allahü teâlâ, Cenneti Ramazan Bayramı günü yarattı. Tûbâ ağacı o gün dikildi. Cebrâîl aleyhisselâmı o gün vahiy elçiliğine seçti.

Bayram günü sabah vakti olduğu zaman, Allahü teâlâ meleklerle emreder. Onlar yeryüzüne inerler. Sokak başlarını tutarlar. İnsanlar ve cinlerden başka bütün mahlûkatın duyacağı bir sesle nidâ ederler. Derler:

- Ey ümmet-i Muhammed, kalkın! Ceneb-ı Hak, büyük ihsânlarda bulunuyor, çok günâhları affediyor.

Mü'minler bayram namazı kılmak üzere câmilere ve mescidlere toplandıkları zaman Allahü teâlâ meleklerle hitap eder:

- İşçi çalışınca karşılığı nedir?

Melekler derler:

- Ücretinin ödenmesidir!

Şânı yüce olan Allah buyurur:

- Sizi şahit tutuyorum. Ben onlara sevâb olarak rızâmı ve magfiretimi verdim.

Tasavvuf büyükleri de, bir Müslümanın Allahü teâlânın emirlerine uyup, yasaklarından sakınarak, günâh işlemeyen, harâm lokma yemeden geçirdiği günleri de bayram kabûl etmişlerdir.

Hazret-i Ali bir kalabalığı eğlence içinde görüp, böyle eğlenip neşelenmelerinin sebebini sorduğunda onlar, "Bugün bayramımızdır" dediler. Bunun üzerine hazret-i Ali de; "Günâh işlemediğimiz günler de bizim bayramımızdır" buyurdu.

Yine Müslüman rûhunu teslim (vefât) edeceği zaman rahmet meleklerini, Cennetteki ni'metleri görünce, onları görmenin zevkiyle can verme vakti de Müslümanın bayramı olduğu bildirilmiştir.

Bütün okuyucularımızın bayramını tebrik eder, daha nice bayramlara sağlık ve âfiyet içinde kavuşmalarını yüce Allaktan niyaz ederim...

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 OCAK 2000 · KAYIT 11729

Hız. Mevlana ve hümanizm

Başta, Hız. Mevlana olmak üzere, Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Veli gibi islam büyüklerinin hümanist oldukları bazı kesimlerce yıllardır yazılır çizilir...Geçen ay, “Mevlana’yı Anma Haftası” dolayısıyla aynı şeyler yine tekrarlandı. Gerçekte bu büyükler hümanist miydi? Bu sorunun cevabını doğru olarak bulabilmek için, önce Hümanizmi bilmek lazım. Bunun için, Hümanizmi anlatıp sorunun cevabını sizlere bırakmak istiyorum.

Hümanizm, Ortaçağ’da, kilisenin halka zulüm ve baskısına karşı tepki olarak doğdu. Avrupa’da halk, baskıdan, zulümden kurtulmak için, kiliseye bağlılığı bulunmayan serbest bir hayata kaçmak istedi. Bu sebeple Avrupa’da Hristiyanlığa ve onun şahsında haksız olarak diğer dinlere karşı özellikle İslamiyete düşmanlık meydana geldi.

Buna, her türlü kayıttan ve bağdan kurtulup, hürriyete kavuşma adını verdiler. İnsanı yaratılış gayesinden uzaklaştıran bu düşünce tarzı daha sonra insanı tanrı ilan etmeye kadar ileri gitti.

Nitekim batıda hümanizm akımının önde gelenlerinden kabul edilen Auguste Comte, insanlığı tapılması gereken ebedi ve sonsuz varlık olarak gördü. “İnsanlık dini” diye bir din kurarak kendine göre bu bozuk dinin esaslarını tespit etti.

A.Comte’un açtığı çığırdada yürüyen Emile Durkheim ise, bunu daha ileri götürerek insanlığın yerine cemiyeti tanrı ilan etti. Daha sonra bu fikirleri alıp geliştiren Marx ve taraftarları doğrudan doğruya insanı tanrı ilan ettiler.

Filozof Niçe ise, öldü dediği Hristiyanlığın tanrısı yerine bütün değerleri kendisi ortaya koyan ve her türlü merhameti kaldıran bir “üst insan” kavramını

ortaya attı.

On dokuzuncu asırdan itibaren bir sürü üst insan taslağı, cemiyetleri, devletleri ve dünyayı alt üst ederek, milletleri ve insanları merhametsizce kırdırdılar. Alman filozofu Fichte ve Goethe, hümanist anlayışları sebebiyle Almanya'ya giren Napolyon ordularını insanlığın kurtarıcısı olarak karşıladılar. Fakat çok geçmeden Alman halkının Fransız çizmeleri altında ezildiğini görünce, ayılarak, hümanist düşüncedeki kardeşliğin boş olduğunu anladılar.

Aslında insana değer vermek ideali ile ortaya çıkan, hümanizmin gerçekte insan sevgisi ve ona değer vermekle bir ilgisi görülmez. Çünkü, Hümanizmi savunanlar, ne zaman ellerine fırsat geçerse, menfaatları uğruna insanları öldürmekten hiç çekinmemişlerdir..

Yine Avrupa'nın önde gelen devletlerinden İngilizler, kendi insanlarını ve vatanlarını ne kadar yükseltip korurlarsa, diğer insanları ve memleketleri de o derece aşağı görüp sömürürler. Bu millet gerçekten müstemlekelerdeki yerli halkla beraber bir arada bulunmaz, yanlarına yerli halkı sokmazdı.

Bilhassa Hindistan'da halka pek çok zulüm yaptılar. İngiliz istihbarat subayı meşhur Hudson, bir zarar görmeyecekleri hususunda teminat vermesine rağmen, Bahadır Şah'ın iki oğlu ve bir torununu bizzat kurşun sıkarak öldürdü ve kanlarını içti. Sonra onların etinden çorba yaparak Şaha ve hanımına gönderdi. Yiyemediklerini görünce; “Çok güzel çorbadır. Oğullarınızın etinden yaptırdım!” dedi. Demokrasinin timsali gibi görünen İngiliz Lordlar Kamarası, bu yapılanları alkış ve övgü ile karşıladı.

Avrupalı devletlerin ve Amerika'nın; “İnsanlık, insan severlik, insanlara yardım.” sözleri, bugün ancak reklam seviyesindedir. “Sizi seviyoruz.” yaldızlı sözlerinin arkasında aslında bir menfaat ve sömürü yatmaktadır. Menfaatleri yoksa, Bosna'da, Çeçenistan'da... olduğu gibi binlerce insanın öldürülmesine, zulme uğramalarına seyirci kalabiliyorlar.

İslamiyet ise bir menfaat düşünmeyip, sadece onun dünyasını ve ahiretini kurtarmayı hedeflemiş; insanlar arasında bir fark gözetmemiştir. Menfaati olsun veya olmasın hep mazlumdaki yana olmuş, zulme karşı durmuş...

Nitekim, Peygamber efendimiz; “Kim zımmiye (gayri müslim vatandaşa) zulmeder veya taşıyamayacağı yükü yüklerse, o kimsenin hasmıyım.” buyurur. Buyurmakla kalmıyor, Müslüman olmayanların kitaplarında bile geçen sayısız örnekleri ile tatbik de ediyor.

İşte İslâmın insana yaklaşma şekli bu. Kimin insana değer verdiği kimin vermediği ortada!..(Bu konuya yarın da devam edelim...)

GÖNÜL BAĞÇESİ · 15 OCAK 2000 · KAYIT 11730

“Yaratılanı hoş gördük..”

Hümanizm, insana, insanca muamele edilmesini savunur. İnsanca muamelenin olmadığı yerde böyle bir arzu gündeme gelir. İslam ülkelerinin böyle bir sıkıntıları olmadığı için hiçbir zaman Müslümanların gündemine girmemiş Hümanizm.

Nasıl girsin ki, zaten islamın esas gayesi insandır. Yüce Allah insana yapılan iyiliği kendine yapılmış kabul etmektedir. Bundan daha büyük değer olur mu? Bunun için, Allah dostu evliyaların bütün gayeleri hep insan olmuş;onları ruhi olgunluklara eriştirmek olmuş...

Meşhur tasavvuf şairi Yunus Emre (ve diğer islam büyükleri), iddia edildiği gibi, Hümanist olduğu için değil, cenab-ı Hakkın emrini yerine getirerek O’nun sevgisini, rızasını kazanmak için insanlara insanca davranmayı öğütlemiş. İnsanların birbirini sevmesini, hoş görmelerini tavsiye etmiş, “Yaratılanı hoş gördük, yaratandan ötürü.” demiştir. “Bir kez gönül yıktınsa, bu kıldığın namaz değil,/Yetmiş iki millet dahi, elin yüzün yumaz değil.” diyerek insanı üzmeyi, kalbini kırmayı şiddetle men etmiştir.

Peygamber efendimizden itibaren bütün Müslüman devlet adamları, insanlara hep bu gözle baktılar ve onlara Vediatullah (Allahın kendilerine bir emaneti) olarak muamele ettiler.

Marcel A. Boisard isimli bir Fransız L’Humanisma d’l’Islam adlı eserinde şöyle demektedir: “Bu kitap Müslümanlara sevimli görünmek için yazılmamıştır. Tarihte ilk defa insana sosyal, ruhi, siyasi, ahlaki, hukuki değerlerini en iyi şekilde veren, bu anlayışla büyük bir medeniyet ve eşsiz bir kültür meydana getiren İslamı ve hümanizmini hakiki cephesi ile ortaya koymak için yazılmıştır.”

Buna rağmen memleketimizde bilhassa Tanzimattan itibaren bazı Türk aydınları, kendi benliğinden ve değerlerinden uzaklaşarak, hümanizmi insancılık diye tercüme edip kullanarak kendilerinin insan sevgisi ile dolu birer hümanist

olduklarını ilan ettiler. Fakat, aynı düşüncede olmayıp, diline, örfüne, tarihine, dinine bağlı olanlara karşı giriştikleri düşmanca tavırları, kendi sözlerini yalanlamıştır.

Aslında hümanizm, batı cemiyetinin bünyesinden doğan bir düşünce tarzıdır. Belki Batı insanı kilisenin baskısı karşısında böyle bir hareketin ortaya çıkmasına muhtaçtı. Fakat Müslüman-Türk cemiyetinin böyle cereyanlara asla ihtiyacı yoktur.

Çünkü İslamiyette ve onunla yoğrulmuş Müslüman milletlerin kültürlerinde, hümanistlerin aradıkları, hatta hayal bile edemedikleri derecede insana kıymet verilmiştir. İslamiyet, insanı eşref-i mahlukat, yani yaratılanlar arasında en şerefli varlık olarak bildirmiştir.

Hümanistler, “şerefli mahluk” olma yerine insanı ilah yapma peşine düştüler.

Bunu açıkca söylemeseler de nihai hedeflerinin bu olduğu açıktır. Hümanizmi yalın bir insan sevgisi olarak görenler, kardeşlikten insancılıktan bahsedenler buna karşı çıkabilir. Fakat görünün köy klavuz istemez.

Bütün insanları sevmekten bahsedeceksin, sonra da Tanzimatçıların yaptığı gibi önce kendi milletine, dinine, kültür ve medeniyetine düşman kesileceksin. Bu nasıl sevgi? Bunun için “ bütün insanları seviyorum” sözü, boş bir safsatadan ibarettir. Sevmek, lafla olmaz.

İslamiyette, insanlara nasıl değer verileceğinin, nasıl insanca davranılacağının kaynağı vahiydir. Cenab-ı Hakkın gönderdiği peygamberler ve onlardan getirdiği Kitaplardır. Hümanistlerin kaynağı ise, bizzat insanın kendisidir. İnançları yok sayılarak onlara yardımcı olmak mümkün mü?

İşte, esas fark burada... Bu önemli farkı anlamadan, hümanizmi anlamak maksadının ne olduğunu bilmek mümkün değildir. Bu fark olduğu müddetçe, uzlaşmak, orta yolu bulmak da mümkün değildir. Bundan taviz vermek dinden taviz vermek demektir. Dinin temel değerlerini hiçe saymak demektir. Hümanizmin temelinde inanca saygısızlık, inançsızlık var.

Şimdi siz karar verin! Başta, Hz. Mevlana olmak üzere, Yunus Emre, Hacı Bektaş-ı Veli gibi islam büyüklerinin Hümanist olmaları mümkün mü?

GÖNÜL BAĞÇESİ · 21 OCAK 2000 · KAYIT 11731

İnanma ihtiyacı

Bakmayın siz TV’lerde, gazetelerde, “ ben inanmıyorum ateistim “ diyenlere. Herkes kendine göre bir inanca sahiptir. Çünkü, insanlar yaratılışta din hissine sahiptir. Doğru veya yanlış bir şeye inanma ihtiyacı duyarlar. İnanıldığı şeyin doğruluğu nisbetinde de rahatlarlar.

Normal bir insan, her zaman bu arayışın içinde olur. Bunun için, doğru bir inanca sahip olmayan kimseler, kendilerini ne kadar saklasalar da hepsi ruhi sıkıntı içindedirler. Çünkü, yaratılışlarına ters hareket etmektedirler.

Avrupalı birçok fikir adamının "Dindarlık büyük bir saadettir. Fakat ben bu saadete kavuşamadım" dediği gibi, bizdeki Batı hayranı Tevfik Fikret de, müslümanlık ile ve iman sahibi olmakla alay ettiği halde bir şiirinde imanlı olmak ihtiyacını da bildirmiştir:

Bu yalnızlık, bu bir gurbet ki, benzer gurbet-i kabre, İnanmak! İşte ağıuş-i ruhani, o gurbette.

“Yalnızlık, ayrılık öyle zor bir şeydir ki, kabirdeki kimsenin haline benzer. İşte, İnanmak, manevi kucağa kavuşmak gibi, insanı bu yalnızlıktan, gurbetten, ayrılıktan kurtarır. Huzura, rahata kavuşturur.” demektedir.

Şimdiye kadar, ateistlerin sözde “ ilericilerin” yaptıkları dinsizlik propagandası, Allaha inanmamak şeklinde idi. Mesela, "İş, Allahın varlığındadır. Allah varsa, bütün din bilgilerine hemen inanırım" diyenler çoktu.

Son zamanlarda teknolojiye atılan yeni adımlar ve hele atom üzerindeki ve radyoaktivite ve madde ile enerji üzerindeki incelemeler karşısında, Yaratıcının varlığı inkar edilememekte. Fakat, herkes Allahına dilediği gibi ibadet eder. Allah ile kul arasında akıldan başka bir aracı olamaz, denilmektedir.

Halbuki ahirete inanan bir kimsenin, Peygamberlere de inanması lazım gelir. Ahiretteki nimetlerin ve azabların bilgisini akla bırakmak, büyük bir adaletsizlik olur. İslamiyet, sadece Muhammed aleyhisselama değil, peygamberlerin hepsine inanılmasını emretmektedir.

Hükümet, bir yere vali gönderip, o memleketi idare ettikten sonra, bu valiyi değiştirerek yeni bir vali gönderdiği zaman, bazı kimseler, biz eski valinin sözünden çıkmayız, yeni valinin getirdiği emirleri dinlemeyiz deseler hiç olur mu? Birincisini kabul eden, sonrakileri de kabul etmek zorundadır.

Bu yanlış inançlar, ilmi bir inceleme neticesi olmayıp, hep eskiye bağlanıp kalmak ve yeniyi, yeni geldiği için kabul etmemekten başka bir şey değildir. Bu akla da mantığa da terstir.

Tarihçi Thomas Carlyle, gayesiz bir insanı dümensiz bir gemiye benzetir. Dümensiz gemi, açık denizde dönüp durur, ama bir türlü hedefe varamaz. Sonunda, ya bir kayaya çarpıp helak olur veya azgın dalgalara teslim olarak denizin dibini boylar. İnsanın ilerlemesini engelleyen önemli faktörlerden biri de hedefsizliktir. Zaten insanı insan yapan, diğer yaratıklardan ayıran da bu özelliğidir.

Din insanın dümenidir. Bu dümene sahip olan dünyada da ahirette de rahat eder.

Her konuda olduğu gibi dini konuda da istismar olabilir. Aslında hiçbir samimi Müslüman dini ne ticarete, ne siyasete alet eder. Bunlara bakarak karar vermek, pireye kızıp yorgan yakmaya benzer.

Tarih boyunca, dinin gerçek temsilcileri hiçbir zaman tehlike olmamışlar. Tam tersine, insanlığın karşı karşıya geldiği tehlikelerde çıkış yolunu göstermişler. Çünkü dinin hedefi insandır; özünde insana sevgi var, saygı var; huzur var, mutluluk var. Başkasının hakkını, hukukunu korumak, kendin için istemediğini başkası için istememek var.

Kim istemez bunları? Herkesin arzu ettiği şeyler bunlar. İnanca karşı gelen kimseler dini tanımayan kimselerdir. Bu da yanlış tanıtımdan ileri geldi. Tanıtımı doğru olarak yapabildiğimiz takdirde herkes dine ilgi duyar, en azından karşı olmaz, saygılı olur...

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 OCAK 2000 · KAYIT 11732

Çalışanın katkısı sağlanmalı

İnsanlar gibi organizasyonlar da, sistemler de hastalanır... Çare öğrenen organizasyon ile değişimi sağlamak... Bürokratik, hiyerarşik, hantal ve klasikleşen organizasyonlar artık geçmişte kaldı.

Artık şirketin rekabet gücünü artırmak, şirkette değişimi gerçekleştirmek, şirket içi iletişimi artırmak, şirket ve ürünlerin katılımını artırmak, farklı yenilikçi ve sıra dışı bir şirket olmak, müşteri memnuniyeti, çalışanların bilgi, kişisel kalite ve becerilerini geliştirmek, çalışanların akıl ve kalpleri ile işe katılımını sağlamakla mümkün oluyor...

Öğrenen insan, her zaman şartlar ne olursa olsun kendisini, çalışma arkadaşlarını ve organizasyonunu öğrenen bir organizasyon olma yolunda etkiler. Etkileyemiyorsa, mutlaka bir çözüm yolunu bulur. Ama çözümde tatlı dil, güler yüz esastır... Zaten öğrenen organizasyon kalbe endeksli bir yönetim modelidir.

Çalışanlar ile arasında mesafe bırakmak ve daima ciddi olmak yönetici için, lider için zararlıdır. Çünkü zaman takım çalışması zamanı. Çalışanlarına karşı açık, samimi ve dürüst davranan yöneticiler daha başarılı olmakta.

Bir yönetici veya çalışan kimsenin, sabah işe gelirken beraberinde getirebileceği en önemli şey; pozitif, yani olumlu duyguları, hiç kimsenin heves, heyecan ve sevkini kırmama kararlılığı ve kendi bilgilerini diğer çalışan yönetici ve arkadaşlarıyla paylaşma ve birbirine katkıda bulunma niyetidir.

Fikir üretirken nitelik, nicelikten daha önemlidir. Yeni fikirleri üretmenin en iyi yolu başkalarını dinlemek, sonra söylenenleri izlemek ve onlara bir şeyler ekleyerek ortak akıl hareketine geçmektir. Her şeyi ben bilirim, bensiz iş yürümez devri geçti...

İyi bir takımda duygular daima açık ve karşılıklı güvene dayalı olmalıdır.

Ülkemize gelen Japon bir yönetici bir Türk yöneticisine şu ikazı yapıyor: “Siz işi başından yanlış yapıyorsunuz. Durmadan kararlar verip, aşağıya buyruklar yağdırıyorsunuz. Bir haftadır birlikte çalıştık, aşağıdan kimseyi tartışmaya çağırdığınızı görmedim. Oysa işi yapan, ayrıntısını bilen, problemlerle yaşayanlar

da onlar. Neden insanları işe katmıyorsun, neden onların ortak akıllarından yararlanmıyorsun?”

İnsanlara yapacakları işi nasıl yapacaklarını değil, ne yapmaları gerektiğini söyleyelim, bırakalım onlar kendi tarzlarıyla işleri yapsınlar. Önemli olan geminin nasıl inşa edileceğini öğretmek değil, açık denizlere açılma arzusunu aşılayabilmektir.

Birbirine güvenen, birbirini sabırla dinleyen, kendilerini bir bütünün parçaları olarak gören, konuşup tartışıp, sonunda liderin aldığı karara tam olarak uyan, birbirlerine saygılı, problemleri birlikte çözme anlayışı hakim, birbirlerine gerçeği söyleyen ve hepsinden önemlisi birbirlerini seven her takım başarıya ulaşır.

Tabii ki, bu takımın yukarıda söylediğimiz gibi bir vizyonu olmalı. Peki vizyon nedir? Bunu bir örnek ile açıklamaya çalışayım: Bir cami inşaatında çalışan iki taş ustasına sormuşlar. Ne yapıyorsunuz diye. Biri cevap vermiş: ‘Görmüyor musun taş yontuyorum’. Diğeri ise: ‘Biz burada yıllarca insanlara hizmet edecek bir cami inşa ediyoruz’ demiş. İşte vizyoner bir taş ustası.

Ferdi okuma ile bir insan, okuduklarının yüzde 10’unu öğrenirken, takım halinde bilgilerin yüzde 75’ini öğrenmekte.

Görünen o ki; içinde bulunduğumuz yüzyıl kalbe endeksli (gönül alan, sevdiren) bir yönetim anlayışını zorunlu kılacak. Ailede, okulda, iş dünyasında süratle kalbe endeksli bir anlayışa doğru gidiliyor... Ama esefle belirtiyim ki, bu anlayış bize Batı’dan gelecek gibi görünüyor. Ümit ederim ki bu treni kaçırmayız. Aslında, kalbe endeksli yönetim bizim değerlerimizdendir. Ecdadımızın asırlardır uyguladığı bir metottur...

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 OCAK 2000 · KAYIT 11733

Osmanlıyı ayakta tutan kuvvet

Osmanlı Devleti’nin kuruluşunun 700. kutlamaları dün bir seneyi doldurdu. 701 birinci yıla girdik. Yıl içinde iki büyük deprem geçiren ülkemiz, bu kutlamaları ve tanıtımı gereği gibi zaman ayırıp yapamadı. Aslında, altı asır üç kıtada hüküm sürmüş bir imparatorluğun bu kadar kısa sürede tanıtılması zaten mümkün değil.

ABD bile Osmanlının önemini keşfedip, Türkiye'ye bölgede Osmanlı rolünü vermeye karar verdi. Altı asırlık birikim bizler için çok büyük bir fırsattır. Çok yönlerden Osmanlıyı inceleme zamanı gelmiştir ve geçmek üzeredir. Büyük dalgalar halinde, dünyanın birçok yerine yayılan Türklerden niçin Osmanlı tam bir başarı kazanmış da diğerleri kazanamamış bugün onun üzerinde durmak istiyorum.

Tarihte, değişik dil konuşan, başka başka âdet ve ananelere bağlı olan milyonlarca insanın, aralarındaki farkları bırakarak, bir inanç veya fikir etrafında toplanıp, bir imparatorluk kurması, sadece bir millete nasip olmuştur. Bu millet de Osmanlılardır.

Bu eşsiz birleşmeyi sağlayan, görünüşte, birçok önemli unsur vardır. Fakat, bu devleti altı asır ayakta tutan yegâne unsur, Hak teâlânın emrettiği ilme önem verme, çalışkanlık, adâlet, iyilik, insana saygı gibi dini esaslardır.

Osmanlı Türklerini, Sakarya kenarından, kısa bir zamanda, Viyana kapılarına götüren kuvvet, Sultan Osman'ın ve çocuklarının sınıksız sarıldıkları, İslâm dîninin, rûhu ve bedeni tekâmül ettiren ışıklı yolu idi. Bunu tespit eden ABD Başkanı, "Dinsiz Türkiye istemiyoruz, ılımlı Müslüman Türkiye istiyoruz" diyor.

Müslüman kaldıkları ve inançlarına önem verdikleri takdirde Türklerin başarılı olduklarının ispatı şudur ki: On birinci asırda, Türkler büyük dalgalar hâlinde şöyle yayılmışlardır:

Birincisi, Oğuz Türklerinin, İran'dan geçerek, Malazgirt zaferinden sonra, Bizans elinde bulunan Anadolu'ya yayılmalarıdır. Oğuzlar da, bilindiği gibi İslâm dîni ile müşerref olarak gelmişlerdi. Bu yüzden tam bir başarı elde ettiler. Bugün, aradan asırlar geçtiği hâlde, hâlâ Müslüman olarak kalışları sayesinde, yine Anadolu'da oturuyoruz ve dünya siyâsetine karışıyoruz.

İkinci yayılma hareketi, Karadeniz'in kuzeyinden, Balkanlar'a doğru oldu. İçlerinde bir kısım Oğuzlar da bulunan Peçenek ve Koman Türkleri, Balkan yarımadasına yerleşti ama, maalesef ki, bunlar İslâm dîni ile şereflenerek gelmemişlerdi.

Bunun için etraflarını saran Hristiyan devletlerin baskısı ile, kısa zamanda kendilerini unuttular. Ananelerini, törelerini kaybettiler. Eridiler, yok oldular. Anadolu'da bugün yaşamakta olan soydaşları gibi olmadılar.

Görülüyor ki, Türk devletlerini ve milletlerini, ayakta tutan, yaşatan başlıca kuvvet îmandır, İslâmdır. Ve islamiyetin emrettiği adâlet, iyilik ve doğruluktur.

Eğer, Avrupa içlerine kadar inen Türkler, Müslüman olarak gelselerdi, bugün Avrupa'nın çehresi değişirdi. Koca Avrupa Müslüman olabilirdi. Çünkü o zaman da Hıristiyanların esaslı bir inançları, medeniyetleri yoktu. Teknikte bugünkü gibi ileri de değillerdi. Yemek yapıp yemesini bilmeyen, hayvan derileri ile vücutlarını örten kimselerdi.

Türkler Asya'dan ayrılınca, Hıristiyan Avrupa'nın tek kalesi Fransa kapılarını zorlamaya giden, Attila idâresindeki Tûran Hunları, hak dine mensup olsalardı ve oralara bu hak dînin ahlâkını, rûhunu götürmüş olsalardı, bugünkü Avrupa'nın din çehresi değişmez miydi? Tabî ki çok farklı olurdu.

Ecdâdımız, bütün dünyaya İslâmiyeti duyurdu. İlme büyük hizmetleri oldu. Eshab-ı kiramdan sonra, İslama en iyi hizmet Türklere nasip oldu. Bu şeref hiçbir kavme nasip olmadı...

Bunu kimse inkâr edemez. Ancak Batı'nın oyununa gelip kavmiyetçilik hastalığına tutulanlar inkâr edebilir. Bugünkü Arap ülkeleri gibi... Bunlardan, aklı başında, ileri görüşlü olan bazıları, "Bugünkü perişanlığımızın sebebi, Osmanlının kıymetini bilmememiz, Osmanlıya hıyanet etmemizdir" itirafını yapmaktadırlar.. (Yarın, Osmanlının yıkılış sebebi)

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 OCAK 2000 · KAYIT 11734

Bugünlere nasıl geldik?

Dün Osmanlıyı Osmanlı yapan kuvvet üzerinde durmuştum. Bu gün de bu güç nasıl zafiyete uğratıldı bunun üzerinde durmak istiyorum...Üç kıtaya hâkim, koskoca bir imparatorluk, nasıl çabucak yıkılıverdi? Bu çöküş nasıl oldu?

Osmanlı orduları Viyana'ya kadar gelince, Avrupa devletleri çok korktu. "Hıristiyanlık yok oluyor" diye şaşkına döndüler. Osmanlı akınlarını durdurmak için asırlarca çareler aradılar. Bunun için herkes seferber olmuştu. Bir gece yarısı, İstanbul'daki İngiliz sefiri şifre yolladı ülkesine... Avrupa'ya müjde vermek için sabahı bekliyememişti... Arşimet gibi gece yarısı; "Buldum, buldum.." diye bağırdı.

"Osmanlıların zaferden zafere ulaşmalarının sebebini ve bunları durdurma çaresini buldum, "diyerek şöyle anlatıyordu şifresinde:

"Osmanlılar, aldıkları esirlere hiç kötülük yapmıyor, kardeş gibi davranıyorlar. Hangi millettense, hangi dinden olursa olsun, küçük çocukların zekâlarını ölçüyorlar. Keskin zekâlı çocuklar seçilerek, saraydaki (Enderûn) denilen mekteplerde, değerli öğretmenler tarafından okutuluyor. İslâm bilgileri, İslâm ahlâkı, fen, kültür dersleri verilerek, kuvvetli, başarılı birer Müslüman olarak yetiştiriliyorlar. Osmanlı ordularını zaferden zafere ulaştıran değerli kumandanlar ve Sokullular, Köprülüler gibi seçkin siyâset ve devlet adamları, hep böyle yetiştirilen keskin zekâlı çocuklardır.

Osmanlı akınlarını durdurmak için, ilk başta bu Enderûn mekteplerini ve bunların kolları olan medreseleri bozmak sonra yıkmak... Müslümanları ilimde, fende geri bırakmak şarttır. İlk çâre budur!.." İngiliz sefirinin bu teklîfi çok önemli görülerek, Avrupa'daki şer güçler harıl harıl çalışmaya başladı... Müslümanları aldatmak, medreselerden, mekteplerden ilmi kaldırmak, fen bilgisine sahip din adamları ve idarecilerin yetiştirilmesini önlemek için plânlar hazırlandı... Değişik bahânelerle medreselerden fen dersleri kaldırıldı... Böylece medreselerde, fen ve teknik yönden câhil yetişen gençler, Avrupa'da çok kolay kandırıldı, kendi öz milletine düşman edildi.

İçeride de, "Mühim olan âhıret hayatı değil midir? Fen bilgileriyle uğraşacağınız zamanda, dininizi iyice öğrenin" diyorlardı. Avrupa'ya çağırdıkları gençlere de, kendi devletinden soğutmak için, yukarıda anlattığımız gibi, "Sizin devletinizde medreselerde fen dersi okutulmuyor, işte bunun için geri kalıyorsunuz. Bizim gibi olun. Bizi örnek alın. Buna bir çâre bulmanız lâzım" diyerek, Batıya hayranlık aşıyorlardı...

Ardından bu gençler, zevk ve sefahate, fuhşa alıştırıldı. Yalancı etiketler, diplomalar verilerek anavatana gönderildi. Böyle diplomalı yobazlar, sinsi din düşmanlarının çok kurnaz ve milyonlarca altın harcayarak çevirdikleri dolaplarla, Osmanlı devletinde iş başına getirildiler. Meselâ Mustafa Reşid Paşa, Fuad Paşa, Mithat Paşa ve benzerleri, medreselerden fen derslerini kaldırdılar...

Konumuzla ilgisi olduğu için şu anekdotu aktarmadan geçemeyeceğim. Osmanlı devletinde Rus sefiri olarak uzun seneler çalışan İgnatıyef, hâtıralarında, bir mektuptan bahseder. Bu mektubu sultan ikinci Mahmûd Han zamanında,

Fener Patrikhânesinin kapısında idâm edilen, Rum isyânının baş plânlayıcısı, Patrik Gregoryos yazmıştır.

Mektubunda diyor ki: "Türkleri maddeten ezmek ve yıkmak gayri mümkündür. Çünkü Türkler, Müslüman oldukları için, çok sabırlı ve dayanıklı insanlardır. Gayet mağrurdurlar ve kuvvetli iman sahibidirler. Bu hasletleri, dinlerine bağlılıklarından, kadere rıza göstermelerinden, ananelerinin kuvvetinden, padişahlarına, devlet adamlarına, kumandanlarına, büyüklerine, olan itâat duygularından gelmektedir.

Türklerde evvelâ, itâat duygusunu kırmak ve manevî bağlarını parçalamak, dini metanetlerini zaafa uğratmak, zayıflatmak, icap eder. Bunun da en kısa yolu, millî geleneklerine ve maneviyatlarına uymayan hârici fikir ve hareketlere alıştırmaktır.

Maneviyatları sarsıldığı gün, Türklerin, asıl kudretleri sarsılacak ve maddî vasıtaların üstünlüğü ile yıkmak mümkün olabilecektir. Yapılacak olan, Türklere bir şey hissettirmeden, bünyelerindeki tahrîbatı tamamlamaktır."

Bir çok koldan sinsi bir yıkım faaliyeti başlatıldı. Halk cahil, aydınlar dinsiz yapıldı. Ardından da çöküş kaçınılmaz oldu...

2000 YILLIK KÜLLİYATI

02

Şubat

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 ŞUBAT 2000 · KAYIT 11735

Hariciler ve Haşşaşiler

On-onbeş gündür tarihte benzeri çok az bulunun vahşetlere şahit oluyoruz. Üstelik bu vahşetler İslam kimliği (Hizbullah;Allah'ın taraftarları, Allah'ın askerleri), altında yapılıyor. Akli selim sahibi herkes, bunun İslam ile uzaktan yakından ilgisinin olmadığını, bazı dış mihrakların tezgâhladıkları bir oyun olduğunu bilmektedir. İslam tarihinde buna benzer bir kaç vahşet daha yaşanmıştı. Bunlar da İslam kimliğine bürünmüşlerdi. Bunlar da dış kaynaklıydı.

Bugün, uzantıları olduğu için bunlardan ikisi üzerinde durmak istiyorum. İlki Haricilerdir. Diyanet İşleri Başkanı'nın da açıkladığı gibi bunların dinle ilgileri yoktu. Daha ilk zamanlarında, Müslümanları birbirine düşürüp İslamiyeti yok etmek için, Yahudilerin organize ettiği bir örgüttü. Kendilerinden olmayan herkesi öldürmek inançlarının gereği idi. Bu gayelerine uygun olarak sayısız masum Müslümanı katlettiler. Peygamberimizin seçilmiş Eshabını kafir ilan ettiler. Bütün Müslümanların göz bebeği Sevgili peygamberimizin damadı hazret-i Ali'yi alçakca katlettiler. Devlete isyan etmeyi, anarşi çıkarmayı ibadet kabul ediyorlardı. Kısa zamanda tesirsiz hale getirilip bu fitneden Müslümanlar kurtarıldı.

Vahşi cinayet örgütünün ikincisi Haşşaşilerdir. Yine dış güçlerin desteği ile Hasan Sabbah tarafından kurulan, tarihte çok az benzeri görülen bu teşkilat, tam bir insan öldürme makinesiydi.

İslam toplumunda rahat hareket edebilmek için de, kendilerine göre yorumlayıp fikirlerini Kur'an-ı kerim'den aldıklarını iddia ettiler. Böylece dini istismar edip, din maskesi altında dinsizlik yaptılar. İnsan öldürme fiili insanlık tarihi kadar eskidir. Tarihin her döneminde, çeşitli maksatlar için cinayet işleyenler çıkmıştır. Fakat bunu, kurduğu bir örgütle, en vahşi şekilde gerçekleştiren ilk kişi Hasan Sabbah'tır.

Bu insanlıkla ilgisi kalmamış vahşiler, Ebruz Dağı çemberinin tam ortasında ulaşılması çok zor Alamut kalesini kendilerine üs edinmişlerdi. İki dağ arasında bir vadide, dünyadaki her türlü meyve ile dolu, normale göre çok büyük ve güzel olan bir bahçeyi duvarla çevirmişler. Orada her tarafı yaldızlı ve güzel resimlerle

süslü, eşi görülmemiş en güzel evler ve en güzel saraylar bulunuyordu. İçinden şarap, süt, bal ve su akan kanallar vardı. Her türlü müzik çalınıyor, dinleyenleri mest eden şarkılar söyleniyordu. Seyredenleri sarhoş edecek kadar iyi dans etmesini bilen, dünyanın en güzel kadınları ve kızlarıyla doluydu. Hasan Sabbah onları, bu bahçenin cennet olduğuna inandırıyor. Taraftarları arasında burası gerçek bir cennet zannediliyordu.

Bu bahçeye, fedayi yapmak istediği kimseler hariç, hiçbir kimse giremezdi. Bahçelerin girişinde, hiç kimsenin ele geçiremeyeceği kadar müstahkem ve bahçeye, ancak izinle girilebilen bir şato vardı. Sabbah, hükümdarlık sarayında, kendisinin silahlı adamı olmak isteyen 12-20 yaş arasındaki yöre gençlerini alıkoyuyordu. Gençleri onlu, altılı veya dörtlü gruplar halinde birbiri ardından bu bahçelere sokuyordu. Ardından onlara, içeni derhal uyuşturacak, kendinden geçirecek olan afyon (haşhaş) karışımı bir içki içiriyor, sonra da onları bahçesine taşıyordu. Uyandıklarında ise kendilerini bahçenin içinde buluyorlardı.

Bulundukları yerde, kendilerini o kadar güzel bir durumda görüyorlardı ki, hakikaten bir cennette olduklarını düşünüyorlardı. Kadınlar ve kızlar bütün gün onların dileklerini yerine getiriyorlardı.

Hasan Sabbah, önemli bir kimseyi öldürtmek istediğinde onlara ilâh edasıyla: “Gidin ve filan kimseyi öldürün; döndüğünüzde sizi meleklerim vasıtasıyla cennetime göndereceğim; eğer iş başında ölecek olursanız, meleklerime sizi cennete götürmelerini emredeceğim.” diyordu.

Onları buna inandırıyor. Onlar da tekrar cennete dönmek arzusuyla, hiçbir tehlikeden korkmaksızın onun buyruğunu yerine getiriyorlardı. Hasan Sabbah, bu şekilde onlara istediği her kişiyi öldürtüyordu.

Taraftarlarının kafasını, öyle yıkıyordu ki, onun dışında hiçbir şeye ne inanıyor, ne de ibadet ediyorlardı. Onları öyle umutlarla ve ebedî bir cennet içindeki öyle eğlence vaadiyle kendine çekiyor ki, onlar yaşamaktansa derhal ölmeyi tercih ediyorlardı. Hatta onun bir emri veya basit bir işareti ile, yüksek bir surun tepesinden atlayıp param parça olarak korkunç bir şekilde ölmeye hazır vaziyetteydiler.

İnsan kanı döken ve buna karşılık kendisi de ölümü tadan kişilerin en mutlu kimseler olduğunu ileri sürüyordu. Böylece bazıları, birini hile ile öldürüp, sonra sanki cezalandırma ile ermişçesine bizzat kendilerini de telef ederek ölmeyi göze aldığı zaman, onlara âdeta bu işe mahsus olan hançerleri veriyor. Daha sonra

onları, sarhoşluk ve unutkanlık halinde kendinden geçiren bir içkiyle coşturuyor. Bu sayede onlara zevk ve haz, daha doğrusu aldatmacılık dolu bazı tuhaf rüyalar gösteriyor ve bu kabil eylemleri karşılığında onlara bu güzelliklerin sürekli sahipliğini vaat ediyordu.

Topladığı, fedayi yaptığı kimseler, dini kültürü olmayan, cahil, İslâmiyetin emirlerini yerine getirmek zor gelen, şehvet düşkün, suç işlemeye eğilimli kişilerdi.

Cehalet, cehalet, cehalet... Her vahşetin altında cehalet yatar. Peygamberimiz ne güzel buyurmuş, "İlim olan yerde Müslümanlık vardır. İlim olmayan yerde Müslümanlık kalmaz!..".

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 ŞUBAT 2000 · KAYIT 11736

İslam ve Terör

Dinimizde bu iki kelimenin yanyana gelmesi mümkün değildir. Geliş gayesi insanları hem dünyada hem ahirette huzura kavuşturmak olan İslamiyetin huzursuzluk, anarşi kaynağı olması mümkün mü?

İslâm dini, birlik beraberliği, yardımlaşmağı, kanunlara karşı gelmemeyi, fitne, yani anarşi çıkarmamayı, Müslüman olsun olmasın herkesin haklarını gözetmeyi, kimseyi incitmemeyi emretmektedir.

İslam büyükleri, tarih boyunca, isyandan, anarşiden uzak kalmışlar, taraftarlarını da buna bulaştırmamışlardır. Ehl-i sünnetin önderi büyük alim İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretleri, ikinci bin yılın mücedidi İmam-ı Rabbani hazretleri kendilerine yapılan haksızlığa, zulme rağmen devlete isyan etmemişler, talebelerini de isyandan uzak tutmuşlardır. Zaten, İmam-ı a'zam hazretlerine göre, ehli sünnet olmanın şartlarından biri de her şartta devlete isyan etmemektir.

Niçin bu kadar fitneden, anarşiden uzak kaldılar? Çünkü, Peygamberimiz böyle emrediyor: " Fitne çıkarana lanet olsun!" "Fitne zamanında, devletinize tâbi olunuz. Size zulüm edilse, mallarınız alsa da, ona itaât ediniz!". "Fitne zamanında, İslâmiyyete sarılınız. Kendinizi kurtarınız. Başkalarına akıl vermeyiniz! Evinizden dışarı çıkmayınız. Dilinizi tutunuz!". "Fitne zamanında, çok kimse öldürülür.

Onların arasına karışmıyan kurtulur". "Fitnecilere karışmıyan, saadete kavuşur. Fitneye yakalanıp, sabreden de, saadete kavuşur".

"Allah'a kasem ederim ki, insanlar öyle bir devir yaşayacaklar ki, kâtil niçin öldürdüğünü, maktûl niçin öldürüldüğünü bilmeyecek" Bu nasıl olacak? diye sorulduğu zaman Hz. Peygamber şu açıklamayı yapar: "İşte bu fitnedir; ölen de öldüren de cehennemdedir." Bütün bu emirlerden sonra bir Müslüman anarşiye, teröre nasıl karışabilir? Kim olursa olsun bir insanı nasıl öldürülebilir? Kur'ân-ı Kerim herşeyden önce insanoğluna diğer mahlukat arasında mümtaz, üstün bir makam vermiştir.

Böyle, müstesna bir yeri olan varlığa yapılacak tecavüzleri Cenab-ı Hak karşılıksız bırakmayacak, en ağır şekilde cezalandıracaktır.

Hz. Peygamber "Mümin, Allah katında bir kısım meleklerden daha mükerrem, daha değerlidir" buyurmuştur Hz. Peygamber yine şöyle buyurur: "Allâh'a kasem ederim ki, bir müminin zulmen katli, Allah indinde, dünyanın zevâlinde daha büyük bir cinâyettir." "Kişinin, kıyâmet günü, ilk hesâba çekileceği şey namazdır, insanlara karşı işlediği günahlardan da ilk hesaba çekileceği ise insan öldürmedir." İnsanı fitneye, teröre sürükleyen etkenlerin başı yine cehalettir. Çünkü, cahil kimselerin kandırılması çok kolaydır.

Hz. Peygamberin fitneden korunma hususunda Huzeyfe'ye yaptığı şu tavsiye bunun ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. "Dinini bildiğin müddetçe fitne sana zarar vermez. Fitne, bâtil ile hakkı birbirinden tefrik edemeyip karıştırdığın zaman ortaya çıkar" Memleketimizde, yetmişli yıllara kadar Müslümanlar Peygamberimizin bu emirlerine uymuşlar, fitneden, kargaşadan uzak kalmışlardır. Çünkü Osmanlıdan kalma fitneden uzak kalma örfü, bilgisi vardı. Daha sonraları, ilim azalıp, ticari ve siyasi maksatlarla piyasaya sürülen, anarşi, terör, isyan gibi dinimizde yeri olmayan ihtilalci fikirlerin ateşli savunucuları, Hasan el Benna, Seyid Kutup, Mevdudi, Ali Şeriatî, Humeyni, Cemalettin Efgani...gibi reformist kimselerin kitapları tercüme edilip, piyasaya sürülünce durum değişti. Yetkililerin yaptığı açıklamalara göre, Hizbullah yanlıları da bu tür kitapları okumaktadırlar.

İçerideki fitne ve fesâdların toplumu zayıflatacağını, buna meydan verilmemesi gerektiğini bizzat Kur'ân-ı Kerim'de de ifade etmektedir: "Ey iman edenler... Allah'a ve O'nun Resûlü'ne itaat edin. Birbirinizle çekiştirmeyin. Sonra korku ile zaafa düşersiniz, kuvvetiniz gider." (Enfal 46)

İslam büyükleri her olaya müsamaha ile yaklaşmışlar, şiddetten kaçınmışlardır. Hizmetlerinin büyüklüğü sebebiyle, ikinci Ömer olarak adlandırılan Ömer İbin Abdülaziz'e gönderilen bir raporda: "Bu bölgede hâriciler zatınıza küfürler yağdırıyorlar" diye ihbârda bulunur. Halîfe devlet gücüne rağmen yazdığı cevâpta şunu emreder: "Bana küfrettiklerine bakmayın, onlar fiili saldırıya teşebbüs etmedikçe siz de tevessül etmeyin" Kur'ân-ı Kerîm'de bir kişi öldürme cinâyeti, bütün insanları öldürme cinâyetine denk tutulur: "Kim, haksız olarak birini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim bir canı kurtarırsa, bütün insanları kurtarmış gibi olur."(Maide- 32)

Peygamberimiz,"Yâ Rabbî! Bana hayrlı işler yapmak, çirkin şeyleri terk etmek ve fakîrleri sevmek nasîb eyle! Kavmim arasında fitne çıkacaksa, fitneye karışmadan canımı al!" diye dua ederdi. İmâm-ı Kurtubî hazretleri, "Bu hadîs-i şerîf, fitneden sakınmak, ona karışmamak lâzım olduğunu, fitneye karışmaktansa, ölmenin hayırlı olacağını açıkca göstermektedir." buyurmuştur.

Dinimizin bu emirlerine rağmen Müslüman kimliği ile akıl almaz vahşetler işlenebiliyorsa, işin içinde art niyet var demektir. Bu da, dış güçlerin insanları Müslümanlıktan uzaklaştırmak için, hazırladıkları bir senaryoyu akla getirmektedir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 ŞUBAT 2000 · KAYIT 11737

Her kötülüğün başı cehalet!

Evet, her kötülüğün başı cehalet... Bir yerde ilim yoksa, doğru bilgi yoksa, her türlü olumsuzluklara açıktır orası... Bunun için Peygamberimiz," İlim olan yerde Müslümanlık vardır. İlim olmayan yerde Müslümanlık kalmaz!.." buyurmuştur. Zaten son olaylarda doğru bilginin ne kadar önemli olduğunu göstermiştir.

Bu konu ile ilgili geçen hafta gazetelerde, İç işleri Bakanı Sayın Sadettin Tantan'ın çok yerinde isabetli açıklamaları yer aldı. Sayın Bakan diyordu ki:

"Türkiye'nin bu ayıptan kurtulması için öncelikle Hizbullah terör örgütünün "düşünce" düzeyinde yok edilmesi gerektir. Bu mücadelenin başarısı, dinin topluma doğru olarak anlatılmasından geçiyor. Önce insanımıza İslam'ı doğru olarak anlatmalıyız. Halkımız buna aç. Terörü düşünce bazında yok etmek

zorundayız, eğer bunu başaramazsak yarınımızdan emin olamayız ve bu felaket hepimizi yok eder.

Güvenlik güçlerimiz Hizbullah terör örgütü konusunda son derece kapsamlı bir mücadele yürütüyor ve bu mücadele sonuna kadara da sürecek. Bizim görevimiz teröristleri yakalayıp adalete teslim etmektir. Ancak bunlar yeterli değil, bu örgütü yok ederiz, yarın bir başka örgüt çıkar, önemli olan terörü besleyen kaynakları kurutmaktır. Herkes bilmeli ki, çözüme sadece polisiye tedbirlerle ulaşmak mümkün değil.

Bütün bu operasyonları yaparken, terörle mücadele stratejilerini ortaya koyarken, en önemli şey dinine bağlı insanları rencide etmemektir. Başarı, kesinlikle Müslüman insanların önünü açmaktan, basın ve devlet olarak doğru İslam'ı insanımıza anlatmaktan geçiyor.

Terörün en büyük kaynağı cehalet. Devletten medya kuruluşlarına, bilim adamlarından İslami konularda öncü olan insanlara kadar herkes üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmelidir. Neslimizi bu beladan kurtarmak mecburiyetindeyiz.

Topluma şeffaf ve güvenilir bir ortam sunmalıyız. Yasakçı bir anlayışla bir yere varamayız. İrtica adı altında dini bütün insanları rencide ederek onları felaket örgütlerinin kucağına atamayız.

Basın da ülke çıkarları noktasında bir karar vermek zorunda. Olayları çarpıtmadan, komplo teorileriyle toplumun kafasını karıştırmadan, inançlı insanları rencide etmeden halkı, İslam konusunda aydınlatmalıyız. “ Sayın Bakanımız yerden göğe kadar haklı. Millet olarak, bu cehaletten kurtulmamız şart. Memleketimizdeki bu cehaletin başlangıcı çok eskilere dayanmaktadır. Bunda Türk milletini yok etmek isteyen dış güçlerin büyük payı vardır. Yönümüzü Batı'ya döndürdüğümüz Tanzimat'tan bu yana sinsi oyunlarla dini bilgilerin doğru olarak verilmesi, ihmal edildi.

Başta İngilizler olmak üzere Batı ülkeleri devamlı aramıza fitne fesat tohumları ektiler. Destek verdikleri dinle ilgisi olmayan kimseler, Müslümanların cahil kalması için ne lazımsa yaptılar. Neticede toplumda, okumuşların inançsızlığı, halkın cahilliği yaygınlaşmıştı. Osmanlı Devleti'nin yıkılışı sebebi de budur. Çünkü, İslâm dini ilim üzerine kurulmuştur. İlim olmayınca, hakiki din adamı kalmayınca, İslamiyet bozulur.

Dinimizde, ilim öğrenmekten daha kıymetli bir şey yoktur. İşlerin hepsi, ilim ile doğru olur, ilimsiz bir şey yapılamaz. Peygamber efendimize, "İşlerin hangisi üstündür, "diye üç kere suâl edildi. Peygamber efendimiz her seferinde, "İlimdir," buyurdu. "Yâ Resulallah bunun hikmeti nedir? diye sorulduğunda;"Çünkü hiçbir şey ilimsiz doğru olmaz ve onsuz hiç kıymeti olmaz," buyurdu Peygamberimiz ilim üzerinde çok dururdu. Ondört asır önce bugün olacakları haber verdi.

"Kıyâmete yakın hakîkî din bilgileri azalır. Câhil din adamları, kendi görüşleri ile hüküm vererek, insanları doğru yoldan saptırırlar" buyurdu.

Peki, dini doğru olarak nereden öğreneceğiz? Din, zamana göre değişmeyeceğine göre, 1400 yıldır nereden, nasıl öğrenilmiş ise oradan... Çünkü bu yol sağlam... Dinimiz doğru olarak bu yolla günümüze ulaşmış. Bugünün sıkıntısı, anayolu bırakıp çıkmaz sokaklara sapmanın sıkıntısıdır!

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 ŞUBAT 2000 · KAYIT 11738

Lider uzağı görebilen kimsedir

Lider, bir millet için çok şey ifade eder. Hele Türk milleti için hayat memat meselesidir. Türk milleti, tarih boyunca iyi bir lidere sahip olduğu dönemler yükselmiş, dünyada söz sahibi olmuş; lidersiz veya iyi bir lidere sahip olamadığı zamanlarda ise perişan olmuş, hatta birçok Türk boyu yok olup gitmiştir.

Osmanlı'nın tarih sahnesinden silinmesinin en başta gelen sebebi de, eskilerin "kahtı rical" dedikleri yetişmiş, liderlik yapabilecek adam kalmamış olmasıdır. Bugün de en büyük sıkıntımız bu değil mi?

Liderin yetişmesi kolay değildir. Önce yaratılıştan liderlik yeteneğine sahip olması; sonra da bu yeteneğin gelişmesi için iyi bir ortam gerekir. Herkes lider olamaz. Fakat liderlerin, yaptıklarından, hayatlarından ders alıp az çok istifade edebilir.

Yerli yabancı, tarafsız ilim ve siyaset adamlarının üzerinde ittifak ettikleri, geçmişteki liderlerimizden biri II. Abdülhamid Han'dır. Hayatı, tarafsız bir gözlemle incelendiğinde hepimiz için sayısız ibretler vardır.

Değerli araştırmacı Mehmet Aydın Bey'in Osmanlı Devleti'nin kuruluşunun 700. yılı münasebetiyle yayınladığı, “ İkinci Abdülhamid Han'ın Liderlik Sırları” kitabı bu tür ibretlerle doludur. 33 yıl, bütün olumsuzluklara rağmen, devleti ayakta tutabilmesindeki Liderlik sırlarını, ileri görüşlülüğünü anlatan çok güzel bir araştırma... İleriyi, uzağı net bir şekilde görebilmedeki üstün kabiliyetini gösteren kısa bir alıntı yapmak istiyorum bu kitaptan:

“Amerika’da genç ve kuvvetli bir devlet doğmuştu. Dünya Yahudileri teşkilatlanmıştı. Arz-ı mevd’ün (Nil’den Fırat’a) peşine düştüler. Apaçık görüyordum ki, Avrupa’nın büyük devletleri kendi aralarında dünyayı bölüşmeye çıkmışlardı. Bölüşecek ülkeler arasında Osmanlı mülkü de vardı. Ben bu kuvvetlerin önüne tek başıma duramazdım. Gücüm yetmezdi. Yapabileceğim tek şey, aralarındaki rekabetten yararlanıp, her birine daha büyük lokma ümidi dağıtarak birini ötekine düşürmekten ibaretti.

Yine apaçık görüyordum ki, Almanya’nın kurulması ile bozulan Avrupa dengesi, eninde sonunda bu büyük devletleri birbirine düşürecek. Eğer, o güne kadar memleketimi parçalanmaktan kurtarabilirsem, o çatışma koptuğu zaman, kümelenmelerden birine katılıp, öteki tarafı kurmakla varlığımızı koruyabilirdim. Bunun ne zaman olacağı belli değildi, ama uzak da görünmüyordu.

Hilafetin elimde olması sürekli İngilizleri tedirgin ediyordu. Blund adlı bir İngilizle, Cemaleddin-i Efgani adlı bir maskaranın el birliği ederek İngiliz hariciyesinde hazırladıkları, hilafeti yok etme planı elime geçti... Bütün devletlerin gözü Osmanlı topraklarındaydı.

Bunlarla, tek başına yaşayacak ve direnecek gücümüz yoktu. Bizi parçalamakta birleşmiş düşmanlarımız kendi aralarında parçalanırlarsa ve biz de bu parçalardan birinin vaz geçemeyeceği kuvvet olabilirsek, yeniden dünya için söz sahibi olabiliriz... Büyük devletler arasındaki rekabetin eninde sonunda onları çatışmaya götüreceği gözler önündeydi. Öyleyse Osmanlı Devleti de böyle bir çatışmaya kadar parçalanma tehlikesinden uzak yaşamalı ve çatışma günü ağırlığını ortaya koymalıydı.

Göreceksiniz! İttihatçılar, bu devleti bir takım feci maceralara sürükleyecekler, belki de Turancılık gayretiyle veya İslamcılık siyasetiyle korkarım ki, hem Çarlık Rusya, hem de Büyük Britanya İmparatorluğu ile aynı zamanda harbe gireceklerdir. Allah göstermesin, böyle bir hal vukuunda Osmanlı İmparatorluğunun parçalandığına şahit olacağız. Zira, İngiltere’nin dahil olduğu

bir harbin kaybedileceğini hiç ihtimal vermiyorum. Rusya ise, içten ne kadar köhne olursa olsun, mevcudiyetini muhafaza edebilecektir. Hiç olmazsa, millet olarak ayakta kalacaktır. İnşallah, İttihatçılar böyle bir tecrübeye girişmek hevesinde bulunmazlar, zira bu bizim memleket için hakiki bir felaket olacaktır!”

Korktukları başına geldi. Ve koskoca imparatorluk, maceraperest kimselerin basiretsizliği sebebi ile paramparça olarak yok oldu. İşte, ileri görüşlülük budur...

(Bu kıymetli kitap şu adresten temin edilebilir: İstanbul Dağıtım, Tel: 0212 511 25 04)

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 ŞUBAT 2000 · KAYIT 11739

“Siz dışarıdan biz içeriden...”

Son seneler memleketimizde gözle görülür bir hareketlenme görülmektedir. Her kesim başka bir kesimi suçlamakta, ona düşman gözü ile bakmakta.... Kendini sorgulamak kimsenin aklına gelmemektedir. Çünkü böyle şartlandırılıyor her kesim.

Bu, dış güçlerin faaliyetlerini artırdıklarının bir göstergesidir aynı zamanda. Tarih boyunca her milletin düşmanı olmuştur. En çok da Türklerin düşmanı olmuştur. Her devirde, milletler birbirlerini yok etmek için kıyasıya mücadele etmişlerdir. Bu mücadele sonucunda da birçok millet tarih sahnesinden silinmiştir.

Bu mücadelede yok olan devletlere, milletlere baktığımızda, hemen hemen hepsinin (dışarıdan müdahale ile yıkıldığı görülse de) içeriden yıkıldığını görürüz. Kale hep içeriden fethedilmiştir. Bir milletin içine, her ne isim altında olursa olsun, bölücülük, kargaşa girmişse o millet iflah olmaz... Hele bünye zayıflayıp güçten kuvvetten düşmüş ise, bu bölücülük mikrobu o devleti milleti kısa zamanda yer bitirir.

700 yıllık Osmanlıyı da bitiren bu olmuştur. Mikrobun esas tahribatı Devletin zayıf düştüğü Tanzimat ile başlamıştır. Rus Çarı Nikola’nın”Hasta Adam” yakıştırması da bu döneme rastlar.

Sadrazam ve Hariciye Nazırı Keçecizade Fuad Paşa, Avrupa’da bir diplomatlar toplantısında bulunur. Söz arasında ortaya latife yollu bir soru atılır:”Zamanımızın en kuvvetli devleti hangisidir?” Keçecizade Fuad Paşa, bu soruya, düşünmeden, şu cevabı verir:” Osmanlı İmparatorluğu!..” Osmanlıyı hasta adam kabul ettikleri için sorarlar:” Bu nasıl olur?” “Çünkü der, siz dışarıdan, biz içeriden, var kuvvetimizle yıkmaya çalıştığımız halde, O hala ayakta duruyor!..”

Fuad Paşa, kıbar bir diplomat olarak, bu cümleyi bilerek eksik söylemişti. Aslında, Avrupalı diplomatlara, “Devleti biz içeriden yıkıyoruz!” derken, “Siz, hem dışarıdan, hem de içeriden adamlarınız vasıtasıyla yıkıyorsunuz!” demek istemişti.

İşin gerçeği de budur. Çünkü, Türk milleti tarih boyunca, her devirde, düşmanlarla mücadele etmek zorunda kalmış. Ortaasya’da Çinlilerle boğuşmuş, Batı’ya göçten sonra düşmanları daha da çoğalmış. XVI. Asırdan bu yana, başta İranlılar ve İngilizler olmak üzere Avusturyalılar Ruslar, İtalyanlar, Fransızlar hasılı bütün Avrupalılar tarafından siyasi, iktisadi ve askeri bir abluka içine alınmıştır.

Bizi yıkmak isteyenlerin, Türkiye’yi sadece dışarıdan zorladıklarını sanmak, aşırı saflık olur. Mesela biz, bir zamanlar, dünyayı saran milliyetçilik cereyanını, Türkiye’ye Namık Kemal’ler, Ahmed Vefik, Süleyman Paşa’lar, Ali Suavi’ler getirdi zannederiz. Halbuki milliyetçilik cereyanı, Türk topraklarına bu Tanzîmat milliyetçilerinin eserlerinden çok daha önce girmişti. Ama, önce Türkler arasına değil...O zamanlar Türk topraklarında yaşayan Sırplar, Bulgarlar, Yunanlılar, hatta Araplar gibi, bize tabi milletler arasına...

Milliyetçilik, hatta özgürlük ve bağımsızlık fikirleri, bu milletler arasına, Ruslar ve Avrupalılar tarafından, onların hayrı için değil, fakat bizi yıkmak için, çok planlı bir şekilde ve sinsice sokulmuştu. Çünkü bu milletler, hürriyet ve bağımsızlıklarını kazanınca, başlarını alıp gitmeyecekler, bizden ve bizim vatan parçalarımızla birlikte kopacaklardı. Plan hep aynı... Her fırsatı değerlendirerek koparmak, parçalamak ve yok etmek...

Görüldüğü gibi, Türkiye’yi türlü ayrılıkçı oyunlarla içeriden yıkma gayretleri yeni değildir. Osmanlılar zamanındaki, bütün isyanlar, iç mücadeleler hep dış kaynaklıydı. Türkiye’de birtakım insanların isyana teşvik faaliyetleri de bizi kuşatan devletlerin eseridir.

Bugün, PKK’nın, Hizbullah’ın dışarıdan kimler tarafından, teşvik ve himaye edildiğini artık bilmeyen yok. Perdeler aralandıkça bunlar daha net görülmektedir.

Bunlardan kurtulmanın tek çaresi, iyi bir eğitim ve ekonomik yönden güçlü olmaktır. Çünkü, bilgi ve güç oyunu bozar!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 ŞUBAT 2000 · KAYIT 11740

“Korktuğum başıma geldi!”

Geçen Pazartesi okullar açıldı. İstanbul’daki okullarda okuyan öğrenciler, sürpriz bir dersler karşılaşacaklar bu dönem. Çünkü, pilot bölge seçilen İstanbul’da 6. 7. ve 8. Sınıf öğrencilerine “cinsel eğitim” dersi verilecek.

Artık eğitimde, bütün problemler halledildi. Üniversitelerimiz gelişmiş ülkeler seviyesinde eğim veriliyor. Her sene yüzlerce öğrencimiz, uluslararası ilmi yarışmalarda dereceye giriyor. Üniversitelerimizin mezun ettiği öğrenciler Batı’da kapışılıyor. İlim adamlarımız her sene Nobel ödülü alıyor!..

Nerede o günler diyorsunuz değil mi? Bu seviyeye gelebilecek durumda mıyız, gelebilirsek bile kim bilir kaç yılda gelebileceğiz? Hesaplarını yapmamız gerekirken, bu cinsel eğitim de nereden çıktı diye ister istemez insanın aklına takılıyor. Eğitim kalitemiz ortada... Lise mezunu öğrencilerimizin bir çoğu dört işlemi bilmiyor. Üniversite seviyesi lise seviyesine, lise seviyesi ortaokul seviyesine inmiş durumda... Belli olmaz belki de, bu dersi gören çocuklar birden gelişmiş ülkelerdeki eğitim seviyesine çıkacak!

Geçmişte birçok ülkede uygulandıktan sonra elde edilen netice ortada iken bunda ısrarın sebebini anlamak mümkün değil. Rusya 1920’li yıllardan itibaren verdiği bu eğitimden 31 sene sonra vazgeçmek zorunda kaldı.

Bu dersin verildiği Batı ülkeleri hatalarını anladılar fakat geri dönemiyorlar. Cinsel özgürlüğün öncülüğünü yapan, bu konuda kanun çıkartan İsveç’in duruma ortada. İsveç, bütün kötülüklerin, fuhuşun sebebini cinsel yasaklarda gördü ve derhal bu eğitime ve cinsel serbestliğe geçti. Neticesini mi merak ediyorsunuz; uygulanmanın yapıldığı sene sonunda, kız- erkek karışık yatılı okullardaki bir-iki hamilelik oranı on kat arttı. Akla hayale gelmedik cinsel sapıklık türleri ortaya çıktı. Bugün bu bataklıktan nasıl kurtulurum, planlarını yapmakta.

Herşeye rağmen bozulmayan, çökertilemeyen aile kavramımız var. Osmanlı geleneği aileyi koruyor. Bu tür faaliyetler aileyi sarsar. Milletimizin çekirdeği durumundaki aile parçalanırsa, toplumunda çöküş başlar. Haklı olarak bu cinsel eğitim meselesi birçok kesimde tepki ile karşılandı:

Mesela, "Eyvah, korktuğum başıma geldi" sözleri ile yazısına başlayan Gülay Göktürk, endişelerini özetle şöyle dile getirmektedir:

" Okullarda cinsel eğitim talebi bana hep çağdaş kamuoyunun en tehlikeli yanılgılarından biri olarak görünmüştür. Cinsel kültür bugün dünyada çekilen acıların baş kaynağıdır. Yüzyıllardır milyarlarca insanı inim inim inleyen, bedenlerini tutsak edip ruhlarında derin yaralar açan; sapkınlığın binbir çeşidine, kanlı katliamlara, acı intiharlara sürükleyen şey bu cinsel kültürdür.

Ve biz kalkmış, ruhlarımızı ve bedenlerimizi esir almış olan bu cinsel kültürü genç kuşaklara aktarmaktan söz ediyoruz. Elimizden gelse bizim unutmamız, hafızalarımızdan silmemiz gereken bilgileri, bizden sonraki kuşağın beynine kopyalamaya çalışıyoruz. Tıpkı eskiden veremlilerin şimdi AIDS'lilerin büyük bir haset, hınç ve intikam duygusuyla hastalıklarını sağlam insanlara bulaştırmaya çalışmaları gibi...

Bundan büyük kötülük olabilir mi? Bildiklerimizin tümü bilinmemesi gerekenler yığınının ibaretken, bir yanlış cevaplar kümesi iken; kime ne öğretebiliriz ki? Çağdaş eğitimcilerimiz ve velilerimiz, "çocuk bütün bunları geleneksel yollardan yalan yanlış öğreneceğine, yetkili ağızlardan ve bilimsel yollardan öğrensin" diyorlar.

Bense onların bütün bunları, karşılırlarına güç ve otoritenin simgesi gibi dikilen, "iyinin güzelin ve doğrunun" temsilcisi olarak gördükleri bir öğretmenden; bir "yetkili ağızdan" öğreneceklerine, sokaktaki arkadaşlarından öğrenmelerini yeğliyorum.

Kulaktan dolma, yalan yanlış diye küçümsenen informal bilgilerin, "yetkili ağızdan" formel eğitim içinde "bilimsel doğru" olarak aktarılan bilgilerden daha kolay sorgulanabileceğini umduğumdan tabii... " (10.2.2000 Sabah)

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 ŞUBAT 2000 · KAYIT 11741

Çocuk eğitiminde altın kurallar

Ankara'dan Ahmet Yıldız Bey'le zaman zaman telefonla görüşürüz. Her görüşmemizde, konuyu dönüp dolaştırır, “Çocuk eğitime” getirir. “Çocukları eğitimde zorlanıyoruz, bununla ilgili yazı yazarsanız çok faydalı olur “ der. Bununla ilgili bir çalışma yapmak üzere iken, İstanbul'dan Zeki Yılmaz Bey'le bu konu ile ilgili güzel bir yazı gönderdi. Her ikisinin de arzusunu yerine getirmek ve gerçekten çok önemli bir konu olan, çocuk eğitimi konusunda okuyucularına da faydalı olmak niyetiyle bu yazıya yer vermek istiyorum:

Çocuğun kişiliğinin oluşumu, kendisine saygısının gelişmesi büyük ölçüde ana-babasının kişilik yapısına bağlıdır. Ana-babasının davranışlarını kendine model alan çocuk istenen ve istenmeyen davranışların çoğunu onlardan öğrenir.

Çocukların üzerinde önemle durulmalı, davranışların aşırılığa kaçmaması için özen gösterilmelidir. Saldırgan öfke patlamaları, korku ve endişeleri yatıştırılmalıdır. Bu da çocuğun doğuştan istek ve eğitimlerini tanımak, hoşlanmadığı durumları göz önünde tutmakla olur. Çocuğun tabii yetenekleri desteklenmeli, tedirginlik kaynakları giderilmelidir. Böyle bir çocuk yetiştirme, hem beden, ruh için iyidir. Erken eğitimle, alışkanlıklar ve davranışlar kişiliğe yerleşir.

Çocuğun yetişmesinde önemli etkisi olan bu altın kurallar şunlar:

1- Çocuğunuzu utandırmayın; utandırılan çocuk kendine güvensiz, toplum içinde de tepkisiz bir kişi olur. Büyüdüğünde maksadını anlatamaz. Ömür boyu bunun ezikliğini hisseder.

2- Çocuğunuzun sizden övgü ve tasdik beklediğini unutmayın. Çocuğunuzun bu ihtiyacını giderin. Her fırsatta, yaptığı faydalı şeylerle ilgili takdirlerinizi esirgemeyin.

3- Çocuğunuza size, akrabalarına ve arkadaşlarına, çevresine yardım etme fırsatı verin. Kendisine ihtiyaç duyulduğunu bilmek, onu mutlu edecektir. Ona güven verecektir.

4- Çocuğunuzun sorduğu sorulara ilgi gösterin ve doğru bilgi verin. Ona gerçek dışı bilgi vermeyin. Yanlış bilgi en kısa zamanda çocuk tarafından sezilir ve çocuğunuzla aranızdaki güven zedelenir. Verdiğiniz doğru bilgilere de şüphe ile bakmaya başlar.

5- Çocuklarınızı dinleyin ki, o da dinlemeyi öğrensın.

6- Çocuklarınızın kişiliğine saygı duyun ki, o da size saygı duysın.

7- Çocuğunuza tabii ve samimi bir hava içinde davranın. Unutmayın çocuğunuz bütün hal ve hareketlerinizi taklit eder.

8- Çocuğunuzun kendi duygu ve düşüncelerini ifade etmesine yardımcı olun. Çocuk, dışarıda duygu ve düşüncelerini rahatlıkla anlatabilme cesaretini evde kazanır.

9- Olumlu düşünmeye çalışın ki, bu haliniz çocuğunuza da yansısın. Olumlu düşünme alışkanlığının insan hayatında çok önemli bir yeri vardır.

10- Hata yaptığınızda çocuğunuzdan özür dileyin ki, o da özür dilemeyi, özür dilemenin utanılacak bir hareket olmadığını öğrensın.

11- Çocuğunuzun yerli yersiz tenkit etmeyin. Tenkitten kimse hoşlanmaz. Tenkit edilen çocuk huzursuz olur. Yalana meyleder. Önemli yanlışlarını izah ederek düzeltmeye çalışın. Düzeltmede aceleci ve ısrarcı olmayın.

12- Çocuğunuza neyi niçin yapmaması gerektiğini, sebeplerini göstererek açıklayın. Bu davranışının çocuğunuzun aklını kullanan bir insan olmasını sağlar.

13- Bir başkasına kızdığınızda hırsınızı çocuktan almayın. Çocuğunuzla olan irtibatınız bozulur. Çocuğunuzun size güveni sarsılır. Sinirli huzursuz bir çocuk olur.

14- Çocuğunuza karşı olan davranış ve sözlerinizde tutarlı olun. Bunu yaparsanız çocuğunuzun kişilik gelişimine çok yardım etmiş olursunuz.

15- Babanızdan gördüğünüz eğitim metodu üzerinde ısrarcı olmayın. Zaman ve şartlar çok farklı. Aradaki anlayış farkını unutmayın.

16- Ya hep ya hiç prensibi ile hareket etmeyin. “Zaman, ne kadar kurtarılabılırsa kârdır.” zamanıdır. Daha zararlı işlerle meşgul olacaksa, az zarara razı olun!.

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 ŞUBAT 2000 · KAYIT 11742

İstikbal gençlerdedir!

Şair ne demiş: Sahipsiz olan memleketin batması haktır/ Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.

Vatana sahip çıkmak önce gençlere sahip çıkmakla başlar. Bu da, vatanını, milletini, devletini seven gençler yetiştirmekle olur. Eğer gençlere sahip çıkılmaz, örf - adetlerimize, ananelerimize, milli kültürümüze uygun yetiştirilmezse, boşluk meydana gelir. Meydana gelen bu boşluğu da birileri doldurur... Hiçbir kap boş kalmaz.

Nasreddin Hoca'nın yaptığı gibi, testi kırılmadan önce, tedbiri almak gerekir. Testi kırıldıktan sonra, ah, vah etmek testi geri getirmez. Bugün bazı gençlerimiz, yanlış yollara sapmışsa, şunun bunun maşası olmuşsa, kabahat sadece onların değil; fert fert hepimizin bunda payı vardır.

Gençlerimize sahip çıkmanın en verimli devresi de fırtınaların estiği üniversite çağıdır. Bu dönemi kazasız belasız atlatan genç, hayata atılmış, artık yolunu çizmiş olur. Çeşitli zararlı akımlardan etkilenmesi mümkün olmaz.

Devletimizin bu maksatla, yurtlar açarak gençliğe sahip çıkmakta. Ancak, devletin de imkanları sınırlı olduğu için, bütün üniversite ve yüksek okul öğrencilerine yatma, yeme- içme imkanı sunamamaktadır.

Bu açığı doldurmak için birçok vakıf, halktan sağladıkları yardımlarla, Devlete destek olarak özel yurtlar açmıştır. İmkanları nispetinde gençleri, buralarda barındırıp, vatanımıza, devletimize faydalı halde yetişmesi için gayret etmektedir.

İşte, bu vakıflardan biri de İhlas vakfidir. İhlas Vakfı Genel Müdürü Sayın Orhan Özen'den Vakfın hizmetlerini anlatan isteyen bir yazı aldım. Değerli hayır sever okuyucularımın takdirine sunuyorum:

"İhlas Vakfı, Türk Dünyası'ndan ve Anadolu'dan gelen binlerce fakir öğrenciye her türlü yardımı yapmaktadır. İhlas Vakfı Öğrenci Yurtları'nda, Türk Dünyası'ndan gelen öğrenciler ücretsiz olarak kalmaktadır. Yurtlarda 3 öğün yemek çıkmakta, Vakıf bu öğrencilere sevgi ve şefkat kucağını açmaktadır. Türk

Dünyası'ndan gelen öğrencilerin bazıları yurttan kalmasalar da, ücretsiz yemek yemek ve yurdun sosyal imkanlarından istifade etmektedirler.

İhlas Vakfı öğrenci yurtlarının bir yıllık et ihtiyacı, hayırsever vatandaşlarımızın verdikleri Kurban Vekaletleri ile karşılanmaktadır. Vakfa verilen kurban vekaletleri ile hayırseverler adına kurbanlıklar satın alınmakta ve dinimize uygun olarak kesilen kurbanlar şoklanıp, soğuk hava depolarında muhafaza edilmektedir. Bir yıl boyunca da bu etler, yurtların yemek ve et ihtiyacında kullanılmaktadır.

Daha çok öğrenciye ve daha iyi hizmet verebilmemiz için İhlas Vakfı'na Kurban Vekaletlerinizi vererek yardım ediniz, destek veriniz. Hayra vesile olan hayır yapmış demektir. İhlas Vakfı, ülkemizin yüz akıdır. Eğitime ve Devletimize verdiği hizmet ve destek ile en iyi şekilde kamu hizmeti yapmaktadır.

Böyle hayır kurumlarını ve ilim yuvalarını bütün hayırseverlerin her türlü imkan ile desteklemesi ve yardım etmesi, milli bir vazifedir. Dünya tarihinde Vakıf Medeniyetini kuran dedelerimizin torunu olarak, Vakıfları ve hayır kurumlarını destekleyelim. Bilgili, kültürlü öğrencilerin yetişmesinde Kurban Vekaleti vererek bizim de katkımız olsun.

Kurban Vekaleti vermek isteyen hayırsever vatandaşların, kendilerine en yakın İhlas Vakfı Öğrenci Yurdu'na uğrayarak veya aşağıdaki adrese telefon ederek, Kurban Vekaleti vermeleri mümkün olmaktadır. İhlas Vakfı Genel Merkezi ile irtibat için: (0 212) 513 99 00 numaralı telefona veya (0 212) 513 68 57 numaralı faksa başvurulabilir. Her türlü yardımın yapılacağı İhlas Vakfı'nın hesap numarası ise, Vakıflar Bankası Nuruosmaniye şubesi (2007042)'dir.

Not: Bu seneki kurban bedelleri: Küçük boy 50 milyon, orta boy 60 milyon, büyük boy 80 milyon lira olarak tespit edilmiştir."

2000 YILLIK KÜLLİYATI

03

Mart

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 3 MART 2000 · KAYIT 11743

Baba katili evlad!

Son zamanlarda, “ anne - baba katili evlad” haberleri çoğalmaya başladı. Babasını öldüren cani, annesini bıçaklayan sarhoş... gibi haberler eksik olmuyor. Hele geçenlerde Isparta’da işlenen bir vahşet vardı ki, okurken insanın tüylerini diken diken ediyor. Üç kız kardeş, annelerinin yardımı ile babalarını öldürüp cesedini parçaladıktan sonra yakıp küllerini çöpe atmışlar.

Akıllara durgunluk veren bir vahşet... Cinnet getirdi, şuuru yerinde değildi desek, dört kişi birden nasıl cinnet getirir? İnsan ne söyleyeceğini ne yazacağını bilemiyor.

Eskiden bırakın böyle vahşetleri, sıradan bir cinayet bile çok nadir olur, aylarca gazetelere konu olur, tefrikası yapılırdı. Bir toplum bu hale nasıl geldi, ister istemez insanı düşündürüyor. İlk akla gelen de, maneviyat eksikliği, iman zafiyeti oluyor.

Halbuki, ana-baba zâlim de olsa, bırakın onlara karşı gelmeyi, onlarla sert konuşmayı “Öf” bile dememeyi emrediyor dinimiz. Ana- babanın da kabahati, yanlışlıkları olabilir. Bunlar, onlara zulüm yapılmasına, hele hele eziyet edilmesine, öldürülmesine hiçbir şekilde mazeret teşkil etmez.

Her işte olduğu gibi burada da ölçüyü bildiriyor Peygamberimiz: “Anam-babam çok şefkatsiz, onlara nasıl itaat edeyim?” diyen bir kimseye, Resulullah efendimiz, “Anan seni 9 ay karnında taşıdı. 2 yıl emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi ve sakladı, kucağında gezdirdi. Baban da seni büyütünceye kadar birçok zahmete katlandı. Giyimini, yemeni- içmeni temin etti. Sana dinini, imanını öğretti. Seni islâm terbiyesi ile büyüttü. Şimdi nasıl olur da, şefkatsiz olurlar? Bundan daha büyük ve kıymetli şefkat olur mu?” buyuruyor.

Yine Peygamberimiz, “ya Resulallah, yaşlı anama elimle yedirip içiririm. Abdestini aldırır, sırtımda taşıyım. Hakkını ödemiş olur muyum?” diye soran kişiye de şu cevabı verir:

“Hayır yüzde birini bile ödemiş olamazsın. O sana, yaşaman için hizmet ediyordu, sen ise, ölümünü bekliyerek hizmet ediyorsun. Ancak Allahü teâlâ, bu

az iyiliğine karşılık çok sevab ihsan eder.”

Bir kimse de, “Ya Resulallah, ana-baba, evladına zulmetse de rızalarını almayan Cehenneme girer mi?” diye sorunca, Efendimiz, cevaben 3 defa “Evet zulmetseler de rızalarını almayan Cehenneme girer” buyurdu.

Resulullah efendimizin bu sözlerinden anlaşılıyor ki, ana-baba kötü bile olsa, yine onlarla iyi geçinmek ve onlara iyilik etmek zorundayız. Kitabımız Kur'an-ı kerimde, Ana-babaya şükredilmedikçe, Allahü teâlâya şükredilmiş olamayacağı bildirildi.

İşin başka bir yönü de, kişi, ana-babasına nasıl muamele ederse, çocukları da ona öyle muamele ederler. "Eden bulur" "Ne ekersen onu biçersin" gibi güzel ata sözlerimiz vardır.

Birisi bir yerde babasını dövüyordu. Etraftan yetişenler, - Bu ne hal, utanmıyor musun, insan hiç babasını döver mi, diye oğluna bağırıyorlar. Babayı oğlunun elinden kurtarmak istediler. Fakat babası, onlara dönüp o perişan haliyle dedi ki:

- Bırakın! Ben de burada babamı döverdim. Şimdi de aynı yerde evladım beni dövüyor. Onun suçu yok. Ben kendi yaptığımın cezasını çekiyorum.

Anasına-babasına asi olan, evladından hayır görmez. İşleri hakkında istişare etmeyen ihtiyacını elde edemez. Ailesini idare etmeyen hayatın tadını bulamaz.

Ananın-babanın kalbini kırmamalıdır. Çünkü evladın saadet ve felaketi, onların kalblerinden doğan sözdendir. Ana-baba hasta ise, ihtiyar ise, onlara yardım edip saadetin onlardan alınacak hayır duada olduğu bilinmelidir. Eğer onları incitip, beddualarını alırsak, dünya ve ahiretimiz harap olur. Atılan ok tekrar geri gelmez. Onlar hayatta iken, kıymetini bilmeliyiz.

Beddualarını almak çok tehlikelidir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki: “Ana-babanın çocuğuna ve mazlumun zâlime olan bedduaları, reddolmaz.”

Bütün bunlara rağmen, bir baba ne kadar kötü olursa olsun nasıl öldürülebilir, cesedi nasıl yakılabilir akıl alacak gibi değil!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 MART 2000 · KAYIT 11744

“Daha başka ne beklersin!”

Dünkü, anne-baba hakkı üzerine yazdığım yazı üzerine, bazı genç okuyucularım arayarak, “ Hep anne-baba hakkından bahsediyorsunuz, evladin anne-baba üzerinde hiç hakkı yok mu? “ diyerek sitem ettiler.

Olmaz olur mu tabii ki var. Babanın evladı üzerinde hakkı olduğu gibi, evladin da baba üzerinde hakkı vardır. Bu hakka dikkat etmeyen babalardan evlatları ahirette davacı olacaklardır.

Bir defasında, yanında oğlu olduğu halde, Hazret-i Ömer'e birisi gelerek, - Ya Ömer! Bu oğlum bana karşı geliyor, diyerek oğlunu şikayet etti. Bunun üzerine Hazret-i Ömer, o kimsenin oğluna, - Babana nasıl karşı geliyorsun? Allah'tan korkmuyor musun? Babanın, evladı üzerindeki haklarını bilmiyor musun? dedi. Bu sırada genç sordu:

- Ey mü'minlerin emiri, babanın evladı üzerindeki haklarını biliyorum. Peki, evladin, baba üzerinde hiç hakkı yok mudur? Hazret-i Ömer cevap verdi:

- Olmaz olur mu hiç! Elbette vardır. Bu haklardan biri, babanın temiz ve asil bir hanımla evlenmiş olmasıdır. Evladin, babası üzerindeki haklarından biri de kendisine iyi bir isim koymasıdır. Ve nihayet, evladına dinini öğretmesi, İslam terbiyesi üzere yetiştirmesidir.

Hazret-i Ömer'den bu sözleri dinleyen genç dedi ki:

- Vallahi babam bu söylediklerinin hiçbirini yapmadı.

Gencin bu sözleri üzerine Hazret-i Ömer celallendi. Gencin babasına dönerek,

- Oğlum bana karşı geliyor, diye bana şikayete geliyorsun. Halbuki o sana karşı gelmezden önce sen ona karşı gelmişsin. Önce onun şikayet için bana gelmesi lazımdı. Haydi git, diyerek azarladı.

Bir gün Ebu Hafs hazretlerine bir adam gelerek, "Oğlum beni dövdü, incitti." dedi. Bunun üzerine Ebu Hafs, "Ona terbiye verip, ilim, irfan öğrettin mi?" diye sordu. Adam, "Hayır" dedi. Ebu Hafs adama şunları söyledi:

- Allaha şükret ki kafanı kırmamış. Dinden, imandan, haberi olmayandan daha başka ne beklersin?

Peygamber efendimiz çocuklarla ilgilenir, hal hatırını sorar onları sevindirirdi. Bir küçük çocuk, Resûl aleyhisselâmın elini tutup, bir iş için götürseydi, birlikte gider, müşkülünü hâllerdi. Peygamber efendimiz çocuklarını, torunlarını ve diğer çocukları kucağına alır ve severdi.

Bir gün birisi, Peygamber efendimizi, torunu Hz. Hasan'ı severken görünce dedi ki:

- Benim on oğlum var, şimdiye kadar onlardan hiçbirini öpmedim!

Resûl aleyhisselâm, onun yüzüne baktı ve şöyle buyurdu:

- Men, lâ yerham, lâ yurham! (Ya'nî “acımayana acınmaz!”)

Kendi bedeninden bir parça olan evlâdı sevmek, bir kimse için bulunmaz bir saadettir. Cennet kokularını andıran saçlarını kokladığı, onların cıvıltılarını dinleyerek geçirdiği dakikalar; insana edebi tasvirlerle sığmayacak kadar, büyük bir haz verir.

Bir defasında da, Resûlullah efendimizin huzuruna bir Bedevi gelerek sordu:” Siz çocuklarınızı öper misiniz? “ Peygamber efendimiz,” Evet, “ buyurdu. Bedevi, “Biz, çocukları öpmeyiz.” Bunun üzerine Resûl-i ekrem efendimiz buyurdu ki:

“ Böyle nasıl söylüyorsun? Allah senin kalbinden merhameti kaldırmış. Onları sevmek, okşamak ve acımak; Allahü teâlânın kalblere koymuş olduğu bir merhamet duygusunun eseridir. Kim bu duygudan mahrûm değilse, evlâdına karşı kayıtsız kalamaz. “ Resûl-i ekrem efendimiz, bir gün kızı Hz. Fâtıma'nın oğullarından biri yanında olduğu hâlde, evden dışarı çıktı. Resûlullah şöyle buyurdu:” Ey çocuklar, siz, Allahın yarattığı güzel kokularındansınız.”

Anne- baba olarak biz vazifemizi tam yapalım ki, çocuklarımızdan saygı bekleyelim!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 MART 2000 · KAYIT 11745

Gölge etme...”

İki gün önce, “Dünya Kadınlar Günü” kutlandı. Birkaç dernekte konuşmalar yapılarak “gün” geçirildi. Birşeyin temeli yoksa, sağlam bir gerekçeye dayanmıyorsa, yapılmış olmak için yapılıyorsa, en önemlisi de işin içinde istismar varsa o işten netice almak mümkün değildir. Tabii ki hiç netice alınmıyor değil. Netice alınıyor fakat, uğrunda “gün” düzenlenen kadınlar değil, bunu istismar malzemesi yapan çevreler parsayı topluyor.

Kadınlarımız yıllardır bunun farkında değillerdi. Çok şükür, artık onlar da istismar edildiklerinin farkına varmaya başladılar. Özellikle bunların, entellektüel çevreden olması daha da sevindirici. Çünkü esas istismar edilen çevre bunlar. Yoksa evinde çocukları, yemeği ile ev işleri ile ilgilenen muhafazakar kadınlarımız zaten böyle istismarlardan uzaktırlar. Onlar hayatlarından memnunlar, arayış içinde de değiller... Onun için bunların istismarları söz konusu olmaz zaten.

Konumuzla ilgili olduğu için Sabah Gazetesi bayan yazarlarından Ruhut Mengi'nin kadın hakları ile ilgili sitem yüklü yazısından kısa bir özet vermek istiyorum sizlere:

“Sizi bilmem ama "gün" kutlamaktan bana fenalık geldi. İki haftada bir özel bir günü kutluyoruz, yıllardır her fırsatta konuşmalar yapıyor, siyasetçilerle, kuruluşlarla yapılan toplantılara katılıyoruz, kadınlarla ilgili en ufak bir gelişme yok... Bu yıl da 8 Mart Dünya Kadınlar Günü için Lions Klüpler gibi bazı kuruluşlardan, ANAP gibi bazı siyasi partilerden konuşmacı olarak davet aldım ama ben artık konuşmak istemiyorum. Daha da doğrusu bu yıl Dünya Kadınlar Günü'nü kutlamak istemiyorum...Sonuç olarak; Kadının değil kadın, insan yerine bile konmadığı bir ülkede ben 2000 yılının 8 Mart'ını kutlamıyorum. Aksi fikirde olup, yiyip içerek konuşma dinlemek isteyenlere ise "İyi eğlenceler" diyorum!”

Bayan Mengi haklı değil mi? Yıllardır, kadınlarımız kurtarılmak istenirken daha da perişan hale getirilmedi mi? Bu yüzden “Gölge etme başka ihsan istemem” deme noktasına geldi kadınlarımız. Önce kurtarıcılardan kurtulmak istiyorlar...

Halbuki kadının cemiyette çok önemli bir yeri vardır. Çünkü kadın, cemiyetin çekirdeğini teşkil eden ailenin temel taşıdır. Temel taşı yerinden oynatılan binanın ayakta kalması mümkün değildir. Kadın üzerinde çok duran Batı ülkeleri, binmekte olduğu dalı kestiğinin farkına vardı. Fakat çok geç...

Zamanımızda, bu konuda pek çok yayın yapılmakta, açık oturumlar düzenlenmekte ve hatta uluslararası organizasyonlar tertip edilmektedir. Gerçekten de konu önemlidir, özellikle aileyi, anayı ve kadını korumak hususunda gösterilen samimi ve ciddi çalışmaları takdir etmemek mümkün değildir.

Bununla beraber konuyu rayından çıkararak yanlış yönlere sürüklemek isteyen Batı destekli, kapitalist zihniyetli pek çok sahte feminist ortaya çıkmıştır. Bu çıkış yeni değil; XIX. yüzyılın ortalarına doğru, kapitalist dünyada, erkek işçilerin, sömürüye isyan etmesi ile erkek işçiler, kitleler halinde işten çıkartılınca, daha uysal olacakları ve daha ucuza çalışacakları düşüncesiyle kapitalistler, birden bire “feminist” kesildiler.

Erkek işçilere karşı kin ve düşmanlık dolu kapitalist propagandalarla, “kadınları, erkeklerin esaretinden kurtarmak gerektiğini, onların, çocuk doğurmak ve yetiştirmek gibi bir göreve esir olmadıklarını, onların da erkekler gibi yaşamaya hakkı bulunduğunu...”, savunur gözüktüler. Bu şekilde kandırdıkları kadınları fabrikalara doldurarak zenginliklerine zenginlik kattılar.

Komünistler de 1917’den sonra aynı oyunu, ezen ve ezilen aldatmacılığı ile ele alarak, kadın-erkek çatışmasını körükleyerek, adeta iki ayrı sınıfın çatışması biçiminde istismar ettiler. Neticede, aileyi meydana getiren iki temel taş arasına huzursuzluk sokarak, aile bağlarını zayıflatarak komünizmi sağlamlaştırmak istediler.

Görüldüğü gibi hep istismar... istismar... Herkes sütçü beygiri gibi istediği tarafa çekmek istiyor kadını. Kadınların gerçek huzura kavuşması, bunları anlayıp istismara fırsat vermemelerine bağlı...

GÖNÜL BAHCESİ · 11 MART 2000 · KAYIT 11746

Gerçek huzurun adresi

Dün, kadın üzerine çevirilen dolaplardan, yapılan istismarlardan bahsetmiştim. Bugün de, kadının bireyi olduğu aileden bahsetmek istiyorum. Çünkü kadın fonksiyonunu yetirirse aile çöker. Bugüne kadar, tarih boyunca yapılan bütün saldırılara rağmen, aileyi çökertmeye ve hatta yok etmeye yönelik bütün teşebbüsler sonuçsuz kalmıştır. Çünkü aile, fonksiyonları dipdiri olan bir sosyal müessesesidir. Ancak, bu topkeyün saldırılara karşı canlılığını ne kadar devam ettirebilecek? Eğer gerekli tetbir alınmazsa ayakta kalması zorlaşacak en azından fonksiyonlarının tamamını yerine getiremeyecek.

Bugün, bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de çeşitli vesilelerle aile ve kadın üzerine iyi niyetli çalışmalar yapılmakta. Ancak, bazen, bu gibi çalışmaları saptırmak, şaşırtmak ve istismar etmek isteyen kötü ve art niyetli kimselerin sayısı da küçümsemeyecek ölçüdedir. Kötü niyetliler gün geçtikçe artmaktadır.

Art niyetliler, genç erkek ve kızlara, nikah olmadan da birlikte yaşanabileceğini, aile kurmadan da çocuk sahibi olunabileceğini, artık, bekarlık ve bakirelik gibi komplekslere kapılmamak gerektiğini, fuhuş özgürlüğü...gibi zehirli fikirler ortaya atmakta, bunları desteklemek üzere, romanlar yazmakta, filmler çevirmekte.

Doğrudan doğruya aileyi yıkmaya en azından sarsmaya yönelen, mukaddes nikah müessesesini küçümseyen, özgürlük maskesi altında fuhuş teşvik eden bu kişi ve çevreler, bununla da yetinmemekte, kendini, evine ve ailesine adayan anneleri, birer “hazır yiyici” gibi göstermeye çalışmaktalar.

Bu kadını sokağa çekme, aileyi parçalama gayretidir. Kadın olmadan aile olmaz, aile olmayınca cemiyet olmaz. Aile olmadan ruh sağlığı yerinde bir toplum düşünülemez. Aile dışında doğan, yahut, ana ve baba şefkatinden mahrum kalan nesillerin beden ve ruh sağlıkları tehlikededir. Ne kadar mükemmel olursa olsun, hiçbir müessese, ailenin yerini tutamamaktadır.

Rusya’da, komünist liderler bile, önce aileyi lağvettiler, fakat, aile dışında yetişen çocukların ve gençlerin perişan halini gördükten sonra, dehşete kapılarak aileye dönüş emrini vermek zorunda kaldılar.

İslâm düşmanlığı uğruna nice medeniyetleri ve aile mefhumunu yok eden İngiltere, ülkesindeki boşanma oranının vahametini görünce, giderek çöken aile kurumunu koruma altına almaya mecbur oldu. Evlilik dışı çocuk oranı yüzde 35'e ulaştınca yeni düzenlemelerle, evliliklerin korunması için daha fazla destek sağlamaya başladı.

Kapitalistler hep kadını istismar etmişler, zenginlikleri ile lüks ve israfın tadını çıkarmış, kadınları taş bebekler gibi süsleyerek içki alemlerinde, kumarhanelerde, fuhuş partilerinde eğlence malzemesi yapmışlar. Nikah müessesesini hor görerek, Batı filmlerinde ve romanlarında görüp okuduğumuz gibi bekar evlerinde buluşmayı, mukaddes aile yuvasına tercih ettiler...

Ecdadımız ise aileye ve aile fertlerine sahip çıkmış, bu uğurda hiçbir fedakarlıktan kaçınmamıştır. Aileyi huzur yuvası haline getirmiştir. Yaşamak tatlıdır, fakat çetin bir mücadeleyi gerektirir. Hele günümüzde, hayatın gürültüsü, patırtısı ile yıpranan sinirler, ağır yorgunluklar ve hayal kırıklıkları huzur ve sükuna olan ihtiyacımızı, çok daha fazla arttırmıştır.

Hepimiz, resmiyetten uzak, mahremiyeti olan, içimizi rahatça dökebileceğimiz, sevildiğimizi, sayıldığımızı ve korunduğumuzu bildiğimiz bir yuvaya ne kadar muhtacız. Sosyologlar, ailenin bu vazifesini yapabilecek başka bir müessesenin mevcut olmadığını ve olamayacağını söyleyerek, ailenin güçlendirilmesinin şart olduğunu belirtmektedirler. Sosyologların, çok ilgi çeken ve hak verilen bu hükmü, gerçekten de doğrudur ve takdire değer... Ancak, hemen belirtelim ki, yüce ve mukaddes kitabımız Kur'an-ı kerim tam 1400 yıl önce, bu gerçeği bildirmiş, "Allah, evlerinizi, sizin için, bir huzur ve sükûn yeri yaptı." buyurulmuştur.(En- Nahl/80.)

Evet, dinimiz 1400 yıl önce gerçek huzurun adresini bildirmiş. Huzuru başka yerde arayan, çölde susuz kalmış kimsenin su diye serap peşinde koşmasına benzer!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 MART 2000 · KAYIT 11747

Kurban tartışmaları ve Bayramlar

Kurban kesmek gerekirdi, gerekmezdi; şoklanarak mı şoklanmadan mı kesilecek tartışmaları devam ederken Bayram geldi... Halkımız bu yersiz, hatta kasıtlı tartışmalara hiç iltifat etmedi. Bu tartışmaları hiç duymadı bile. Çünkü, maksadın üzüm yemek değil bağcıyı dövmek olduğunu biliyordu. Akıllarınca eski köye yeni adet getireceklerdi.

Halkımız şunu da iyi biliyordu: Bu tartışmayı başlatanların bu tarakta bezleri yoktu. Onlar inanmadıkları için kurban kesmiyorlardı zaten. Bazılarının, sırtlarındaki envai çeşit hayvan kürkü ve damak zevkleri için, binlerce kuzunun kesildiğini görmezlikten gelerek, hayvanları düşünceleri, Müslümanların sağlıklarını koruma gayretleri için kılıfı olduğunu cahillikle itham ettikleri halkımız çok iyi biliyordu.

Bu tür yaygaraların yeni olmadığını da biliyordu. Bir zamanlar ömürlerinde caminin kapısından adımını atmamış, alınları secde görmemiş kimseler, akıllarınca Müslümanları hastalıklardan korumak için, camilere ayakkabı ile girilmesini, kliselerde olduğu gibi, sıralara oturarak ibadet yapılmasını savunmamışlar mıydı? Halkımız bunları unutmadı. Bunun için bu tartışmalara iltifat etmedi, kurbanını kesip huzur içinde bayramını yaptı ve yapmakta...

Aslında bunlar bizim konumuz değil. Biz neyin yapılacağını neyin yapılmayacağını biliyoruz. Çünkü dinimiz yeni gelmedi. Ondört asırdır devam etmekte. Onlar kendileri çalıp oynamaya devam etsinler... Biz kendi konumuza dönelim. Bayram nedir, Bayramın örfümüzdeki yeri nedir bunların üzerinde duralım bugün:

Çok eskilerden beri her kavim, yılın bazı günlerine önem vermiş, bunu çeşitli şekillerde kutlamıştır. Dini ve milli bakımdan önemi olan, milletçe her sene kutlanan bu günlere, çeşitli isimler verilmiştir.

İslamiyetten sonra bayram manasına gelen "ıyd" kullanılmıştır. Her yıl Müslümanların sevinçli, neşeli günleri tekrar geldiği için böyle günlere ıyd, yani "Bayram" denilmiştir.

Müslümanlar bayram günlerine ayrı bir önem verirler. Zira bu günler, günahların affedildiği, birlik ve beraberlik duygularının pekiştirildiği, yoksulların sevindirildiği günler olması bakımından sevinç ve neşe kaynağıdır.

Peygamber efendimiz Medine'ye hicret edince, Medinelilerin cahiliye adetlerinden kalma bayramları kutladıklarını görünce; “Allahü teâlâ size onlardan daha hayırlı iki bayram [Ramazan ve Kurban Bayramı] ihsan etti.” buyurdu. Bayram günleri, günahların affedildiği, rahmet kapılarının açıldığı günlerdir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki: “Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan dua, tövbe reddolmaz. Ramazan ve Kurban bayramının birinci geceleri, Berat gecesi ve arefe gecesi.”

Ayrıca İslam büyükleri, bir Müslümanın Allahü teâlânın emirlerine uyup, yasaklarından sakınarak, günah işlemeyen, haram lokma yemeden geçirdiği günleri de bayram kabul etmişlerdir.

Hazret-i Ali bir kalabalığı eğlence içinde görüp, böyle eğlenip neşelenmelerinin sebebini sorduğunda onlar, "Bugün bayramımızdır" dediler. Bunun üzerine hazret-i Ali de; "Günah işlemediğimiz günler de bizim bayramımızdır" buyurdu. Yine Müslüman ruhunu teslim (vefat) edeceği zaman rahmet meleklerini, Cennetteki nimetleri görünce, onları görmeyen zevkiyle can verme vakti de Müslümanın bayramı olduğu bildirilmiştir.

Osmanlılar Bayramlara ayrı bir önem verirlerdi. Resmi merasimle kutlardı. Bayramlaşma merasimini Babıali teşrifat kalemi idare ederdi. Herkes yerini aldıktan sonra, padişah, "Aleyke avnullah" (Allahın yardımı üzerine olsun) dedikten sonra "Mağrur olma padişahım, senden büyük Allah var" sesleri arasında tahta oturur ve bu esnada mehteran bölüğü tarafından hünkar marşı çalınırdı. Bayramlarda bile “ Mağrur olma..” denilebiliyordu Padişaha.

Not: Bütün okuyucularımızın Bayramlarını tebrik eder, sağlık ve afiyet içinde daha nice bayramlara kavuşmaları için Cenab-ı hakka niyaz ederim.

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 MART 2000 · KAYIT 11748

Deli için hergün bayram!

Bayramlar, sadece Ramazan ve Kurban bayramı ile sınırlı değil; Müslüman olmak, doğru bir imana sahip olmak bayram... Hayatta olmak, sağlıklı olmak bayram... Dostlarla beraber olmak bir bayram...

İyi insanlar arasında olmak da bir bayram... İnsanlara iyilik yapmak, onları sevindirmek, bir sıkıntısını gidermek bayram... Çünkü, Allahü teâlâ ona nafile hac ve umre sevabı veriyor. Yani Allahü teâlâ kullarına çok kazansınlar, çok kar etsinler, çok karlı çıksınlar diye ufak bahaneler yaratıyor.

Birisi, Allah dostu bir zata demiş ki: Efendim, benim hayatım berbat, benim hayatım kaymış; bu vaziyet karşısında bu kul nasıl kurtulur? O mübarek zat şöyle cevap vermiş: “Gemi sahile çıkınca yalnız kaptanını çıkarmaz, geminin içinde kim varsa çıkarır. Sen bindiğin gemiye bak! Sen gemide olmaya bak! Öyle ikinci kaptan olmuş, çapacı olmuş hiç mühim değil.

Bu gemi Resulullahın gemisidir. Bu gemiye girebilmenin anahtarı da, La ilahe illallah... diyebilmektir. Ebu Cehil bunu söyleyebilseydi, Hz. Ömer olurdu. Hakkı, doğruyu kabul etmek, öyle kolay değil. Ta 1400 seneden beri bu mücadele devam ediyor. Ecdadımız, Osmanlılar, Selçuklular diyar-ı küfre, küffara dünya ve ahiret saadetini götürmek için gittiler. Biliyorlardı ki, dünya ve ahiret huzurunun esası bu kelimededir. Dolayısıyla maksatları dünyalık veya bir kuru kavga veyahut da toprak davası ve de hükümrân olmak sevdası değildir.

İslamiyeti doğru olarak öğrenebilmek ve yaşayabilmek bayram... Çünkü dinin iki ana temeli vardır: Biri öğrenmek, diğeri öğretmek. İnsanın başına ne gelirse cahilliğinden gelir. Bugün bütün dünyadaki Müslümanların başına gelen sıkıntıların sebebi bu.

Hız. Ali, “Bana bir harf öğretenin kölesi olurum” buyurmuş. Bir kelime öğretilene, 100 ömre sevabı veriliyor. Zaten hadis-i şerif var. Peygamberimiz, “Ümmetim fesada uğradığı zaman, (bozulduğu zaman) bir sünnetimi ihya edene yüz şehid sevabı var” buyuruyor. Ya bu vacib olursa, ya bu bir farz olursa, hele hele iman olursa, kaç yüz şehid sevabı verilir, siz hesap edin!

Dinimizi kimden, nasıl öğreneceğiz? Peygamber efendimiz buyurdu ki: “Allahü teâlânın çok sevdiği kimse, dinini öğrenen ve başkalarına öğretendir. Dininizi İslam alimlerinin ağızlarından öğrenin!”

Bugün, yetkili din alimi kalmadığı için dini İslam alimlerinin kitaplarından öğrenmelidir. İlim, amel ve ihlas sahibi olan Müslümana “İslam alimi” denir. Bu üçünden biri noksan olup da, kendini alim tanıtana “kötü din adamı, yobaz” denir. İslam alimi, dinin bekçisidir. Kötü din adamı, yobaz, şeytanın yardımcısıdır.

Şeytandan nasıl kaçırırsak, yardımcısından da öyle kaçmamız lazımdır. Yoksa hem dünyamız, hem de ahiretimiz mahvolur. Bugün böyle kimselerin yüzünden milyonlarca insan dinden çıkmaktadır.

Nimetlerin kıymetini bilmek, şükrünü yapabilmek bayram...Eğer bir Müslüman kendini değıştirmezse, Allahü teâlâ verdiği nimetleri değıştirmez. Allahü teâlânın nimetini anmak, şükretmek lazım. Nimetin şükrü yapılmazsa, Allahü teâlâ bizden alır, başkasına verir. Bunun için elimizdeki nimetin kıymetini çok iyi bilmemiz lazımdır. Zamanımızdaki çekilen sıkıntıların bir sebebi de bu.

Her an Allahü teâlâ feyz gönderiyor, sayısız nimetler gönderiyor. Fakat, insanın nefsi engeldir bu nimetlere. Dört yüz hadis-i şerifin özeti şu dört şey: 1- Dünyaya güvenme. 2- Mala aldanma. 3- Mideni doldurma. 4- Cahil olma. Bu dünya hayal, ahiret bakidir. Ona göre çalışmak lazımdır. Ölünce uyanılacak ve hakikatler görülecek. Uzun vadeli programları bırakıp, günümüzü iyi değerdendirmeliyiz. Dünya üç günden ibarettir. Dün, bugün ve yarın. Dün geçti. Yarına ulaşır ulaşamayacağımızı bilmiyoruz. Geriye, bugün kalıyor. Bunun için, bugünün çok iyi değerdendirilmesi lazımdır. “Deli için hergün bayram” demişler. Çünkü o yaptıklarından mesul değil. Ya bizler?!..

Daha nice bayramlara huzur içinde hep beraber kavuşmak dileği ile...

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 MART 2000 · KAYIT 11749

“Sen de yaşlanacaksın unutma!”

Bu söz, Yaşlıları Koruma Derneği’nin sloganı. Ama kulak veren kim? Sloganın tesir etmesi için, arkasında destek gerekir, basında, halk nezdinde kabul görmesi

gerekir. Medyamız çok daha önemli(!) işlerle uğraştığı için yaşlılara destek vermeye vakit bulamıyor. Derneğin üyeleri gibi sloganları da cılız kalıyor!...

Tanzimattan beri, bazı güçler ısrarla, Batı'nın ne kadar kötü adeti varsa, getirmeyi, ne kadar faydalı işleri varsa getirmemeyi kendilerine prensip edinmişler. Hatta o hale gelmiş ki, Batı o yanlışından çoktan dönmüş, zararlarını telafi gayreti içinde. Fakat biz ısrarla o yanlışın peşindeyiz...

Bu yanlışlardan biri de, aileyi kurtarma ve yaşlılara sahip çıkma hususu. Batı şimdi aileyi muhafaza hatta genişletme gayreti içinde. Fakat belli bir mesafe alındıktan sonra geni dönüşmüyor.

Bugün Batı'da çocuklar belli bir yaşa geldikten sonra çoğunun ev ile irtibatı tamamen kopmakta. İstemeseler de buna engel olamamaktalar. Bu yaşayış hayvanlarınkine ne kadar benziyor değil mi? Hayvanlar, yavrularını, yeterli duruma gelince yuvadan atarlar.

Yaşlılar haftası vesilesiyle bir bayan okuyucumuz aradı. “Artık dayanacak gücüm kalmadı, kötü örnek(!) olduğum için çevrem beni dışlıyor,” diyerek sözlerine başladı. Dışlama sebebini de şöyle izah etti:

“Beyimin yaşlı, bakıma muhtaç anne babası yanımda kalıyor. Elimden geldiği kadar onlara bakmaya çalışıyorum. Aslında benim fazla bir şey de yaptığım yok. Zaten çocuklar için yemek pişiriyorum, iki kişi fazla olmuş bana bir ek külfeti de yok. Bana karıştıkları da yok kendi hallerinde namazlarıyla, ibadetleri ile uğraşıp duruyorlar.

Komşularım, görüştüğümüz kimseler bana enayi gözüyle bakıyorlar. “Bu zamanda kaynana, kayınpeder kahır hiç çekilir mi? Bizim beyler seni örnek gösteriyorlar. Bize kötü örnek oluyorsun,” diyorlar. Her fırsatta bu yanlışımı(!) yüzüme vuruyorlar.

İyi niyetli olanlarda, “Maşaallah, bu zamanda böyle gelin az bulunur, Allah sabır versin, kolaylık versin. Kimsenin yapmadığını yapıyorsun” diyorlar. Her iki gruba göre de yaptığım normal değil anlayacağınız. Zaman zaman şeytan aklıma giriyor, “ Gerçekten ben enayi miyim” diye düşünüyorum. Sonra annem aklıma geliyor. Yatalak olan kayın validesine Allah rızası için sabırla bakmıştı. Şimdi de sağ olsun gelinimiz kendi annesi gibi yakınlık gösteriyor. Kim ne yaparsa Allah fazlasıyla kendisine dünyada da ahirette verir diyerek kendime teselli veriyorum.”

Değerli okuyucumuz, kim ne derse desin sen doğru yoldasın, dinimizin emrettiği, büyüklerimizin asırlardır titizlikte uydukları bir yoldasın hiç üzülme! Seni ayıplayanlar da bir gün yaşlanacaklar. Ne ektilerse onu biçecekler. Ama o zaman iş işten geçmiş olacak.

Aslında ailede yaşlılara sahip çıkmanın faydası sadece ona bakan kimseye değildir. Toplumun, çocukların yetişmesinde, huzurun sağlanmasında o kadar faydası var ki, saymakla bitmez. Ailede, anne babaya göre, dedenin, babaannenin çocuğun yetişmesinde, terbiyesinde çok büyük rolü vardır.

Tecrübe kolay elde edilen bir şey değildir. Para ile mal ile de elde edilemez. Gelin için kayınvalidesinin tecrübeleri baha biçilmez bir değerdir. Aynı durum dede için de geçerli. Dede anlattığı masallarla, hikayelerle, aile terbiyesini, toplumun örf adetini aşılar. Böyle bir terbiyeden geçen çocuk hayatta başarılı olur.

Bir anekdot ile yazımı bitireyim: Meşhur CNN programcısı Larry King kitabında anlatır: New York Belediye Başkanı Mario Poduno hoş sohbet, hitabeti güzel bir idarecidir. Clinton'un danışmanı olan hukukçu oğlu Andrew Poduno, genç yaşına (yaşı 33) rağmen, bu konularda babasından daha başarılı. Bir gün Mario Poduno'ya bunun sebebini sordum. Şöyle cevap verdi:

“Biz İtalyan asıllıyız. Bizde geniş aile kültürü hakimdir. Andrew, dede kültürü ile yetişti. Babam, annem devamlı ona birşeyler anlatırlardı. O da zevkle dinlerdi. Dinlemesini bilen çok şey öğrenir, kendisini de dinletir. Konuşma yeteneği gelişir. Oğlumun başarısının altında bu gerçek yatar...”

Doğru her yerde doğrudur. İnancı ne olursa olsun kim buna uyarsa, dünyada karşılığını bulur. İnancı doğruysa ahirette de karşılığını görür.

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 MART 2000 · KAYIT 11750

“Beli bükük yaşlılar olmasaydı...”

Dün Yaşlılar Haftası dolayısıyla, yaşlılara saygının sosyal boyutu üzerinde durmuştum. Bugün de dini boyutu üzerinde durmak istiyorum.

Yaşlılara, güçsüzlere yardım etmek dinimizin önemli bir kuralıdır. Dinimiz, çocuk, genç, yaşlı toplumun her ferdinin dayanışma içinde olmasını emreder.

Peygamber efendimiz buyurdu ki: “Yaşlılarımıza hürmet ve ikram, Allahü teâlâya saygıdandır. Güçsüzlere, hastalara, yaşlılara ve küçüklerle merhamet ediniz! Büyüklerimizi saymayan, küçüklerimize acımayan bizden değildir. Bir genç, bir ihtiyara, yaşından dolayı hürmet ederse, onun yaşına varınca, Allahü teâlâ, ona gençleri hürmet ettirir.”

Dinimiz, anne- baba yaşlanınca bakım evlerine atılarak üzüntü içinde ömürlerini tamamlamalarını değil, çocuklarının daima yanlarında kalmalarını onlara yumuşak davranmayı tevazu göstermeyi, onları üzmemeyi Öf bile dememeği emrediyor.

Yüce Allah yine, “Rabbin, yalnız kendisine kulluk etmenizi, anababanıza da iyi davranmanızı emretti. Onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine öf bile deme; ağır söz söyleme, onlarla yumuşak ve tatlı konuş, onlara acı, tevazu kanadını gerip "Rabbim, küçükken beni yetiştirdikleri gibi sen de onlara merhamet et" diye duâ et.” (İsra 23, 24) buyuruyor.

Resûlullah efendimiz, "Eğer süt emen çocuklar, beli bükük yaşlılar, otlayan hayvanlar olmasaydı, üzerinize azâb sel gibi gelirdi" buyururdu.

Cemiyetler dayanışma ile yaşlısı genci birbirlerine sevgi ve saygıyla ayakta kalırlar, ancak bu şekilde toplum huzur bulur. Eğer yaşlılar, artık sizin işiniz bitti, sizin faydanız yok diye terk edilirse o toplum çöker. Çökmese bile toplumda rahat, huzur kalmaz. Huzur olmayan bir ortamda huşu içinde ibadet de yapılamaz.

Psikiyatr Dr.Nihat Kaya, toplumda huzurun sağlanması için yaşlılarla ilgili şu tavsiyelerde bulunmaktadır: “Yaşlı kimseleri bu dönemlerinde yalnız bırakmamak gerekir. Yaşlılar bu dönemlerinde çocukluğa benzer bir dönem yaşarlar. Bu dönemde daha çok ilgi, sevgi beklerler. Aranmak hatırlanmak, değerli olduklarını hissetmek isterler. Özellikle çocukları tarafından ilgi görmek ve hediye almak isterler. Ben yaşıyım. Hiçbir işe yaramıyorum. Bu yüzden değerim olmaz. Söylediklerimi kimse dinlemez düşüncesine kapılırlar. Bazıları da kim bana bakacak kaygısına kapılır. Huzurevlerine gönderilen yaşlıları, artık işe yaramıyorum, beni istemiyorlar, beni sevmiyorlar düşüncesi onları depresyona sokar.”

Yaşlıların sıkıntısına ortak olup ahir ömürlerini huzur içinde geçirmelerini sağlamalıyız. Onlar bize Allah'ın bir emanettir. Yaşlı insanlar için dünyayı yaşanılmaz hale getiren yalnızlık duygusudur. Akranları dünyadan ayrıldıkça bu duygu daha da artar. Bizlere düşen onlara bu duyguyu yaşatmamak.

Yaşlıların beklediği en önemli şey saygıdır bizden. Çünkü ancak onlar, gösterdiğimiz saygı nispetinde, yaşadıkları yılları boşa geçirmemiş oldukları kanaatine varırlar. Saygının arkasından onlara, bazı şeyleri danışarak hala daha kendilerine ihtiyacımız olduğunu hissettirmemiz gerekir. Yaşlılar hayatın her safhasında bizleri yanı başında görmek isterler.

İnsanlar yaşlandıkça çocuklaşır. Bunun için bize karşı bazı sıkıntıları, yanlış tutum ve davranışları olabilir. Bunları anlayışla karşılamalıyız.. Maalesef yıllardır, romanlarda, TV dizilerinde “huysuz ihtiyar” tiplmesi işlendi. İnsanlar ihtiyarlayınca mutlaka çekilmez sıkıntı verirler, düşüncesi yerleşti kafamıza. ihtiyar bir insanın dayanılmaz huysuzluklarıyla hemhal olarak yetiştirildi gençlik.

Her insan kendini karşısındakinin yerine koymadığı müddetçe yaşlının gence, gencin yaşlıya duyduğu sevgi zayıflar. Tahammülsüzlüğün başlıca sebebi budur. Unutmayalım ki, onlar bizim gençlik halimizi yaşamayacaklar fakat biz onların halini yaşayacağız!.. Bugünün yarını da var...

Bazı şeylerin telafisi mümkün değildir. Evlad olarak üzerimize düşeni yaparsak içimizde bir ukde kalmaz, ömür boyu keşke şöyle yapsaydım, böyle yapsaydım üzüntüsü ile yaşamayız.

GÖNÜL BAHÇESİ · 31 MART 2000 · KAYIT 11751

Geçmişini bilmeyenin geleceği olmaz

Osmanlı İmparatorluğu’nun 700. Yıl Kutlamalarına Devletimizin en üst düzeyde sahip çıkması, devlet protokoluna alması; geçmişimiz ile köprü kurulması açısından sevindirici. Bu tarihi köprünün kurulmasında Cumhurbaşkanımız Sayın Süleyman Demirel’in büyük katkıları olmuştur. Her ne kadar 1999 yılında geçirmiş olduğumuz büyük depremde ve 2000 yılında da yoğun bir siyasi gündem dolayı bazı aksamalar, tehirler olduysa da, resmi, özel birçok kuruluş tarafından bu kutlamalar yapılmış ve yapılmakta... Kutlamalara ilk öncülüğü de Sayın Cumhurbaşkanımız, Meclisimiz ve Hükümetimiz yapmıştır.

Bütün partiler ittifakla bu kutlamalara önem vermişler, bu kutlamalar sebebiyle Meclis, 39. Oturumda özel gündemle toplanmıştır. Bu özel gündemde çok güzel konuşmalar yapılmıştır. Kutlamalara, bir nebze de olsa, katkıda bulunmak için bu

tarihi konuşmaların bazı bölümlerini Meclis tutanaklarından alarak istifadenize sunmak istiyorum:

Hükümet adına Devlet bakanı Fikret Ünlü (Karaman):Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; Büyük Atatürk'ün söylediği gibi, geçmişini bilmeyen ulusların gelecekları de olamayacağından, tarihsel ve kültürel değerlerimizi araştırmak, bunları genç kuşaklara aktarmak bizler için en büyük görevdir.

Bilindiği gibi, Orhun Abidelerinde yer alan ve insanı insan olarak değerlendiren anlayış Osmanlı Devletine de yansımıştır. Fatih Sultan Mehmet'in Ayasofya Vakfıyesinin başına yazdırdığı “Evrenin özü insandır; bu Vakfım da insanlar içindir” şeklindeki sözleri, bu yansımanın en önemli kanıtıdır.

Üç kıtada hüküm sürmüş olan Osmanlı Devleti, sadece askerî üstünlükle değil, insanlığa yapmış olduğu hizmetler ve çeşitli coğrafyalarda inşa ettiğı mimarî ve sanat eserleriyle de dünya tarihinde seçkin bir yer kazanmıştır.

624 yıl egemen olan Osmanlı Devleti, bir dünya devleti olarak, hemen bütün ülkelerle yakın ilişkilerde bulunmuştur. Osmanlı Devletinin tarihi, bir dünya tarihi niteliğı taşıdığından, Avrupa ve Uzakdoğu ülkeleri, Osmanlı Devletinin tarihine yakın ilgi duymuşlardır.

Devlet olarak bizim, Osmanlı Devleti'nin kuruluşunun 700. yılını anma etkinliklerindeki temel hedefimiz, Osmanlı Devletiyle, ondan sonra kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin ortak değerlerini, zengin tarih ve kültür mirasını ortaya çıkarmaktır; aynı zamanda, bu değerleri, bugünkü ve gelecek kuşaklara aktarmak; birlik, beraberlik ve barış duygularını aşlamak; cami, kilise, havra ve sinagogu yana getiren hoşgörü anlayışını dile getirmek; Hacı Bektaş Veli, Yunus Emre, Mevlana, Ahi Evran, Nasrettin Hoca, Gül Baba gibi değerlerimizi tüm insanlığa tanıtmaktır.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; tüm faaliyetler, Sayın Başbakanımızın da özellikle vurguladığı gibi, Avrupa'yı Avrupa yapan bu önemli insanlık mirasının Osmanlı'ya ait olduğunu göstermek, tarihî ve moral değerlerimizi ortaya çıkarmak ve Osmanlı Devletini tarihte hak ettiğı yere oturtmak üzerine yoğunlaştırılmıştır.

Bu çerçevede geliştirilen tüm projelerin başarıyla sonuçlanması dileğiyle, değerli katkılarınızı bekliyor, hepinizi saygıyla selamlıyorum.

ANAP Grubu adına Yılmaz Karakoyunlu (İstanbul):Dünya üzerinde kurulmuş bütün Türk devletleri, birer altın halka gibi birbirlerine eklenerek günümüze

gelmiştir. Sadece Osmanlı'nın 700. yıldönümünü değil, özellikle İslamiyetle teşerrüf ettikten sonra Karahanlı ve Selçuklu geleneği içerisinde bugüne gelişimizin değerlerini halkalar halinde değerlendireceğiz ve Cumhuriyetimize uzanan Osmanlı üzerinde yoğunlaşacağız.

Her şey, 700 yıl evvel, bir rüyanın tabir edilmesiyle başladı. Şeyh Edebalı, damadı Osman'ın görmüş olduğu rüyayı tabir ederken, kendisine “Oğul, devletin insana dayanmalı ve insanın hakkını teslim eden bir adalet, onun refahını sağlayan gayretle ayakta kalmalıdır” dedi.

Değerli arkadaşlar, Osmanlı antropolojisi ve tarih tahlili, sadece fetihlerden, egemenliklerden ve askerî üstünlüklerden ibaret değildir; asıl ve önemli olan özelliği, devlet örgütlenişi, devlet disiplini, dengeli ve adil yönetimi, kültür ve sanat üstünlüğü ve bütün yurttaşlarına hiçbir ayırım göstermeksizin, gözetmeksizin tanıdığı din ve vicdan özgürlüğüdür.

2000 YILLIK KÜLLİYATI

04

Nisan

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 NİSAN 2000 · KAYIT 11752

“Adalet mülkün temelidir”

Bugün de 700. Yıl Kutlamaları sebebiyle TBMM’ deki özel gündem konuşmalarını Meclis tutanaklarından vermeğe devam edeceğim.

MHP Grubu adına İsmail Köse (Erzurum): Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; bu 600 yıllık büyüklüğü sağlayan temel fikrin, adalet ve Allah rızası için insana hizmet prensipleriyle oluştuğunu görmekteyiz. Osmanlı Devleti, Söğüt’teki küçük bir devletten, birdenbire, İstanbul’u fethedip, Tuna’ya ulaşan bir cihan devletine insanların zulmü altında inlemiş toplulukların, sabahı bekleyen hasta sabırsızlığı içerisindeki adalet bekleyişlerinden başka bir şeyle izah etmek mümkün değildir.

Osmanlının fethettiği birçok Hıristiyan memlekette, halkın, fatih komutanların ayaklarına kapanarak "Ah, ne olaydı da daha önce gelseydiniz, bize, evvelden bey olsaydınız" diye şükranlarını sunduğunu yeni nesillerimiz öğrenmeli ve bunun da adaletle sağlandığını bilmelidir.

Osmanlı tarihinin kayıtlarında Ertuğrul Gazi’nin Osman Gazi’ye, Osman Gazi’nin oğlu Orhan Gazi’ye vasiyetlerinin temel ilkesi, reayayı Emanetullah bilmek ve ona adaletle davranmaktır; yani “İnsan, Allah’ın emanetidir; ona, o gözle bakacaksın ve adaletle hizmet edeceksin” ilkesidir. Osmanlı döneminde yazılmış yüzlerce siyasetnamenin temel ilkesi de “Adalet mülkün temelidir” yani, egemenlik adalete dayanır. Bu muhteşem imparatorluğu kuran, yöneten ve yaşatan ecdadımıza Cenab-ı Allah’tan rahmetler diliyorum.

DYP Grubu adına Mehmet Sağlam (Kahramanmaraş): Değerli milletvekilleri, 700. yıldönümünde Osmanlı’yı hatırlamak, Cumhuriyet’e bühtan sayılmamalıdır. Hataları ve sevaplarıyla, 20 milyon kilometrekarelik, birkaç kıtaya yayılan büyük bir coğrafyada, çok uluslu, çok kültürlü, çok dinli, 7 asırlık bir cihan devletini doğru araştırmak, doğru değerlendirmek ve doğru anlamak, millet olarak vecibemizdir diye düşünüyorum. İlber Ortaylı, çağdaş tarihçimiz bakınız ne diyor: “Osmanlı mirasını reddetmenin temelinde tarih bilmezlik yatıyor.”

Sayın milletvekilleri, Osmanlı Devleti’nin yediyüz yıllık cihan imparatorluğu kurabilme sırrını, tarihçi Toynbee, liyakatli insanların devlet görevlerine

getirilmesine bağlıyor. Biraz önce arz ettiğim gibi, Osmanlı'da, kişilerin neler başardığı esas alınıyor; Osmanlı'da, liyakat esası var, kayırmacılık yok.

DSP Grubu adına Erol Al (İstanbul): Saygıdeğer milletvekilleri; bir milletin tarihi, o milletin dünüyle bugünü arasındaki en kuvvetli, en anlamlı bağ olduğu kadar, geleceğin kurulmasına yönelik atılacak adımlar açısından da ders alınması gereken en temel değerdir. Bu nedenle, tarihimizi iyi bilmek, doğru kavramak ve doğru yorumlamak zorundayız.

Dün olduğu gibi, bugün de düşmanımız aynıdır. Bu düşman, Türk kimliğini, kültürünü, dilini, vatanını hedef almıştır ve bin yıldır İslam dünyasının önderliğini yapan Türklüğe yönelik bu saldırının ardında, Türk- İslam medeniyetinin yok edilmesi yatmaktadır. Batı Trakya'da yaşayan Müslüman Türk Halkının, Türk değil, Müslüman olduğu yönündeki Bizans kalıntısı Yunan iddiası, öndeki hedefin Türk kimliği olduğunu açıkça sergilemektedir. Arap, Fars işbirlikçileriyle Türkiye'nin etrafını çevrelemek ve Türk kimliğini boğmak isteyen Rus, Rum, Ermeni gücü ve Batılı işbirlikçileri, bu amaçlarına hiçbir zaman ulaşamayacaklardır.

Cemil Çiçek (Ankara- RP): Osmanlı Devleti bir şemsiye devletti; o örtü, o gölge kalktı; elliye yakın devlet, devletçik çıktı; ama, hiçbirisinde huzur yok, barış yok; kan akıyor, kin akıyor, gözyaşı akıyor. Neredeyse, bu ülkeleri yönetenlerden, rahat döşeginde ölen yok. Kimi sürgünde, kimi süngünün ucunda; bağımsız olanı hiç yok. Kimi İngilizin, kimi bir başka emperyalist devletin vesayetinde. Sakın, bu görüntü, bu hal, bu zillet, bu çirkinlikler, Osmanlıya yapılan ihanetin bedeli olmasın; aslını şeytana ya da İngilizize satmışlığın bedeli olmasın?! Sakın, din-i mübînin izzeti için, belde-i Tayyibe'nin selameti için, feda-yi can eden, arkadan hançerlenen Anadolu'nun masum evlatlarının toprak altında biriken kanı olmasın. Hep düşündüm, hep yüreğim yandı; acaba, milletçe çektiğimiz sıkıntıların sebebi, iki yakamızın bir araya gelmemesinin sebebi, bu kıymet bilmezliğimiz olmasın?! Bu halimiz gayretullaha dokunmuş olmasın?!

Balkanlarda hep kan, hep gözyaşı var. En huzurlu dönem Osmanlı dönemi. Sakın, çekilen bu çileler, bu ıstıraplar, bu vahşetler, evlad-ı fâtihana yapılanların bir karşılığı olmasın.

DEVLET BAKANI FİKRET ÜNLÜ (Karaman) – Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; Osmanlı Devletinin kuruluşunun 700 üncü yılı kutlamaları çerçevesi içerisinde, hükümet olarak, bugüne kadar yaptığımız ve yapacağımız

faaliyetlerle ilgili Yüce Meclisi genel olarak bilgilendirmek amacıyla hükümet adına huzurunuzdayım; sözlerime başlarken, hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; Büyük Atatürk'ün söylediği gibi, geçmişini bilmeyen ulusların gelecekleri de olamayacağından, tarihsel ve kültürel değerlerimizi araştırmak, bunları genç kuşaklara aktarmak bizler için en büyük görevdir.

Bilindiği gibi, Orhun Abidelerinde yer alan ve insanı insan olarak değerlendiren anlayış Osmanlı Devletine de yansımıştır. Fatih Sultan Mehmet'in Ayasofya Vakfiesinin başına yazdırdığı “Evrenin özü insandır; bu Vakfım da insanlar içindir” şeklindeki sözleri, bu yansımanın en önemli yansımanın en önemli kanıtıdır. Bu kural, Türklerin kurduğu devlet felsefesinde de yer almış ve Türkiye Cumhuriyetine de intikal etmiştir. İnsanı öne çıkaran bu düşünce, Avrupa'da Ortaçağın kapanmasına ve Yeniçağın başlamasına zemin hazırlamıştır.

Üç kıtada hüküm sürmüş olan Osmanlı Devleti, sadece askerî üstünlükle değil, insanlığa yapmış olduğu hizmetler ve çeşitli coğrafyalarda inşa ettiği mimarî ve sanat eserleriyle dünya tarihinde seçkin bir yer kazanmıştır.

624 yıl egemen olan Osmanlı Devleti, bir dünya devleti olarak, hemen bütün ülkelerle yakın ilişkilerde bulunmuştur. Osmanlı Devletinin tarihi, bir dünya tarihi niteliği taşıdığından, Avrupa ve Uzakdoğu ülkeleri, Osmanlı Devletinin tarihine yakın ilgi duymuşlardır.

Devlet olarak bizim, Osmanlı Devletinin kuruluşunun 700 üncü yılını anma etkinliklerindeki temel hedefimiz, Osmanlı Devletiyle, ondan sonra kurulan Türkiye Cumhuriyetinin ortak değerlerini, zengin tarih ve kültür mirasını ortaya çıkarmaktır; aynı zamanda, bu değerleri, bugünkü ve gelecek kuşaklara aktarmak; birlik, beraberlik ve barış duygularını aşlamak; cami, kilise, havra ve sinagogu yan yana getiren hoşgörü anlayışını dile getirmek; Hacı Bektaş Veli, Yunus Emre, Mevlana, Ahi Evran, Nasrettin Hoca, Gül Baba gibi değerlerimizi tüm insanlığa tanıtmaktır.

Bu çerçevede yapılacak çalışmaların eşgüdümü için, Başbakanlıkta, İçişleri, Kültür, Milli Savunma ve Dışişleri Bakanlıkları, Genelkurmay Başkanlığı temsilcileri, Basın Yayın Enformasyon, TRT ve Gençlik ve Spor Genel Müdürleri, Türk Tarih Kurumu Başkanı ile Profesör Doktor İlber Ortaylı'dan oluşan bir komisyon kurulmuştur. Bu komisyon, merkezden yürütülecek projelerin, valilik, sivil toplum, özel sektör ve yerel yönetimlerin birlikte organize edeceği

faaliyetlerin seçimi, takibi ve eşgüdümüyle görevli olup, önerilen tüm projeleri incelemiş, sözlü takdim almış ve uygun görülen projeler, Bakan onayıyla, yürürlüğe konulmuştur.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; tüm faaliyetler, Sayın Başbakanımızın da özellikle vurguladığı gibi, Avrupa'yı Avrupa yapan bu önemli insanlık mirasının Osmanlı'ya ait olduğunu göstermek, tarihî ve moral değerlerimizi ortaya çıkarmak ve Osmanlı Devletini tarihte hak ettiği yere oturtmak üzerine yoğunlaştırılmıştır.

Bu çerçevede geliştirilen tüm projelerin başarıyla sonuçlanması dileğiyle değerli katkılarınızı bekliyor, hepimizi saygıyla selamlıyorum.

ANAP GRUBU ADINA YILMAZ KARAKOYUNLU (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; bugün, çok tarihi bir celseyi idrak ediyoruz. Osmanlı İmparatorluğunun kuruluşunun 700 üncü yıldönümü münasebetiyle tarih şuurumuzun seyrini ve gerçeğini değerlendireceğiz.

Dünya üzerinde kurulmuş bütün Türk devletleri, birer altın halka gibi birbirlerine eklenerek günümüze gelmiştir. Sadece Osmanlının 700 üncü yıldönümünü değil, özellikle İslamiyetle teşerrüf ettikten sonra Karahanlı ve Selçuklu geleneği içerisinde bugüne gelişimizin değerlerini halkalar halinde değerlendireceğiz ve cumhuriyetimize uzanan Osmanlı üzerinde yoğunlaşacağız.

Her şey, 700 yıl evvel, bir rüyanın tabir edilmesiyle başladı. Şeyh Edebali, damadı Osman'ın görmüş olduğu rüyayı tabir ederken, kendisine “oğul, devletin insana dayanmalı ve insanın hakkını teslim eden bir adalet, onun refahını sağlayan gayretle ayakta kalmalıdır” dedi.

Değerli arkadaşlar, Osmanlı antropolojisi ve tarih tahlili, sadece fetihlerden, egemenliklerden ve askerî üstünlüklerden ibaret değildir; asıl ve önemli olan özelliği, devlet örgütlenişi, devlet disiplini, dengeli ve adil yönetimi, kültür ve sanat üstünlüğü ve bütün yurttaşlarına hiçbir ayırım göstermeksizin, gözetmeksizin tanıdığı din ve vicdan özgürlüğüdür.

Yine, Osmanlı tarih tahlilinin ortaya koyduğu bir yalın tespit daha vardır; Osmanlı antropolojisi iki temel noktaya dayanır: Bunlardan birincisi, nefsin müdafaası; diğeri, neslin idamesidir. Osmanlıda nefsin müdafaası bir hak, neslin idamesi ise bir ilahî ilham ve medenî sorumluluk olarak tezahür eder. Nefsin müdafaası, meşruiyet zemininde ahlak ve hukuk kurallarına sadakat gösteren, başkalarını hak ve özgürlüklerini kollayan; fakat, ihlaller karşısında kendi haklarını tereddütsüzce savunan disiplin değeridir.

Hiç şüphesiz ki, geçmişteki bütün iftiharlarımızı, özündeki bütün üstün değerlere sadık kalmak suretiyle yorumlasak dahi, bir gerçeği gözden uzak tutamayız ve bunu itiraf etmekten uzak kalamayız. Bu gerçek şudur: Viyana'dan sonra ordu, Tanzimat'tan sonra Türk ve İslam irfanı bozguna uğramıştır. Gülhane Hattında ve Islahat Fermanında Türk eğitim hayatını ilgilendiren ve İslam irfanına işaret eden tek bir sözcük bulamazsınız. O hatlarda, o fermanlarda, ne maarıften ne irfandan ne ümrandan söz edilmez; ama, aydınlık çağının eğitim politikasıyla getirdiği değerleri, biz de, faydalı eserlere dönüştürmede yeteri kadar başarılı olamadık; Medreseden Arapçayı, tekkeden Farsçayı alıp, Tanzimat okullarına yerleştirdik ve yeni bir kültür, yeni bir edebiyat zemini hazırladığımızın teselliyle geleceğimizin kurtuluşunu bunlara ümit olarak bağladık.

Değerli arkadaşlar, meseleyi fikrî planda değerlendirmek gerekirse şunu söylemek zorundayım: Eğer, bir reform hareketinin tefekkür çilesini çekmemişseniz, o reform hareketi nereden gelirse gelsin, nasıl gelirse gelsin, hangi muhtevayı getirirse getirsin topluma yararlı sonuçlar sağlaması mümkün değildir. Osmanlının o tarihte muhtaç olduğu husus, kendi özdeğerlerini yeni bir dinanizm ve muhteva içerisinde harekete geçirmekti. Yani, Batılı gibi düşünüp, Batılı gibi davranmak değil, Türk gibi düşünmek; fakat, Batılının iş ciddiyeti ve disiplini içerisinde hedeflerini gerçekleştirmekti. Osmanlının hiçbir ıslahat hareketinde ve aydınlanma girişiminde, bu söylediğimiz manada, ciddî bir disiplin sağlanamamıştır. Bu teşebbüs, 1839 Gülhane Hattı'nın, Gülhane Parkı kapısında ilan edilmesinden; 1923, Çanka'da cumhuriyetimizin ilan edilmesine kadar geçen zaman içerisinde hep böyle eksik ve göstermelik kalmıştır.

MHP GRUBU ADINA İSMAİL KÖSE (Erzurum) – Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; bugün, sayın konuşmacının da ifade ettiği gibi, Yüce Meclisimiz, yine çok önemli bir oturumunu yapmaktadır. Bu millî davanın konuşulması esnasında, Milliyetçi Hareket Partisi Grubu adına söz almış bulunmaktayım; konuşmama başlarken, Grubum ve şahsım adına. Yüce Heyetinizi ve Yüce Türk Milletini saygıyla selamlıyorum.

Osmanlı Devletinin borçları kadar, 600 yıl içerisinde oluşturduğu bütün siyasî ve kültürel miras da, istesek de istemesek de, bize aittir; çünkü, bir insanın kendi yaşından kaçması mümkün olmadığı gibi, bir milletin de kendi tarihinden kaçması mümkün değildir. Osmanlının siyasî ve iktisadî alandaki tükenişinin üstüne cumhuriyeti kurmuş olmamız, ifade ettiğimiz gerçeği hiçbir şekilde değiştiremez.

Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; bu 600 yıllık büyüklüğü sağlayan temel fikrin, adalet ve Allah rızası için insana hizmet prensipleriyle oluştuğunu görmekteyiz. Osmanlı Devleti, Söğüt'teki küçük bir devletten, birdenbire, İstanbul'u fethedip, Tuna'ya ulaşan bir cihan devletine insanların zulmü altında inlemiş toplulukların, sabahı bekleyen hasta sabırsızlığı içerisindeki adalet bekleyişlerinden başka bir şeyle izah etmek mümkün değildir.

Osmanlının fethettiği birçok Hristiyan memlekette, halkın, fatih komutanların ayaklarına kapanarak "ah, ne olaydı da daha önce gelseydiniz, bize, evvelden bey olsaydınız" diye şükranlarını sunduğunu yeni nesillerimiz öğrenmeli ve bunun da adaletle sağlandığını bilmelidir.

Osmanlı tarihinin kayıtlarında Ertuğrul Gazi'nin Osman Gazi'ye, Osman Gazi'nin oğlu Orhan Gazi'ye vasiyetlerinin temel ilkesi, reayayı Emanetullah bilmek ve ona adaletle davranmaktır; yani "insan, Allah'ın emanetidir; ona, o gözle bakacaksın ve adaletle hizmet edeceksin" ilkesidir.

Osmanlı döneminde yazılmış yüzlerce siyasetnamenin temel ilkesi de "adalet mülkün temelidir" yani, egemenlik adalete dayanır. Esasen, bu ilke, İslamdan önceki Türk devletlerinde, töreye bağlılık olarak egemenliğin temeli olmuştur. İslamiyetten sonra da Türk kamu hukukunun ana kavramı ve egemenliği devam ettirebilmenin şartı, adalet fikri olmuştur. Günümüze de mesaj olması bakımından adalet fikrini biraz açarsak, bunun, hukuka bağlı devlet ve hukukun üstünlüğünü kabul eden devlet anlamına geldiğini görürüz; yani, her türlü devlet erkinin yasama, yargı ve yürütme önceden konulmuş kurallara uygun olarak kullanılması ve önceden konulan bu kuralların da üstün hukuk kurallarına ve onu temellendiren toplumun inanç yükselirken, onun temel dayanağı, insanlara vaat ettiği, hiçbir ayırım gözetmeden ve bayrağı altında gerçekleştirdiği adalettir. Söğüt'teki beylikten, Çanakkale Boğazını geçip, Balkanlarda, bir insan ömrü içerisinde fırtınalı bir yangın gibi yayılan Osmanlı fetihlerini, onların getireceği adalete susamış yüzyıllarca, kendi dinlerinden ve soylarından olan insanların zulmü sistemine aykırı olmamasıdır.

Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; Osmanlıyı sadece tarihî bir hatıra olarak yâd etmek elbette güzel bir hadisedir; ama, bir milletin geçmişine sahip çıkması açısından en azından bir kadirşinaslık örneğidir. Ancak, zannediyorum, bizim için daha önemli anlam veya anlamları olan tarafı da, her şeyden önce, Türk Milletinin çok gerilere dayanan tarihinin bize bağlanması son uzun köprüdür. Bir

milletin geleceğinin, ancak geçmişiyle beraber düşünüldüğünde mümkün olabileceği göz önüne alındığında, bize en yakın atalarımızı bilmek, tanımak ve her türlü hatıralarını muhafaza etmek bizim için çok daha önemli hale gelmektedir.

Bunun dışında, Türkiyemiz için bazı önemli politikalar geliştirebilmek açısından da Osmanlı dünyasını yakından tanımanın bazı pratik yararlar getireceğini de düşünmemiz gerekmektedir. Çünkü, biz hâlâ, Osmanlının bıraktığı coğrafyanın önemli bölümünde yaşıyoruz ve komşularımızın büyük bölümü de Osmanlı bünyesinde uzun yıllar yaşadıkten sonra ayrılmış ülkelerdir.

Yine, çok değer verdiğimiz, soydaşımız Şair Bahtiyar Vahapzâde diyor ki: “Geçmişine gülle atanın, geleceğine bomba atarlar.”

Değerli milletvekilleri, son olarak, yine, ülkemizde iç ve dış tahrikler sonucu millî birlik ve ülke bütünlüğüne yönelik çalışmaların bütün gayretlere rağmen bir sonuç vermemesi, Türkiye Cumhuriyetinde yaşayan insanlarımızın aynı değerlerle yoğrulmuş olarak, birlikte barış ve huzur içinde yaşamayı, aslında, yüzlerce yıl önce öğrenmiş olmalarındandır. Bu açıdan bakıldığında, Osmanlı’nın, kendi içerisinde barındırdığı insanları bir arada tutmada kullandığı veya sahip olduğu değerler, her türlü tehlikeye karşı bizim insanımız için de elzem olan değerlerdir.

Sayın milletvekilleri, beşeriyet tarihine 600 yıl mührünü vuran atamız, Osmanlı tarihindeki mümtaz yerini almıştır. Bugün bizlere düşen, Osmanlıyı her yönüyle yeniden tahlile tabi tutmak ve bu muhteşem tarihî tecrübeden azamî derecede faydalanmaktır.

Bu muhteşem imparatorluğu kuran, yöneten ve yaşatan ecdadımıza Cenab-ı Allah’tan rahmetler diliyor, Grubum ve şahsım adına Yüce Meclisi tekrar saygıyla selamlıyor ve bu önergeyi veren değerli milletvekili arkadaşlarıma da teşekkür ediyorum.

FP GRUBU ADINA MEHMET RECAİ KUTAN (Malatya) – Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; Yüce Meclisimizi Fazilet Partisi adına saygıla selamlıyorum.

Sayın milletvekilleri, bir milletin ortak hafızası, tarih bilincini ayakta tutmasıyla yakından ilişkilidir. Hafızasını kaybeden insanın içine düşeceği kimliksizlik duygusu ve kişiliğini tanımlayamama problemi, toplumlar için de aynen geçerlidir. Toplumun geleceğinin inşasında, tarihe ve doğru oluşturulmuş tarihin bilincine düşen rolü küçümseyen bir anlayışa sahip insanlar topluluğunun

yönettiği bir ülkede bedel, kimliksiz ve kişiliksiz bir toplum meydana getirmekle ödenir.

Bu itibarla, tarihimizi iyi ve doğru bir şekilde öğrenecek ve ondan günümüz ve geleceğimiz için dersler çıkaracağız.

Osmanlı tarihi üzerinde araştırma yapan Avusturyalı meşhur tarihçi Hammer şunları söylüyor: “Osmanlı İmparatorluğu, geniş bir imparatorluktur ve tarih bakımından sonsuz önem taşımaktadır. Bir devdir ki, güçlü kolları aynı zamanda üç kıtaya kavrar. Bütün imparatorluklar gibi bir gün düşerse Asya, Afrika ve Avrupa kıtalarında bırakacağı enkaz, bu üç kıtayı kaplayacaktır.”

Muhterem milletvekilleri, Osmanlı Devletinde Batılı anlamda sosyal tabakalaşma ve sosyal sınıflar oluşmamıştır. Batıda görülen serf, senyör, proleterya, burjuvazi şeklinde bir tabakalaşma Osmanlı toplumu içinde görülemez. Koyun sürülerine çobanlık eden veya kara sabanın ardında koşan çocuklar alınıp, pekala devletin en yüksek kademelerine getirilebiliyordu veya saraya sokulabiliyordu. Çünkü, Osmanlı Devletinde ferdin toplum içindeki yeri soy asaletine dayanmıyordu; Osmanlı Devletinde kişinin kabiliyet ve ehliyeti önemli bir kriter olarak değerlendiriliyordu. Şahsın ailesi, soyu, geçmişi, fazla bir anlam taşımıyordu. Osmanlı Devletinde, insana, Allah’ın mahluku, yaratılmışların en şerefli, muhterem ve aziz bir varlık olarak bakılıyordu; tıpkı, Derviş Yunus’un “yaradılanı severiz, Yaradan’dan ötürü” anlayışı... İşte, bu anlayış, bütün Osmanlı toplumuna mal olmuştu.

Değerli milletvekili arkadaşlarım, Batı toplumlarında hak ve hürriyetlere ait gelişmelerin 1215 tarihli İngiliz Magna Carta’sı, 1789 tarihli Fransız İhtilali inkılabıyla olduğu kabul edilmektedir. Bu iddia, Batı toplumları için doğrudur; ama, insana ait hak ve hürriyetler, Osmanlı toplumunda, ta baştan itibaren mevcuttu; çünkü, onların anlayışına göre, üstün olan, kuvvet değil haktır. Bu prensip, inançlarının ayrılmaz bir parçasıydı. Bu sebeple, Osmanlı toplumunda, temel hak ve hürriyetler olarak, en kâmil manada şunlar mevcuttu:

Temel hakların en önemlilerinden birisi, eşitliktir. Eşitlik, İslam hukukunda temel bir hak olarak görülmektedir.

Başkasının hak ve hürriyetlerine tecavüz etmemek şartıyla, herkes can güvenliğine ve seyahat hürriyetine sahiptir.

Beraeti zimmet asıldır meşhur bir Mecelle kaidesi yani, suçluluğu kesin olarak ispat edilmedikçe, herkes masumdur.

Şahsî hürriyetler konusunda, Müslüman ve gayri müslim arasında fark yoktur.

Herhangi bir kimsenin canına, malına ve namusuna tecavüz, büyük bir suçtur.

Herkes için inanç ve ibadet hürriyeti vardır.

Mesken dokunulmazlığı, bizzat Kur'an-ı Kerim tarafından garanti edilmiştir.

Çalışma hürriyeti ve özel mülkiyet hakkı kabul edilmiştir.

Öğrenim hak ve hürriyeti büyük önem taşımaktadır. Her Müslümana öğrenmek, yalnız hak değil aynı zamanda önemli bir ödevdir.

Osmanlı tarihi dikkatlice ve ön yargısız incelendiğinde görülmektedir ki, bu büyük medeniyet, devlet yapısı, yönetim anlayışı, askeri gücü sosyal ve ekonomik yapısı, hukuk sistemi, sanat ve kültür faaliyetleriyle o devrin en üstün bir seviyesini temsil etmekteydi. Devrinin süper gücü olduğu halde, bu gücü sömürmek için değil, dünya barışının sağlanması için kullanmıştır. Osmanlının geniş bir coğrafyada tesis ettiği barışın ne anlama geldiği gün geçtikçe daha iyi anlaşılmaktadır. Zira, Balkanlar, Karadeniz sahilleri, Ortadoğu ve Kuzey Afrika coğrafyası bugün siyasal dengelerin ve uluslar arası barışın giderek bozulduğu mekânlar haline gelmiştir.

Balkanlardan çekilen Osmanlının boşluğu hâlâ doldurulamamıştır. Bosna-Hersek'te, Kosova'da cereyan eden olaylar bunun en açık delilidir. Geniş Arap dünyası, Osmanlı bayrağı altında yaşadığı huzurlu günlerini hiçbir zaman yakalayamamıştır. Osmanlının çekilmesinden sonra, geniş Arap coğrafyası cetvelle taksim edilerek, Batı emperyalizminin sömürsünü kolaylaştıracak siyasî haritalar oluşturuldu; barış da, buralarda Osmanlıyla beraber tarihe karıştı.

DYP GRUBU ADINA MEHMET SAĞLAM (Kahramanmaraş) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; Osmanlı Devletinin kuruluşunun 700 üncü yıldönümü münasebetiyle, Doğru Yol Partisinin düşüncelerini ifade etmek üzere, Grup adına huzurunuzdayım. Doğru Yol Partisi Grubu ve şahsım adına, Yüce Meclisi saygıyla selamlıyorum.

Değerlimilletvekilleri, 700 üncü yıldönümünde Osmanlı'yı hatırlamak, cumhuriyete bühtan sayılmamalıdır. Hataları ve sevaplarıyla, 20 milyon kilometrekarelik, birkaç kıtaya yayılan büyük bir coğrafyada, çok uluslu, çok kültürlü, çok dinli, 7 asırlık bir cihan devletini doğru araştırmak, doğru değerlendirmek ve doğru anlamak, millet olarak vecibemizdir diye düşünüyorum.

Hatalar, ancak, onları görmekle düzeltilebilir, varsa düzeltilebilir, hatalar, görülürse tekrar edilmez. Aslında, tarihten korkmamak gerekir, ondan ibret almak esas olmalıdır, korkmak değil.

Değerli milletvekilleri, Osmanlı Devleti, hoşgörüyü esas alan bir yönetimi benimsemiştir; idaresi altındaki halka, ne dinlerini ne dillerini ne dekültürlerini değiştirmeleri için baskı kurmuştur; değişik dil, din ve milletten insanları barındıran, âdeta, bir yuva oluşturmıştır.

İngiliz tarihçisi Toynbee, belki, bu gerçeği görenlerin başında geliyor. Bakın, ne diyor: “Bütün tarih boyunca, Ortadoğu ve Balkanları hakimiyetinde birleştiren tek devlet Osmanlı İmparatorluğudur; ne Persler ne Roma ne de Arap imparatorlukları, buna muvaffak olmuşlardır. Buralarda en geçerli, en uzun, en iyi yönetimi, Osmanlılar kurabilmiştir.”

Yine, İlber Ortaylı genç, daha yeni, çağdaş tarihçimiz bakınız ne diyor: “Osmanlı mirasını reddetmenin temelinde tarih bilmezlik yatıyor.”

Öyleyse, bütün dünyada, bütün tarihçilerin “yeniden keşif” olarak nitelendirdiği... Mesela, bunlardan birisi, yine, tarihçi William Darlyumple “Osmanlı İmparatorluğu, bugün dünya tarihide son keşfedilen kıtadır” diyor.

Sayın milletvekilleri, Paul Kenddy “Büyük Güçlerin Yükselişi ve Çöküşleri” adlı eserinde, Osmanlı’nın, matematik, haritacılık, tıp, bilim ve sanayiın birçok kolunda Avrupa’dan daha ileri gittiğini yazıyor. Bu, yeni bir şey olmayabilir, bunu biliyoruz; ama, bunu, bir yabancı, son zamanlarda en çok okunan bir kitapta tekrar dile getirmekte ve özellikle İngiliz, İspanyol ve Hollanda Kolonializminden farklı olarak, Osmanlı fethinin, topraklara, ayrı bir kültür, ayrı bir adalet ve yeni bir medeniyetle gitmesini örnek göstermektedir. Ekonomik sömürgecilik yoktur. İngiliz, İspanyol ve Hollanda kolonializminde esas olan ekonomik yararlanmadır gidilen ülkelerde, Osmanlı’da ise, gidilen yerlere, adalet, müsavat ve medeniyet götürme vardır.

Sayın milletvekilleri, Osmanlı Devletinin yediyüz yıllık cihan imparatorluğu kurabilme sırrını, tarihçi Toynbee, liyakatli insanların devlet görevlerine getirilmesine bağlıyor. Biraz önce arz ettiğim gibi, Osmanlı’da, kişilerin neler başardığı esas alınıyor; Osmanlı’da, liyakat esası var, kayırmacılık yok.

Burada, özellikle teknolojiyi yakından takip eden bir devlet olduğunu belirlemek üzere bir küçük anekdotu da anlatmak istiyorum. Bir yabancı teknik dergide, yıllar önce, dünyada ilk metro hangi şehirde kurulmuştur diye bir

sorunun cevabı araştırılıyordu. Uzun uzun açıklamalardan sonra dünyada metro olan şehirler anlatılıyor ve cevap olarak, dünyada ilk metronun İstanbul'daki tünelle olduğu ileri sürülüyordu. Şimdi, o tarihte, düşününüz ki, Osmanlı, dünyada ilk metroyu yapmış, bu yabancı dergiye göre; ama, Türkiye'de, henüz, hiçbir şehrimizde metro yoktu. Teknolojik gelişme ve dünya devleti olma bakımından, Osmanlının ne olduğunu göstermesi bakımından enteresandır diye düşündüğüm için size nakletme gereğini duydum.

Birçok cihan devleti kurmuş, yaşatmış ve dünya medeniyetine katkıda bulunmuş olan bu büyük milletin evlatları olarak, bugün, bize düşen bazı görevler ve sorumluluklar var.

Bunlardan birincisinin, önce, yapılan fetihler az geliyormuş gibi, 65 yaşında Zigetvar'a kadar at sırtında sefere çıkan Kanuni'nin devlet adamlığına ve bu sorumluluğa sahip olabilmek olduğunu düşünüyorum. Seçimi yok, muhalefeti yok; ama, devlet sorumluluğu, ona, o yaşta, at sırtında aylarca gitme ve yeni fetihler yapma sorumluluğunu vermiş. Macarların "kahraman düşman" diye yazdıkları heykelinin önünde şükranla eğilmemek, devlet sorumluluğunun önünde saygıyla eğilmemek mümkün değildir.

İkincisi, devlette hoşgörü geleneğini sürdürme. Osmanlı yönetimi, idaresi altındaki halkın inancına, diline, kültürüne saygılı olmuş; Fatih'in son olarak Kosova'da ele geçirilen fermanı, oradaki kilise mensuplarının haklarını koruma yolundaki uygulamaların en son elde edilen örneğidir diye düşünüyorum. Osmanlı coğrafyası üzerine kurulan 35 bağımsız ülkenin de, yüz yıllar sonra dilleriyle, inançlarıyla ayrı devlet olabilmeleri, bu hoşgörünün en doğal ve tarihte görülmüş bir sonucudur diye düşünüyorum.

Üçüncü olarak da, adalete olan saygı ve itibar bir başka Osmanlı meziyeti. Hepimizin üzerinde durması gereken, teokratik bir devlet yapısına rağmen, dünya meselelerinde yeni kanunlar çıkararak, bu kanunların uygulanmasına özen gösteren bir devlet anlayışı.

DSP GRUBU ADINA EROL AL (İstanbul) – Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; Osmanlı Devletinin kuruluşunun 700 üncü yılı nedeniyle verilen genel görüşme önergesinin öngörüşmesi dolayısıyla, Demokratik Sol Parti Grubunun görüşlerini sizlerle paylaşmak üzere söz aldım; Yüce Parlamento'ya saygıyla selamlıyorum.

Saygıdeğer milletvekilleri; bir milletin tarihi, o milletin dünüyle bugünü arasındaki en kuvvetli, en anlamlı bağ olduğu kadar, geleceğin kurulmasına yönelik

atılacak adımlar açısından da ders alınması gereken en temel değerdir. Bu nedenle, tarihimizi iyi bilmek, doğru kavramak ve doğru yorumlamak zorundayız.

Fatih'in, yeryüzünde emsali bulunmayan bir zaferin, İstanbul'un fethinin müsebbibi oluşu asla bir tesadüf değildir. Bu fetih için aklın, bilimin tüm olanaklarını kullanmış, eşi, benzeri olmayan uzun menzilli bronz toplar döktürerek, ordusunun savaş gücünü arttırmış; bu da yetmeyince, taktik dehasını ortaya koyarak, karada gemi yürütmeyi başarmıştır. Ünlü İngiliz Tarihçi Lord Kinross, bakınız, bu operasyonu şu sözlerle aktarıyor: "İstanbul'un sadece kara saldırısıyla ele geçirilemeyeceğini fark eden İkinci Mehmet, gemileri karadan aşırıp, Haliç'e sokulmak gibi dahiyane bir fikri uygulamaya girişti. Denizden 60 metr yüksek bir vadi sırtından, bir başka vadiye, oradan da Haliç'e giden bir karayolu yapıldı. Yol, başından sonuna kadar yağlı kütükler döşendi. Metal tekerlekli taşıyıcılar üstüne bağlanan gemiler, makaralarla sudan karaya çıkarıldı ve öküzlerle çekildi. Yelkenler açıldı, kürekçiler kürekleri havaya kaldırdı. Karada yelken açıp ilerliyormuş izlenimi vererek Haliç'e giren gemilerin karşısında hristiyan denizciler ve nöbetçiler dehşete kapıldı. Haliç sularında Rum donanmasının savunma hattının gerisinde 70 parça Türk gemisi belirivermişti"

İşte, bu dahi Türk devlet adamı tarafından sonsuza kadar Türk toprağı olmak üzere fethedilen ve başkent ilan edilen İstanbul, bir başka dahi Türk devlet adamı Mustafa Kemal'in önderliğinde verilen millî mücadele sonrasında yeniden Türk vatani yapılarak, Sultan Mehmet'in bu büyük mirasına sahip çıkmıştır.

Osmanlı, gücünün doruğuna Kanunî Sultan Süleyman'ın yönetiminde ulaştı. Pozitif bilimlere büyük önem veren ve askerî başarıların devamının eğitimle mümkün olacağını gören Sultan Süleyman, Kanuni medreselerini açtı. Bu medreselerde tıp ve matematik dersleri ağırlıklı olarak işlendi. Osmanlı sınırları, genişleme döneminde, Karpat Dağlarının kuzeyinden Hazar Denizine, Hazar Denizinin batı kıyılarından Basra Körfezine, bütün Arap Yarımadası, Mısır, Libla, Tunus ve Cezayir'i kapsayarak Sudan'a, Viyana'nın biraz doğusundan Zagreb'e kadar uzanıyordu.

16 ncı Asrın sonlarına kadar Avrupa ve Asya'da karşısında hiçbir gücün duramadığı Osmanlı ordusu, Avrupa'da ortaya çıkan askerî teknolojideki yeniliklere ve bunun sonucu olarak savaş yöntemlerindeki gelişmelere ayak uyduramadı; böylece, Batı orduları karşısındaki savaş gücünü yitirdi. 16 ncı Yüzyılın sonları ile 17 nci Yüzyılın ilk yarısı, Osmanlı için, gerek içte gerekse dışta

bunalımlı bir dönem oldu. Osmanlı İmparatorluğunun Avrupa devletlerine karşı üstünlük iddiası sona erdi.

Osmanlı'nın ilk önemli matematikçisi ve astronomu Kadızade-i Rumi'nin öğrencisi büyük matematikçi ve astronom Ali Kuşçu, Fatih Sultan Mehmet'in isteğiyle Semerkant'tan İstanbul'a gelmiş ve Uluğ Beyin astronomi cetvellerini tamamlamıştı. Gök cisimlerinin hareketleri ve dünyadan uzaklıkları üzerine çalışmalar yapan Ali Kuşçu, İstanbul'un enlem ve boylam derecelerini hesaplamış ve Fatih Külliyesine bir güneş saati de yapmıştı.

Dün olduğu gibi, bugün de düşmanımız aynıdır. Bu düşman, Türk kimliğini, kültürünü, dilini, vatanını hedef almıştır ve bin yıldır İslam dünyasının önderliğini yapan Türklüğe yönelik bu saldırının ardında, Türk- İslam medeniyetinin yok edilmesi yatmaktadır. Batı Trakya'da yaşayan Müslüman Türk Halkının, Türk değil, Müslüman olduğu yönündeki Bizans kalıntısı Yunan iddiası, öndeki hedefin Türk kimliği olduğunu açıkça sergilemektedir. Arap, Fars işbirlikçileriyle Türkiye'nin etrafını çevrelemek ve Türk kimliğini boğmak isteyen Rus, Rum, Ermeni gücü ve Batılı işbirlikçileri, bu amaçlarına hiçbir zaman ulaşamayacaklardır.

CEMİL ÇİÇEK (Ankara) – Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; hepinizi saygıyla selamlıyorum. Osmanlı Devletinin kuruluşunun 700 üncü yılında önergemize destek ve öncelik verdiğiniz için hepinize teşekkürlerimi arz ediyorum.

Şüphesiz, Osmanlılar dönemi, tarihimizin en ihtişamlı, en parlak dönemlerinden birisidir. Yalnız Türk Milletinin değil, bütün insanlık tarihinin iftihar edeceği güzelliklerin yaşandığı şaheser bir dönemdir. Bu sebeple, böyle bir mirasa sahip olmaktan dolayı hepimiz bahtıyarız. Bize bu bahtıyarlığı yaşatan o aziz insanları, rahmetle ve şükranla anıyoruz; çünkü, Anadolu coğrafyasını bize vatan yapan, büyük ölçüde onlardır. Bu mübarek vatanda yalnız bize değil, bütün insanlığa tertemiz bir kültür, muhteşem bir medeniyet, yüz akı bir tarih bırakan onlardır. İnsanlığın ideali, toplumların hedefi ve yeni yüzyılın özellikleri olarak ifade edilen, hak, adalet, hoşgörü, uzlaşma, barış içinde birlikte yaşama gibi kavramları sözü edilen konulra olmaktan çıkarıp, devrin imkânları içerisinde yaşanabilir hale getirenler de onlardır. Beylikten imparatorluğa, aşiretten devlete, Osmanlıdan cumhuriyete ve günümüze kadar, kader çizgimiz üzerinde şan ve şerefle hatırlayacağımız zaferlerimizi bizlere kazandıran da yine onlardır. Yabancı tarihçilerin gözüyle, Asya, Afrika ve Avrupa'da kâinat tarihinin tanıdığı en geniş

imparatorluklardan birini kuran, cihan tarihinin en şaşırtıcı, en harikulade tezahürlerinden birini gerçekleştiren, asırlarca, çok sayıda milleti, onlarca dili, lehçeyi, kültürü, Müslümanı, Hıristiyanı, Yaudiyi barış içinde, adalet içinde, bugün birbirimizden esirgediğimiz hoşgörü içinde yaşatan da yine onlardır. Onlar, tarihi sadece yaşayan değil, tarihi yazan, tarihi yaşayan ve tarihi yaşatan insanlardır. 700 üncü yılını kutladığımız bu devlet, öyle bir devlet, onu kuranlar da bu dirayette, bu fazilette olan insanlardır. İşte, bizler, bu soylu kökten geliyoruz.

Değerli milletvekilleri, tarih, bir milletin ortak dilidir, tarih, bir milletin hafızasıdır; tarih, çaredir; tarih, toplumun geçmiş hayatıdır, onun halini ve geleceğini belirleyen en güçlü faktördür; tarih, bir toplumun kimliğidir, müşterek paydasıdır ve yine, tarih, bir milletin, siyasî, askerî, kültürel açıdan geleceğe dönük koordinatlarıdır; tarih, kâinatın vicdanıdır; dolayısıyla, milletimizin de vicdanıdır; tarih, en büyük siyaset öğretmenidir; tarih, bir sergidir, bir fuardır görmesini bilenler, almasını bilenler için; tarih, bir ibretler ilmidir; zira, dünler, yarınların mayasıdır, bugünler, dünün ürünleridir.

623 yıllık bu üzümlü süreçte doğrular var, yanlışlar var; güzellikler var, çirkinlikler var; sevinçler var, üzüntüler var; ama, bütün bunların hepsi bizim, hepsi bize ait, hepsi de bizim için, akıl ve idrak sahipleri için, doğruyu bulmak, güzeli yapmak, geleceğimizi doğru tanzim etmek için. Onun için ddeim ki: Tarih, bir öğretmendir; yaşadığımız pek çok derdin, sıkıntının kaynağı oradadır; sebebi orada, neticesi buradadır; çözümlerini de oradan bulup çıkarmak gerekecektir.

Değerli milletvekilleri, bir iki şeyin bilinmesi gerektiğini düşünüyorum. Altı asırlık Osmanlı tarihinde, akıllı padişahlarımız olmuştur, deli padişahlarımız olmuştur; sade hayat yaşayan, ömrünü at sırtında geçirenler olmuştur, sarayda ihtişam içinde sürdürenler olmuştur; hakim olanları vardır, zayıf olanları vardır; ama, bu sülale içinde, hiç hırsız yoktur; milletin servetini dışarıya kaçırın yoktur; ne Ortadoğu'nun krallarına ne İran'ın şehinşahlarına ne de malî milat korkusuyla dışarıya servet transfer edenlere benzeyeni yoktur. İşte, asalet budur; helal süt emmişlik budur. (FP ve DSP sıralarından alkışlar) Yerli yersiz hakkında konuştuğumuz, çocuklarımıza, bir kısmını hasım ve düşman gösterdiğimiz insanlar bunlardır; reddi miras ettiğimiz bunlardır; Bulgar Gešov Efendi kadar sadakat ve alaka göstermediğimiz insanlar da bunlardır. Onun için, hep düşündüm, hep yüreğim yandı; acaba, milletçe çektiğimiz sıkıntıların sebebi, iki yakamızın bir araya gelememesinin sebebi, bu nankörlüğümüz, bu kıymet bilmezliğimiz olmasın?! Bu halimiz gayretullah dokunmuş olmasın?! Bu işte, bir

ilahî tecelli yok mu?! Sakın, gencecik çocuklarımıza, tarih okutuyoruz diye sebbûlanet ettirerek, o aziz insanalrı rencide etmiş olmayalım?! Yalnız biz mi böyleyiz; Osmanlı Devleti bir şemsiye devletti; o örtü, o gölge kalktı; elliye yakın devlet, devletçik çıktı; ama, hiçbirisinde huzur yok, barış yok; kan akıyor, kin akıyor, gözyaşı akıyor. Neredeyse, bu ülkeleri yönetenlerden, rahat döşeğinde ölen yok. Kimi sürgünde, kimi süngünün ucunda; bağımsız olanı hiç yok. Kimi İngilizin, kimi bir başka gavurun vesayetinde. Sakın, bu görüntü, bu hal, bu zillet, bu çirkinlikler, Osmanlıya yapılan ihanetin bedeli olmasın; ruhunu şeytana ya da İngilizize satmışlığın bedeli olmasın?! Sakın, din-i mübînin izzeti için, belde-i Tayyibe'nin selameti için, feda-yi can eden, arkadan hançerlenen Anadolunun masum evlatlarının toprak altında biriken kanı olmasın.

O coğrafyanın taşı toprağı kızıla çalar; bu kızılığın Kızıldenizden olmadığı muhakkaktır. Sakın, dindaşlık uğruna, kardeşlik uğruna, ömürlerinin baharında ölüme gönderdiğimiz “giden gelmiyor acep nedendir” diye hâlâ sırrını çözemediğimiz; ama, Allahın ve tarihin bildiği yüzbinlerce genç vatan evladının kanı sebebiyle olmasın?!

Balkanlarda hep kan, hep gözyaşı var. En huzurlu dönem Osmanlı dönemi. Sakın, çekilen bu çileler, bu ıstıraplar, bu vahşetler, evlad-ı fâtihana yapılanların bir karşılığı olmasın.

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 NİSAN 2000 · KAYIT 11753

Cehalet her gelişmeye engel

Herkes gider Mersin'e biz gideriz tersine... Geçen hafta yapılan resmi açıklamaya göre, ekonomimiz % 6.4 küçülmüş. Aday olduğumuz Avrupa Birliği ülkelerinde 20 binlerde seyrederken ülkemizde, 3.300 olan GSMH 2.878' dolara düşmüş. Daha önce açıklanmıştı; gelişmiş ülkeler sıralamasında da 86.sıradayız. Bu düşüşlerin birçok sebebi varsa da en başta geleni, kültür seviyemizin düşüklüğüdür. Bir ülkede cehalet hakimse, ilme, kültüre önem verilmiyorsa, her alanda düşüş olur. Cehalet her gelişmeye engel çünkü.

Cehaletten kurtulmak, ilim sahibi olmak da okumakla, öğrenmekle olur. Kültür seviyesi yüksek olan toplumlar, ileriye iyi görür. Yeniliklere açık olur. Dolayısıyla,

teknolojik gelişmeleri hızlı olur. Bugün dünyaya baktığımızda bunu çok iyi fark ederiz. İlme önem veren, okuyan, okuma alışkanlığı olan milletler, teknolojiye zirvededir.

Meselâ, teknolojiye zirvede olan ABD’de bir yılda 72.500 çeşit kitap basılmakta. Almanya’da 49.000, Japonya’da 42.000, Fransa’da 27.000 çeşit kitap okuyucuya ulaşırken, Türkiye’de devlet yayınları dahil, kitap çeşidi sadece 7.000 civarındadır.

Batı dünyasında kitap, bir insanın ihtiyaç listesinin 18. sırasında bulunmaktadır. Türkiye’de ise, ihtiyaç listesinde, kitap 222. sırada yer almaktadır. Dünya genelinde “Pazar araştırmaları” yapan Euromonitör şirketi tarafından hazırlanan raporda; yılda kitap için kişi başına harcanan para sıralamasında Batı ülkeleri 100 dolar civarında iken, Türkiye bu konuda sıralamaya dahi girememiştir.

Kültürün tek taşıyıcısı kitabın kişi başına düşen oranı da içler acısı: Almanya’da 1000 kişiye 2.700, Rusya’da 1000 kişiye 18.000, ABD’de 1000 kişiye 12.000, Japonya’da 1000 kişiye 1.100, Türkiye’de 1000 kişiye 7 kitap düşmektedir. Avrupa’da kişi başına yılda yedi kitap düşerken, Türkiye’de yedi kişiye bir kitap düşüyor Sadece kitapta mı gerideyiz? Hayır. ABD’de bin kişiye düşen gazete sayısı 200, Almanya’da 400, Japonya’da 500 iken bizde 81’dir: Memleketimizde; her 1000 kişiden 919’si gazete okumuyor. Dergiler için de aynı şey geçerli. Bizde toplam gazete tirajı 3-3.5 milyon civarındadır. Bu tirajdan spor, magazin ve müstehcen neşriyat yapanları, resmî ve rutin satışları, bakıcıları, promosyon meraklılarını da düşerseniz, okunan gazete tirajı 1 milyon civarındadır.

ABD’de kişi başına bir yılda düşen kağıt miktarı 390 kg, Avrupa’da kişi başına 90 kg, Türkiye’de ise 20 kg.dır.

Öğrenim durumu ortalamasında, ilk okul dörtten terk durumdayız. Nüfusumuzun %80’i ilk okul mezunu. Üniversite mezunlarının nüfusa oranı ise, yalnız yüzde 3.9. Bunlara bile eğitimlerine uygun iş sağlanamıyor:

Türkiye’de 95 kişiye bir kahvehane düşerken, 65.000 kişiye bir kütüphane düşmektedir. Yalnız İstanbul’da ruhsatlı kahvehane sayısı onbinin üzerindedir. Buna karşılık İstanbul’da 19 kütüphane bulunmaktadır. Bu büyük şehrimizin her kazasına bile bir kütüphane düşmemektedir.

Peki, araştırmalarda ilk dörde girdiğimiz kesimler yok mu? Var tabii: Fransız Shene Ferguson’un tesbitine göre; israfta dünya birincisiyiz, kumarbaz milletler

sıralamasında ikinciyiz, alkolde dünya üçüncüsüyüz, sigarada dünya dördüncüsüyüz.

Bir de teknolojik gelişmelerde lokomotif görevi yapan ilmi araştırmalara bakalım: Türkiye’de bir yılda yapılan ilmî araştırma sayısı 368 iken, Japonya’da 23.630, Rusya’da 25.313, Almanya’da 26.168, İngiltere’de 42.338, ABD’de 204.632’dir.

Amerika Birleşik Devletlerinde, öğrenci başına, yılda 1272 dolar harcanırken, Türkiye’de yalnızca 72 dolarcık harcanıyor, sonra da çağdaş eğitimden filan bahsediliyor:

Bu rakamlar, gelişmiş ülkeler sıralamasında niçin 86.sırada olduğumuzu yeteri kadar îzah etmektedir herhalde...

Halbuki, biz Müslümanlar olarak ilme yabancı kimseler değiliz. Avrupa’yı ilim ile medeniyet ile tanıştıran Müslümanlardır. Bunun sebebi de dînimizin ilme çok önem vermesidir. İlk gelen ayet “Okul!”dur. Başka bir âyet-i kerîmede, “Bilenle bilmeyen hiç bir olur mu?” buyuruldu. Birçok hadîs-i şerîfleri ile sevgili Peygamberimiz de ilmi teşvik buyurmuştur. “Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz, çalışınız”, “İlmi, Çinde de olsa, alınız” hadîs-i şerîfleri bunlardan sadece ikisidir.

Dinimiz bu kadar ilme açık hatta ilmi emrederken halimiz böyle ise, suçun kimde olduğu belli... Fert fert kendimizi sorgulayıp, cehalet zilletini üstümüzden atmak zorundayız.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 NİSAN 2000 · KAYIT 11754

Hareket eden ölümler

Kitaba, ilme önem vermemenin bizi ne hale getirdiğini dün istatistiki verilerle sizlere sunmuştum. Kitap okumak, yayınları takip etmek, insanın bilmedikleri lüzumlu bilgileri öğrenmesi ve insanlık için yeni gelişmeleri takip ederek kendini yenilemesi, ne kadar faydalı ise, buna mani olan şeyler de o kadar zararlıdır.

Bugün insanı, okumaktan alıkoyan, insanı bir çeşit uyuşturan, körelten, kabiliyetlerini dumura uğratan şeylerin başında televizyon gelmektedir.

Bu cihazın âlet olarak bir suçu yok tabii. Faydalı işlerde kullanıldığı takdirde, zamanımızın en faydalı cihazıdır TV. Fakat, maalesef bugün istenildiği gibi kullanılmamaktadır. Ölçü kaçırılmaktadır. Hayatta kalabilmemiz için günlük yediğimiz gıdalar bile lüzümünden fazla alınınca, zararlı olmakta; zehirlenmelere, ölümlere sebep olmaktadır.

TV hakkında yapılan istatistikler ortadadır. TV'nin insanları etkileme gücü üzerinde psikologların yaptığı araştırmaların sonuçları bu acı gerçeği ortaya koymaktadır. “Ailenizi mi çok seviyorsunuz, TV’yi mi?” sorusuna, çocuklardan %44’ü, “TV’yi” diye cevap vermiştir. Avrupalı ilim adamları TV’ye, “Aptal kutusu”, “Suç okulu” gibi isimler vermişlerdir. Yapılan bir araştırmaya göre, normal TV seyretme oranında Batı’nın çok üstünde olduğumuz tespit edilmiştir.

Evlerimizde silah zoruyla, “Eller yukarı” denilerek teslim alınmamıza lüzum kalmamış, bunu “TV, silahsız, tehditsiz rahatça yapmakta ve yegane sermayemiz olan zamanı hoyratça bitirmektedir. Bu durumu da ilim adamları “Yavaş intihar”a benzetmektedirler.

Fransız Çocuk Psikiyatri Profesörü Marcel Rufo, “Televizyon, mükemmel bir suç okuludur” diyor. Prof. Rufo’nun tespitlerinde ve televizyonun olumsuz etkileri konusunda yapılan bir değerlendirmede şu görüşlere yer verilmiştir:

Televizyon, elektronik bir sakinleştirici olması sebebiyle, sürekli televizyon seyreden çocukları, uyuşturucu ve sakinleştirici bağımlılığına itmektedir. Rufo’nun araştırmasına göre, günde 2-3 saat televizyon seyreden çocuklar, okulda başarı gösterememektedirler. Araştırma sonuçlarına göre, ayrıca çocukların yüzde 47’sinde televizyon yayınlarının etkisiyle, “kötü yeme” alışkanlıklarının görüldüğü, bunun da sindirim ile ilgili hastalıklara yol açtığı belirlendi. Ayrıca televizyondaki vur-kır filmlerinin çocukları suça özendirdiği görülmektedir. Çocuk çeteleri kuranlar, arkadaşlarını televizyonda gördükleri gibi “asarak öldürme” oyunu oynarken, çocuğun gerçekten asılarak ölmesine sebep olmuşlardır. Televizyon, yalnız çocuklarda değil, büyüklerde de suç nisbetini artırmaktadır.

Televizyon seyretme süresi arttıkça, çocuğun başarısı ve sosyal ilişki kurabilme kabiliyetinin giderek azaldığı da gözlenmiştir. Çok fazla TV izleyen çocukların yemeden, içmeden kesilme, uyuma güçlüğü, kötü rüyalar görme, ders çalışmaya karşı ilgisizlik, hayal dünyasında yaşama, TV’deki tipler ve kahramanları taklit etme, içine kapanma, sosyal ilişkiler kurmada başarısızlık gibi problemlerle karşılaştıkları görülmüştür.

Çocuğun TV izlemeye ayırdığı zaman arttıkça, oyun oynamaya ayrılan zaman da azalmaktadır. Halbuki bir çocuk için oyun en temel ihtiyaçtır. Oyuna ayrılan zamanın azalması hâlinde çocuk pasifleşmekte, olaylara katılma yerine seyirci kalmakta, karmaşık şeyleri öğrenme isteği azalmaktadır. TV'nin küçük çocuklarda, “konuşma ve dil geriliği” meydana getirdiği de tespit edilmiştir.

Nerdeyse konuşmayı unuttuk. Bugün artık sadece evlerde, “Bugün ne yemek pişirdin? Çocuklar nerede? Elektrik-su faturası geldi mi?” gibi kısa konuşmalar yapılıyor. Yemek yenildikten sonra, hanım hemen mutfığa girmekte, erkek vakit kaybetmeden televizyonun başına geçmektedir.

Halbuki doktorlar, aile fertlerinin konuşup dertleşmediğini, bu sebeple ailede bulunması gereken sıcak münasebetlerin doğmadığını, bunun da aile fertlerinde depresyonlara sebep olduğunu ifade etmektedirler.

Dağlara-taşlara, okul, öğretmen ve kitaptan önce TV'nin girmesi, insanımızı hazırlıksız yakalayıp, gafil avlamıştır. “Zaman öğüten makina” durumundaki TV, başta aile olmak üzere bütün millî-mânevî değerleri öğütmekte, bilhassa gençlerimizi “Hareket eden ölü” hâline getirmektedir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 NİSAN 2000 · KAYIT 11755

Aşure Günü ve matem

Bugün Aşure Günü... Muharrem ayının onuncu gününe aşure günü, dokuzuncu günü ile onuncu günü arasındaki geceye de Aşure gecesi denir. Muharrem ayı, Kur'an-ı kerimde kıymet verilen dört aydan biridir. Allahü teâlâ, birçok duaları Aşure günü kabul buyurdu. Peygamber efendimiz de bu günün önemini şöyle ifade buyurdu:

“Allahü teâlâ, Aşure Gününü diğer günlerden üstün kılmıştır. Allahü teâlâ, gökleri, yerleri, dağları, denizleri, yıldızları, Arşı ve melekleri, Adem aleyhisselamı, Aşure Günü yarattı. İbrahim aleyhisselamın dünyaya gelişi ve Nemrud'un ateşinden kurtuluşu Aşure Günü oldu. Oğlu Hz.İsmail'in yerine kesmek için büyük koç ihsan edildi. Firavun'un boğuluşu, İsa aleyhisselamın göğe kaldırılışı, Eyyub aleyhisselamın beladan kurtuluşu, hep Aşure Gününde olmuştur.”

Bugün ayrıca Resulullah efendimizin mübarek torunu Hazret-i Hüseyin'in Kerbela'da şehid edildiği gündür. Bu elim hadiseyi hatırladıkça Müslümanların yürekleri sızlar, gözleri kan ağlar. Bu faciadan dolayı yüreği sızlamıyan bir Müsliman zaten düşünülemez. Fakat bundan dolayı matem de tutmaz. Çünkü, matem tutmak, döğünmek bid'atdır. Günahdır. İslamiyyette matem tutmak yoktur. İslamiyyette matem tutmak olsaydı, Aşure günü değil, Resulullahın Taif'de mubarek ayaklarının kana boyandığı ve Uhud'da mubarek dişinin kırılıp, mubarek yüzünün kanadığı ve vefat ettiği gün matem tutulurdu.

Matem, İslamiyet öncesinin adetidir. Mesela, cahiliye devrinde kocası ölen kadın, bir yıl mağaramsı bir kulübeye kapatılır. Kimseyle temas etmez, yıkanmaz, saçlarını taramaz, tırnaklarını kesmezdi. Hatta bu devirde Araplar, ölümlerinden sonra kendileri için bağıra bağıra, iyiliklerinin sayılarak ağlanmasını, ağıt yakılmasını vasiyet ederlerdi.

Böyle yas tutmayı Hz. Peygamber yasaklamıştır. İslam'da taziyenin, yani başsağlığı dilemenin süresi üç gündür ve üçüncü günden sonra taziye caiz görülmemiştir. Hadis-i şerifte, "Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir kadının kocasından başka bir ölü için üç günden fazla yas tutması helal değildir. Ancak kadın, kocasının ölümü halinde bunu dört ay on gün sürdürür" buyuruldu.

Ölümünden dolayı kişinin kederlenmesi, hüzünlenmesi normaldir. Zaten dinimiz, sessizce ağlamaya ve gözyaşı dökmeye izin vermiştir. Nitekim Peygamberimiz de oğlu İbrahim'in vefatında bizzat gözlerinden yaşlar akıtarak ağlamış; kendisine ağlamayı yasaklamış olduğu hatırlatılınca da, bunun yasak olan ağlama şekli olmayıp gözyaşı dökmekle Allah'ın azap etmeyeceğini, ancak bağırp çağırmaya azap edeceğini belirtmiş ve "Muhakkak ki ölü, ehlinin, üzerine bağırp çağırmayla azap duyar" buyurmuştur.

Yine Peygamberimiz bir cenazede kabrin kenarına oturmuş, gözyaşları toprağa damlayacak derecede ağlamış, kızı Hz. Rukiyye'nin vefatında, yanında sessizce ağlayan Hz. Fatıma'nın gözyaşlarını kendi eliyle silmiş, onun bu şekilde ağlamasını yasaklamamıştır..

Hz.Hüseyin gibi yüce bir imamın şehid edilmesi, bütün müslümanlar için büyük musibet ve üzüntüdür. Hz.Osman'ın ve Hz.Hamzanın, Hz. Ali'nin pek feci şekilde şehid edilmeleri de, böyle büyük musibet ve üzüntüdür. Fakat, Peygamberimiz, Hz.Hamzanın şehid edildiği günün yıldönümlerinde matem tutmadı. Matem tutmayı emretmedi. İslamiyyette, ölü için yüksek sesle ağlamak,

matem tutmak, siyah elbise giymek ve rozet, işaret takmak, matem işaretleri ve resim taşımak yoktur.

Hadis-i şerifte: “Matem tutan kimse, ölmeden tevbe etmezse, kıyamet günü şiddetli azab görecektir.” “İki şey vardır ki, insanı küfre sürükler. Birisi, bir kimsenin soyuna söğmek, ikincisi, ölü için matem tutmaktır.”(Müslim)

Matem yapmak, bağırıp çağırmak, ilk olarak Muhtar-ı Sekafi tarafından ortaya çıkarıldı. Bu bid'at, zamanla bir ibadetmiş gibi yayıldı. Halbuki Muhtar-ı Sekafi, bunu Kufe ahalisini aldatıp, onları Emevilerle harbe sürüklemek, böylece hükümeti ele geçirmek için bir hile olarak yapmıştı.

Bütün bu açık hükümlere rağmen, cahiliye devrinden kalma bir adet olan matem, maalesef günümüze kadar gelmiştir. Bu maksatla, her yıl Muharrem'in onunda matem merasimleri düzenlenmektedir. Matem tutmanın ne yüce şehidimize ne bunu yapanlara bir faydası olmadığı gibi, aksine zararı vardır. Bu ve buna benzer davranışların Resulullah efendimizin ortaya koyduğu ve uyulmasını istediği emirlere ters olduğu ortadadır. Yine günümüzde Resulullah'ın yasakladığı ölümler için tutulan matemler, tabuta sarılarak, kendini yerlere atarak, dövünerek ve bağırarak ağlamalar, Müslümanlar arasında ne yazık ki, yer etmiş bulunmaktadır. Müslümanların bu tür davranışlara karşı duyarlı olmaları, Dinimizin emirlerine aykırı işler yapmamaları, Resulullahı ve mubarek torununu üzmemeleri gerekir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 NİSAN 2000 · KAYIT 11756

Gemi ve yıldızlar

Birisi bir iyilik yapınca, ona teşekkür etmek insanlık icabıdır. Bu iyilik ne kadar fazla olursa ne kadar kıymetli olursa teşekkür de o oranda artar. Bize en büyük iyiliği, Ehli Beyt ve Eshab-ı kiram yapmıştır. Çünkü dünya ve ahiret saadatinin yolunu gösteren İslamiyet onlar vasıtası ile bizlere gelmiştir. Bunun için bunlara ne kadar teşekkür etsek, dua etsek yine de azdır.

Ayrıca bunları sevmek, saygıda, hürmette kusur etmemek Peygamber efendimizin emridir. Çünkü, Efendimiz,” “Eshabımı, zevcelerimi ve Ehl-i beytimi seven ve onlara dil uzatmayan, Cennette benimle beraber olur.” “Ehl-i beytim, Nuh aleyhisselamın gemisi gibidir. Binen kurtulur, binmiyen boğulur” buyuruyor.

Peygamberimiz, Eshab-ı kiramı yıldızlara benzetti. Yıldıza uyan, yolu bulur. Ehl-i beyti de, gemiye benzetti. Çünkü gemide olanın, yıldıza göre yol alması lazımdır. Yıldızlara göre yürümezse, gemi sahile kavuşamaz. Görülüyor ki, boğulmamak için, hem gemi, hem yıldız lazım olduğu gibi, Eshab-ı kiramın hepsini ve Ehl-i beytin hepsini sevmek, saymak lazımdır. Birini sevmemek, hepsini sevmemek olur. Çünkü, insanların en iyisinin sohbeti ile şereflemek fazileti, hepsinde vardır. Sohbetin fazileti ise, bütün faziletlerin üstüntedir.

Peygamber efendimizi sevenin, O'nun Ehl-i beytini (Aile efradını, torunlarını) ve Eshabını, yani arkadaşlarını da sevmesi lazımdır. Efendimiz, “Onları sevenler, beni sevdikleri için severler. Onlara düşmanlık edenler, bana düşman oldukları için ederler” buyurdu.

Eshab-ı kiram için, sonradan dinden uzaklaştı demek te mümkün değildir. Çünkü, Peygamber efendimiz, Eshabından hiçbirinin sonradan kafir olmayacağını, yani müslümanlıktan çıkmıyacağını, hepsinin Cennete gideceklerini haber verdi.

Allahü teâlâ, Eshab-ı kiramdan razı olduğunu, onları sevdiğini Kur'an-ı kerimde bildiriyor. Allahü teâlânın sıfatları ebedidir, sonsuzdur. Bu bakımdan Eshab-ı kiramdan razı olması da sonsuzdur. Münafıklardan birkaçının, imansızlıklarını sonradan açıklamaları, Eshab-ı kiramın sonradan mürted olması demek değildir.

Eshab-ı kiramın tamamı Cennetliktir. Kur'an-ı kerimde “Hepsine hüsnayı (Cenneti) va'dettik” buyuruluyor. Bunun için bu mübarek insanlardan bahsederken sıradan bir insandan bahseder gibi konuşmamalıdır. Her zaman edebli, terbiyeli olmalıdır. Çünkü Peygamberimiz, “Eshabıma dil uzatmakta, Allahü teâlâdan korkunuz! Benden sonra onları kötü niyetlerinize hedef tutmayınız! Nefsinize uyup, kin bağlamayınız! Onları sevenler, beni sevdikleri için severler. Onları sevmiyenler, beni sevmedikleri için sevmezler. Onlara el ile, dil ile eziyyet edenler, onları gücendirenler, Allahü teâlâyâ eziyyet etmiş olurlar ki, bunun da muahezesi, ibret cezası gecikmez, verilir.” buyurmuştur.

Eshab-ı kiram, seçilmiş müstesna insanlardı. Üstünlükleri diğer ümmetlerden çok fazlaydı. Mesela, hazret-i Ebu Bekir, Peygamberlerden sonra insanların en üstünü idi. Hadis-i şerite buyuruldu ki: “Allahü teâlâ, beni bütün insanlar arasından ayırıp seçti. Bana eshab ve akraba olarak en iyi insanları seçti. Bunlardan sonra, birçok kimse gelir ki, eshabıma ve akrabama dil uzatırlar. Onlara

yakışmayan iftiralar söyliyerek, kötülemeğe uğraşırlar. Böyle kimselerle oturmayınız! Birlikte yiyip içmeyiniz! Bunlardan uzak durun!.”

Efendimiz lanet etmeyi sevmezdi, çok az kimseyi lanetlemiştir. Bunlardan biri de Eshabına kötü söz söyleyenlerdir: “Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların laneti, Eshabıma kötü söz söyleyenin üzerine olsun!” buyurdu.

Eshab-ı kiramın hepsi adil, salih, evliya, alim, müctehid, seçilmiş insanlardı. Bunların üstünlüğünü Resulullah efendimiz şu sözleri ile ifade etmektedir: “Allahü teâlâ bütün insanlar arasından beni seçti. Bütün üstünlükleri ve iyilikleri ihsan eyledi ve benim için eshab ayırdı, seçti. Eshabım arasından benim için akraba ve yardımcıları seçip ayırdı. Bir kimse, benim için, benim Peygamberliğim için, bunları sever ve sayarsa, Allahü teâlâ da, onu Cehennemden muhafaza eder. Bir kimse, benim hatırımı düşünmiyerek, Eshabımı sevmez, onlara dil uzatır, incitirse, Allahü teâlâ da, onu Cehennem azabı ile yakar, sızlatır”.

İstisnasız, bütün Eshab-ı kiramı ve ehli Beyti sevmek ahirette kurtuluş vesilesidir. Nitekim Efendimiz, “Kıyamette, insanların hepsinin kurtulma ümidi vardır. Eshabıma sögenler bunlardan müstesnadır. Sırat köprüsünden ayakları kaymadan geçenler, Ehl-i beytimi ve Eshabımı çok sevenlerdir.” buyurdu.

Cenab-ı Hak cümlemizi bu sevgiden mahrum bırakmasın!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 NİSAN 2000 · KAYIT 11757

“Canınızdan çok sevmedikçe...”

Dün Resulullah efendimizin, kararmış, her tarafı zulüm kaplamış dünyayı mübarek nuru ile aydınlattığı gündü. Miladi takvime göre, Nisanın yirmisine rastlayan Rebiülevvel ayının onikisinde sabaha karşı dünyayı teşrif etmişti Kainatın Sultanı... Efendimizin doğumu, asırlardır hicri yıla göre kutlanmaktadır ve kutlanmaya da devam edilecek. Fakat her vesile ile Resulullah efendimizi hatırlamak, hatta hiç unutmamak, sevgimizi yenilemek, tazelemek birinci vazifemizdir. Bu sevgi herşeyimizdir.

Zaten dinimizin esası da, herşeyden önce, Peygamber sevgisinde yoğrulmak, O’nun ahlakı ile ahlaklanmak ve O’nu Allah’a kavuşmanın en yüce öncüsü olarak

görmektir.

Peygamber Sevgisi'nin erozyona uğratıldığı, haşa sıradan bir insanmış gibi düşüncelerin yayıldığı günümüzde bu sevgiye gerçekten çok ihtiyacımız var. Bu sevgiyi bize emreden de Yüce Allah'tır. Nitekim O, yüce ve mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurur: “De ki, eğer Allah'ı seviyorsanız, hemen bana uyun ki, Allah da sizi sevsin...” (Al-i İmran/31).

Bu ilahi emir de göstermektedir ki, gerçek bir mümin Allah'ı seviyorsa, O'nun Şanlı Peygamberine uymak zorundadır. Onu gerçek manada sevmek de, kıyamete kadar geçerli olan O'nun emirlerine yasaklarına uymakla olur. Yüce Allah hiçbir devirde insanları kendi hallerine, başıboş bırakmamıştır. “O görevini tamamlamıştır, bizim ona artık ihtiyacım yok, Kur'an bize yeter ” demek, Resulullahı “Postacı” kabul etmek; bu sevgide samimi olmamak demektir.

Çünkü, Sevgili Peygamberimizi örnek almadıkça, O'nun sünnetine uymadıkça, O'nun ahlakı ile ahlaklanmadıkça, O'nun sevgisi ile rızılanmadıkça, O'nun emir ve ölçüleri içinde hareket etmedikçe, gerçek mümin olmak mümkün değildir. Nitekim, bizzat Peygamberimiz şöyle buyurur: “Beni, kendi canınızdan daha çok sevmedikçe, tam iman etmiş olmazsınız.”

Allah'ın Resulü, yaratılmışların en hayırlısı ve Allah'ın sevgilisidir ve bu haliyle O, Allah ile kul arasındaki aşk ve muhabbet köprüsüdür. O'nu sevmedikçe ve O'na uymadıkça kimse Allah'a yol bulamaz.

Yüce Peygambere olan sevgisini yitiren kişi ve zümreler, Allah'a olan sevgilerini de, Eshab-ı kiram'a olan sevgisini de, bütün müminlere olan sevgisini de yitirir. Bu sebeptendir ki, İslam büyükleri, “Peygamber Sevgisini”, dinde temel prensip kabul etmişlerdir.

Bugün, İslam Dünyası'nda karşılaştığımız buhranlarda, karışıklıkta ve perişanlıkta, bu sevgiden mahrum kalmanın veya bırakılmanın payı çok büyüktür. Nitekim, Allah ve Resulü'nün sevgisini tatmamış ve bu sevgiyi yeterince almamış aç gönüller, kendilerini, sahte kurtarıcıların ve sahte kahramanların şüphe, inkar, kin ve öfke dolu kucağında bulmuşlardır. Bu kötü gidişten kurtuluşun tek çaresi de, yeniden bu aşk ve muhabbet okyanusunu keşfetmektedir.

Son günlerde misyonerler, planlı bir şekilde, diğer dinleri öne çıkartıp İslamiyetle bir tutma çalışmalarını sürdürmektedirler. “Hem Hristiyan hem Müslüman” olunabilir imajını boş zihinlere yerleştirmeye çalışmaktadırlar. İslamiyetle diğer semavi dinler arasındaki fark, “teferruat” olarak gösterilmektedir.

Halbuki bu fark, Resulullah Efendimizdir; O'na inanmaktır. Bunlar dolaylı bir şekilde Sevgili Peygamberimizin üstünlüğünü, büyüklüğünü örtme gayretleridir. Şanlı Peygamberimizi bu muameleye tabi tutmak, onları yüceltmez, tersine alçaltır. Çünkü, herkes bilir ki, büyükleri ve büyüklükleri takdir edemeyenler gerçek küçüklerdir.

1400 yıldır beşeriyete yol gösteren, bütün sahte mabutları yıkarak Allah'a giden yolu açan, milyarlarca insanın gönlünde taht kuran, Arap, Türk, Fars, Hind, Berberi ve diğer birçok milletin kültür ve medeniyetine ruh veren, dünyayı yeniden şekillendiren ve dünya yaşadıkça, etkisi giderek büyüyen Yüce Peygamberimizi hafife alanlar, varsın kendi nasipsizliklerine yansınlar. Kesin olarak bilmek gerekir ki, bu zavallılar, çok yakın zamanda unutulup gidecekler, fakat, aşağılamak cüretini gösterdikleri bu Yüce Peygamber, yine bütün haşmeti ile mevcudiyetini sürdürecektir.

Gerçekten de bizzat Şanlı Peygamberimizin buyurdıkları gibi: “Büyüklerin kadrini, ancak büyükler bilir.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 NİSAN 2000 · KAYIT 11758

“Duacı ol davacı olma!”

Bugün de, ülkemizin yetiştirdiği ender mütefekkirlerinden ve “Evlad-ı Resul” den, Rahmetli Seyyid Ahmet Arvasi hoca'nın vefatına yakın yakarışını, münacatını sizlere sunmak istiyorum:

“Seni çok özledik. Galiba, derin yaralarından kan sızarak şehadet şerbetini içmeye yaklaşan bir mücahidin, bir yudum serin suya iştiağından daha fazla bir özlem içindeyiz.

Yüce ve mukaddes kitabımız Kur'an-ı kerim'den öğrenmiş bulunuyoruz ki, insan kainatın hülasası, sen ise bu hülasanın asli cevherisin. Sen yaratılmasaydın, “alem” yaratılmaya değmezdi. Bütün yüce değerlerin mihengi sensin. Yüce Allah, seni, varlığın ve yüce değerlerin merkezi olarak yarattı. Yaradılmışlar seninle manalandı.

Bu dünya seninle şereflendi. Şimdi o, senin mübarek vücudunu, bağrında taşıdığı için, fezada şevkle dolaşmaktadır. Güneş, Ay ve diğer yıldızlar, “Dünya” adlı yıldızı nasıl kıskanmasınlar? Yaratıkların en aşağısı olan “toprak” ve “yer”, seninle nurdan daha aziz oldu. Senin dolaştığın Mekke toprakları, “Sur” üfürüldüğü zaman, tozlarını silkip kalkacağı Medine toprakları, üzerinde ve sinelerinde seni taşımakla “mükerrem” ve “münevver” oldular.

Sen dünyamıza doğmadan önce, kızgın kumlara gömülen bebeklerin çığlıkları, vicdanları yakmıyordu. Burnu halkalı ve alnı damgalı köleler ümitsizdi. Kadınlar kocalarına, kocalar putlara tapınıyordu. Fuhuş, kumar, içki, faiz, ihtikar, kan ve zulüm o dereceye varmıştı ki, zayıflar evlerine, “Ehl-i Kitap” dağ başlarına ve ıssız vadilere sığınmışlardı. Zalimler ve şerefsizler, bütün makam ve mevkileri işgal etmiş, mazlumlar ve şerefli insanlar yerlerde sürünüyorlardı.

Sen geldin, çığlıklar bitti, gözyaşları dindi, köleler hür oldu, kadınlar yüceldi, erkekler “sahte tanrıları” kırdılar; iffet, helal kazanç ve kardeşlik yeniden doğdu. Hak, adalet, şefkat ve hizmet,devlet oldu. Zalimler, mağrurlar, alçaldılar, kahroldular. Garipler, sahipsizler, kimsesizler, sende ve senin “aziz kadronda” sevgi, saygı, yakınlık ve kardeşlik buldular.

Güçsüzler senin meclisinde güçlendiler, kendilerinde güç vehmedenler “Hakk’ın karşısında” el bağladılar. Mazlumlar, senin şefkat ve merhametinde huzur ve tevazu buldular; zalimler, senin heybetinle titrediler. Tebessümün, kimsesizlere cesaret verirken, mübarek alnında kabaran damarlar zalimlerin ödünü koparıyordu.

Sen, ‘irtihalimden (vefatımdan) sonra, bana selam gönderin, onu bana ulaştırırlar” diye buyurmuştun. Sana “yağmur taneleri sayısınca”, “ağaçlardaki yapraklar miktarınca”, “denizlerdeki su damlaları kadar” selam sunuyoruz.

Sana, ne kadar muhtaç olduğumuzu biliyorsun. Sen “alemlere rahmet olarak” gönderilensin, bizi terketme, “İçimizdeki beyinsizler yüzünden bizi de kahreder misin?” diyerek Yüce Allah’a yalvarmamızı, bize sen öğretmedin mi?

Evet, Sevgili Peygamberimiz, seni, çok, hem pek çok özledik. Şu anda mazlum, mağdur, zelil ve perişan düşen ve sayıları bir milyarı aşan İslam Dünyası’nın acıklı durumunu elbette görüyorsun. Ey mana aleminin Sultan’ı! Bizim için Allah’a duacı ol; ne olursun bizden davacı olma!”

Şefâat yâ Resûlallah!

Beterdir günbegün hâlim, begâyet, yâ Resûlallah!/Düzelsin artık efâlim, inâyet yâ Resûlallah! Azıttı bu denî nefsim, beni şeytâna uydurdu./Ne mümkün bunca isyânla, dehâlet yâ Resûlallah! Aceb kâbil mi kurtulmak, hevây-i nefs-ü şeytândan?/Erişmezse, eğer senden, hidâyet yâ Resûlallah!/Gelince feyz-ü ihsânın, günâhkâr kimseye bir ân,/Onun râhı, dü-âlemde, selâmet yâ Resûlallah!/Emri, nehyi ta'zîm etdim, harâma demedim halâl./Her günâhın sonu oldu, nedâmet yâ Resûlallah!/Ey ins-ü cinnin Resûlü, insanların en üstünü,/İhlâsıma bağışla kıl, şefâ'at yâ Resûlallah!

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 NİSAN 2000 · KAYIT 11759

Yeni bir “Haçlı Seferi “ mi?

Hiç dikkatinizi çekiyor mu bilmiyorum. Hristiyan alemi son seneler birden bire değişti. Dinler arası diyalog, barış, sevgi, tolerans devri başladı. Haçlı Seferleri’nde Müslümanlara akıl almaz işkenceler yapıp katledenler; bununla da kalmayıp kendi dininden olan milyonlarca insanı bile mezhep farkından dolayı yok edenler, birden kuzu gibi oldular. İnsan haklarından, insan sevgisinden kardeşlikten bahsetmeye başladılar.

İnsanın ister istemez aklına geliyor: Gerçekten bunlar kuzu gibi oldular mı, yoksa, halen kuzu postuna bürünmüş kurt muydular? Merak ettiğimiz bu sorunun cevabını yine kendileri verdiler: Vatikan’ın 1999 yılında yayınladığı; "Towards a pastoral approach to culture" adlı bir kitapta esas maksatlarını açıkca şöyle ifade etmekte. "Bütün insanlar Hz.İsaya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz olarak kilisede birleşmeli ve onun vücudu olan kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Bütün insanları Hristiyanlık dinine sokmaktır nihayi maksadımız". Demek ki, bütün bunlar; yeni taktikler, yeni metodlar...

Şimdi, bu tür faaliyetlerin tarihi seyrine bir göz atalım. Hristiyan misyonerliğini yedi aşamada ele alabiliriz. Bu aşamaların her birinde, döneme ve şartlara göre farklı metotlar takip edilmiş. 1965’den sonra, “Diyalog Dönemi” başlatılmış.

Eski dönemlerde, Haçlı Seferleri sırasında, çok acımasız, çok zalimane, çok kanlı usullerle Hıristiyanlığı yayma, Müslümanlığı yeryüzünden silme faaliyetlerine girişilmişti. İşte bu yeni "Diyalog" döneminde, bunları unutturmak için; Hıristiyan olmayan bütün insanlarla konuşarak, her türlü din mensubunu muhatap kabul ediyor görünerek, onlara şirin görünmeye çalışarak, onların inançlarını da tenkit etmeden, Hıristiyanlığı anlatma, insanlara sevdirmeye ve bütün dünyayı Hıristiyanlaştırma hedeflenmiştir.

Bu maksatla, Ülkemizde, Ortasya Türk Devletlerinde, diğer İslâm Ülkelerinde ve Hıristiyan olmayan diğer ülkelerde, o ülkelerin dilleriyle ve lehçeleriyle yazılmış pek çok kitap, kitapçık, broşür, mektup, yerine göre para dağıtılmakta. Örneğin, Azerbaycan'da Hıristiyanlığı seçene, kişi başına 100 dolar verilmekte; aylık maaşların 20-30 dolar olduğu düşünülürse, büyük rakam! Tek Hıristiyan Türk topluluğu olan Gagavuzlara İslamiyetten uzak kalmaları için ödenen para ise kişi başına 200 dolar.

Kendi dini hakkında hiçbir bilgisi olmayan insanlara, bu yayınlar, paralar cazip görünmektedir. İslâm dinini bilen, Peygamberimizin hayatını öğrenen insanlar, bu yayınlardan ve masallarından etkilenmez. Ama çeşitli maddî sıkıntılar içinde zorlanan, birtakım boş, gerçekleşmeyecek vaadlerle, aldatılarak kandırılan insanlar bulunabilir.

Bedava sirkenin baldan tatlı olduğunu zanneden insanlar her asırda bulunmuştur, bundan sonraki asırlarda da bulunacaktır. Ama bu bedava sirkenin onun midesini yakacağı, kendisini zehirleyeceği, dünya ve ahiretini perişan edeceği anlatılırsa, insanlar onu kabul etmeyecektir. Bedava sirkenin yanında, insanlara bedava bal da takdim edilse, insanlar balı tercih edeceklerdir.

Araştırmacılara göre, bu faaliyetin arkasında ABD'nin desteği de var. "ABD, kıtalararası imparatorluğunu sürdürmek için, her üç semavi din içinde, kendisine bağlı birer tarikat örgütledi. Bu tarikatların hepsinin söylemi aynı: Dinlerarası diyalog! Mesela, ABD, Güney Kore'yi sömürgeleştirirken, bir de Hıristiyan Tarikatı kurdu ve Güney Kore nüfusunun yüzde 40'ı Budistlik'ten vazgeçip Hıristiyan oldu; bu başarıdaki en büyük pay, Moon tarikatınınındır. Scientology tarikatı da bu maksatla kurulmuştur. Bu tarikatların dini yorumlayışları, çalışma tarzları ve hedefleri arasında normalin üzerinde uyum var..."

Bütün bunlardan sonra şu söylenebilir: Komünizmin yıkılmasından sonra, Batı, gücünü İslamiyeti yok etmeye yöneltti. Müslüman alemi, yeni bir Haçlı Seferleri

ile karşı karşıya. Fakat bu defa çok dikkatlıler. Müslümanları uyandırmamak için her türlü hileye baş vuruyorlar. Nihai hedefe varmayı üç safhada gerçekleştirmeyi planlıyorlar: Önce dinler arası diyalog. Sonra, dinlerin birleştirilmesi. Son olarak da, dinlerin birleştirilmesi kılıfında yazımın başındaki kendi ifadeleri ile, “Kilisede” toplamak!.. Bu defaki Seferler, orta çağdakilerine benzemiyor. Sefere katılan sadece Avrupa değil, zamanımızın süper devleti olan ABD’ de var işin içinde. O bakımdan Müslümanların işi zor görünüyor. Ne diyelim; sepeplere yapışıp, oyuna gelmemek için Allah’a sığınmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok. Allah yardımcımız olsun!

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 NİSAN 2000 · KAYIT 11760

Hem Hıristiyan hem Müslüman!..

Önce size merhum Nasreddin hocadan bir fıkra anlatayım: Hoca’nın devrinde bir ara asayiş sebebiyle, bıçak, kama vb. şeyleri taşımak yasaklanmış. Mutat aramalarda müderris olan Hoca’nın üzerinde kocaman bir kılıç bulunur. Subaşı, Hoca’ya sorar,” Hoca bu nedir?” “Bu tashih bıçağıdır.Yazılardaki yanlışlıkları bununla kazıyorum.” “ Hocam, bu nasıl tashih bıçağıdır, bizim bildiğimiz o küçük bir şeydir. Seninki yarım metre boyunda? “ “Dediğiniz doğru, eskiden kafi geliyordu, fakat şimdi bildiğiniz gibi değil, öyle hatalar, yanlışlıklar yapıyor ki, kazımda bu bu bile az geliyor.”

Şimdi de geçen hafta gazetelerde yayınlanan bir haberi vermek istiyorum:

“Lester Kurtz ve Mariam (Meryem) Kurtz, Dinlerarası Diyalog toplantısının en ilginç konuklarıydı. Biri Teksas’tan yani Amerikalı, diğeri Darussalem yani Tanzania’dan. Biri metodist protestan bir ailede büyüüp Quaker (tarikat üyesi)olarak hayatını sürdürüyor, diğeri ise Müslüman. Biri Teksas Üniversitesi’nde sosyoloji profesörü, diğeri ise gazeteci. Afrika’da katıldıkları bir konferansta tanışıp evlenmeye karar vermişler. Amerika’ya yerleşip resmi nikahlarını yapmışlar ve tam bir yıldır dini nikah kıymak için beklemişler. İşte bu bekleyiş, nihayet önceki gün Urfa’da son buldu.

Haham, papaz ve müftünün huzurunda kendisini Kelime-i şehadet getirerek 'hem Hıristiyan, hem de Müslüman' ilan eden ve aynen çifte vatandaşlıkta olduğu

gibi çifte dinli olmak istediğini ve Meryem ile evlenerek geçmişinde sahip olduğu Hristiyan kültürle İslam kültürünü meczetmek istediğini belirten Lester, ‘İslamiyet’in güzellikleri ile geçmişimdeki Hristiyanlıktan kaynaklanan güzellikler arasında bir tezat görmüyorum ve iki dinin güzelliklerini İbrahim Peygamber’in mekanında Musevi dostlarımla da duaları ile Meryem’le birlikte dini nikah kıyarak sürdürmek istiyorum’ dedi.

Gözleri dolu bir biçimde bu anı beklediğini belirten Meryem ise, Lester’in geçen yıl bir ay oruç tuttuğunu, Ramazan boyunca beş vakit namaz kıldığını, birlikte Hristiyan bayramlarını da kutladıklarını; fakat İslami usullerle nikah kıymayı hep arzuladıklarını vurguladı. Üç dinin duaları ile salevatlar eşliğinde gerçekleşen nikah merasimi, katılımcıları derin ve anlamlı düşüncelere sevk etti. Bu evlilik, diyalogun bir göstergesi olarak algılandı.”

Gelde şimdi Hoca’nın fıkrasını hatırlama. Fakat, olaydaki yanlışlıkları Hoca’nın kılıcı da düzeltecek gibi değil... Çünkü, diyalogun neticesi, mevvesi olarak takdim edilen olay, tamamen gayri İslami... Yapılanı izah etmeye kalksam günler sürer. Zaten lüzum da yok; her Müslümanın bildiği yanlışlıklar... Bu olay, Hristiyan aleminin ne yapmak istediğini açık şekilde ortaya koymaktadır.

Şimdi sormak lazım: Bu bir dinler arası diyalog mu, yoksa dinleri birleştirme mi? Diyalog, zaten asırlardır devam etmektedir. Mesela, İstanbul’da aynı sokakta, Müslüman, Hristiyan ve Yehudi iyi komşuluk içinde yaşıyorlardı. Birbirlerinin inançlarına saygı gösteriyorlardı. Fakat, Müslüman nikah için, Kiliseye, Havraya gitmezdi. Onlar da camiye gelmezdi. Herkes kendi ibadetini kendi mabedinde yapardı. Olması gereken de zaten bu değil mi? Bunun tersini düşünmek saygısızlık. inançları hafife almak olmaz mı?

Bu toplantılar ile ilgili şöyle de bir yorum gözüme çarptı: “Ehl-i kitapla temel noktalarda birlikteyiz. Daha meşhur ifadeyle amentüde ittifakımız vardır. Garip olan şudur ki, ittifak ettiğimiz amentüyü öne geçirmiyor da, ihtilaf ettiğimiz teferruatı ileri sürüp mutlak küfre karşı dayanışmamıza engel olarak görüyoruz. Halbuki temelde ittifak varken, teferruatteki ihtilaflara takılıp kalmak makul değildir.”

İnsan ne söyleyeceğini bilemiyor doğrusu... Derler ya, küçük dilimi yuttum... Aynen öyle. Şimdi bu iddia sahibine sormak lazım: Onlarla aramızdaki fark, amentünün sonundaki, “Ben şahadet ederim ki, Muhammed aleyhisselam, O’nun kulu ve resulüdür.” hükmüdür. Müslümanı Müslüman yapan da bu farktır. Bu

fark olmasaydı, İslamiyet olur muydu? Bu farka hiç “teferruat” denebilir mi? Pygamberimiz bu farkı kabul ettirmek için mücadele etmedi mi? Dört büyük halife, diğer Eshabı kiram efendilerimiz, başta ecdadımız Osmanlılar olmak üzere bütün Müslüman devletler asırlardır bu farkı dünyaya tebliğ için çalışmadılar mı? Bütün bunlar teferruat mıydı?..

2000 YILLIK KÜLLİYATI

05

Mayıs

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 MAYIS 2000 · KAYIT 11761

Perişanlığın sebebi

Bugün yer yüzünde 1.5 milyardan fazla Müslüman yaşamakta. Bunların büyük çoğunluğu da maalesef perişan halde. Avrupa'nın, ABD'nin, şunun bunun oynacağı durumundalar... Bu ülkelerin normalde oturup," bu neden böyle oldu, nerede hata yaptık" diye düşünmeleri, birşeyler yapmaları gerekir, değil mi? Fakat ne mümkün! Bırakın birşeyler yapmayı, düşünecek durumda bile değiller; çünkü, düşünme melekeleri yok edildi. Her biri yere yaslandı, efendilerinden gelecek emiri beklemekteler. Bu zillete düşmelerinin birçok sebepleri varsa da, başta geleni, nimetin kıymetini bilmemeleridir. Kaide belli; nimetin kıymeti bilinmezse elden gider... Yüce Allah, "Gönderdiğim nimetlerin kıymetini bilir, şükrünü yaparsanız, nimetlerimi artırırım. Şükrünü yapmazsınız elinizden alır, şiddetli azab ederim" buyuruyor. Cenab-ı Hak kullarına zulmetmez. Bu milletler için Osmanlı bir nimet idi. Kıymetini bilmediler.. Hatta arkadan vurdular. İşte bugünkü perişanlıklarının sebebi, bu ihanetin bedelidir. Bunu idrak etmedikleri sürece kurtulmaları mümkün değil. Peki, Osmanlının hatası yok muydu?Tabii ki vardı.Hata yapmamış olsaydı, bugün ayakta olurdu. Osmanlı üstünlüğünü devam ettiremedi. Bunun pek çok sebebi varsa da, en önemlisi 1750'li yıllardan sonra, Batı'nın teknolojik gelişmelerine ayak uyduramamasıdır. Daha sonraki yıllarda Avrupa hayranı devlet adamlarının sinsî müdahalesi ile fen derslerinin medreselerden kaldırılması, Batı ile aramızdaki mesafeyi iyice açtı ve bu teknolojik fark Osmanlının yıkılması ile sonuçlandı.

Şimdi gelelim, Osmanlıdan sonraki bizim durumumuza: Osmanlının teknolojik üstünlüğü kalmamıştı fakat, bir medeniyet sadece teknolojiden ibaret değildir. Osmanlının bir de kültürü, dini, inancı vardı: Aşırılıklardan uzak, Peygamberimiz ve Eshabının inancını temsil ediyordu bu inanç.

İşte bu nimetin kıymetini de biz bilmedik. Osmanlının kültürü 1970'li yıllara kadar öyle böyle devam etti. Daha sonraları arayışlar içine girildi.. Akıl almaz yollara sapıldı. Sanki, inancımız yokmuşçasına inanç ithalline başlandı. Nasıl mı oldu, özetlemeye çalışayım:

Önce mezhepsizlik hareketi başladı. Osmanlı düşmanı, isyankâr ruhlu, Hasan el Benna, Seyid Kutup, Mevdudi, Ali Şeriatî, Humeyni, Cemalettin Efgani...gibi reformist kimselerin kitapları tercüme edilip, piyasaya sürülerek, inananlar isyana teşvik edildi. Siyasette din istismarı yapıldı. Osmanlıdan gelen nakli esas alarak dini fıkıh kitaplarından öğrenme kaidesi bir tarafa bırakıldı. Her Müslüman bir Kur'an meali ve tefsiri alsın, bir de hadis külliyatı edinsin ve kendi kafasına, kendi görüşüne göre hüküm versin, hatasına düşsüldü. İşte bu yanlış metod yüzündendir ki, Müslümanlar arasında binlerce hizip, fırka, görüş çıktı. Kafalara zerkesilen bu bozuk fikirler, metodlar İslama ve Müslümanlara çok zarar verdi, milyonlarca insanımızın kafalarını karıştırdı. Bundan dolayı bir boşluk meydana geldi. Herkes bir arayış içine girdi.

1970'li yılları yaşayanlar hatırlar. Önce siyasi destekli Kaddafi hayranlığı başladı. Dinle alakası olmayan, sinsice sosyalizmi aşıl原因an “Yeşil Kitab”ı bir anda meşhur oldu. Nerdeyse Müslümanların el kitabı haline geldi. Meşhur Başbakanı Callut Türkiye'ye geldiğinde bir kurtarıcı gibi karşılandı, Cuma günü Eyüp Camii'nde hutbe okutuldu. Namazdan sonra omuzlarda taşındı.

Az da olsa, akıllı selim sahibi insanlar çıktı. Yapmayın etmeyin, bunun İslamiyetle alakası yok. Bizim böyle şeylere ihtiyacımız da yok. Ecdadımızın bıraktığı din bize yeter dediler. Fakat idrak eden nerede? Hatta bunu söyleyenler İslama ihanetle suçlandı. Zamanla Kaddafi'nin ne olduğu anlaşıldı. Hayranları başlarını önlerine eğmek zorunda kaldılar.

Fakat araba bir kere yoldan çıktı mı nerede duracağı belli olmuyor: Bu defada Suud hayranlığı başladı. Gerçek İslamiyetin burada olduğu iddia edildi. Yine akıllı selim sahibi insanlar, bunları ikaz ettiler: Bunların inançları bize uymaz, bunlar İngilizlerin çıkardığı Vehhabi inancındadırlar. Onlardan bize hayır gelmez, dedilerse de laf anlatamadılar. Zamanla bunların da ne olduğu anlaşıldı.

Dedik ya araba yoldan çıktı. Bu defa da Humeyni aşıkları türedi. Bir anda Memleketimizi, “Şahın zulmü Ömer'in zulmünü geçti” diyen Humeyni'nin ve diğer mollaların şiiiliği anlatan kitapları istila etti. Gazetelerde Kur'an-ı musavvar ismi ile resimli şii Kur'an tefsirleri tefrika edilmeye başlandı. Hâşâ, Cenab-ı Hakk'ın, Peygamberlerin resimleri diye, bu sözde tefsirlerde resimler yayınlandı. Yine akıllı selim sahibi kimseler, bu yanlış inanç ile ecdamızın asırlardır mücadele ettiğini, savaşlar yapıldığını, gerçek İslam ile bunun uzaktan yakından ilgisinin olmadığını, yazıları ile kitapları ile anlattılar. Ama dinleyen kim? Çok şükür,

Devletimizin de desteği ile bu yıkıcı faaliyetler durduruldu. İnancımız büyük bir felaketten kurtuldu.

Şimdi de İslamı, Batı'nın hoşuna gideceği şekilde yeniden yorumlama, onlara şirin gösterme gayretleri başladı... Cenab-ı Hak, encamımızı hayreylesin. Eldeki nimetin kıymeti bilinmeyip, hassas terazi atılıp doğruyu eğriden ayıran bir ölçü olmayınca, nerede duracağı ne yapacağı belli olmuyor insanoğlunun. Doğruyu bulamayınca da, başı dertten, perişanlıktan kurtulmuyor...

GÖNÜL BAHÇESİ · 6 MAYIS 2000 · KAYIT 11762

İmam-ı azam Ebu Hanife

Bugün Hanefi Mezhebi'nin kurucusu, İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretlerinin ölümünün yıl dönümü.(699-767) Bu vesile ile büyük islam aliminden bir nebze bahsetmek istiyorum. Çok şey borçluyuz bu büyük zata... Önce bir anektod arzedeğim sizlere:

Geçenlerde Konyalı bir okuyucu telefonda sitemde bulundu: “ Yazılarınızda, sık sık, dört mezhepten, özellikle de, Ebu Hanife'den bahsediyorsunuz. Ben mezhebe ve Ebu Hanife'nin büyüklüğüne inanmıyorum. Benim ondan neyim eksik,arapça bilirim, ilmim de var...” Kendisine sordum,” Sen namaz kılıyor musun?” “Evet, çocukluğumdan beri kılarım.” Peki hangi mezhebe göre kılıyorsun” “Hangi mezhebe göre olacak, islama göre!” demez mi?

Şu cehalete bakın. Mezhebine inanmadığını, büyüklüğünü kabul etmediğini söylediği imam-ı azam Ebu Hanife hazretlerine göre, abdest alıyor, namaz kılıyor ve diğer ibadetlerini yapıyor fakat bundan haberi yok. Bu tek örnek değil... cahili, okumuşu, mezheplere inanmayanların hepsinin de durumu aynı; hem kabul etmezler hem de mezhebe göre amel ederler. Maalesef yıllardır yapılan, mezhep düşmanlığı halkımızı bu hale getirdi. Halbuki mezhep, usuldür, kaidedir, sistemdir. Mezhebe tabi olmayan sistem dışına çıkar. Sistem dışına çıkanın da, dinini imanını koruması mümkün değildir. Bunun için, son devir kıymetli alimlerinden Mustafa Sabri efendi, “Mezhepsizlik, dinsizliğe köprüdür” demiştir.

Eğer bu kimse, mezhebin ne demek olduğunu, önemini ve İmam-ı azam hazretlerinin büyüklüğünü bilseydi bunları söyleyebilir miydi? Bilen kimse bakın

ne diyor: Oniki imamdan, İmam-ı Muhammed Bakır, Ebu Hanife'ye bakıp “Ceddim Muhammed aleyhisselamın dinini bozanlar çoğaldığı zaman, sen onu canlandıracaksın. Sen korkanların kurtarıcısı, şaşırانların sığınağı olacaksın! Sapıkları doğru yola çevireceksin! Allahü teala yardımcın olacak!” buyurdu.

Evliyanın büyüklerinden olan Sehl bin Abdüllah Tüsteri hazretleri “Eğer Musa ve İsa aleyhimesselamın ümmetlerinde, imam-ı a'zam Ebu Hanife gibi bir zat bulunsaydı, bunlar Hz. Musa ve Hz. İsa ile ilgisi kalmamış yehudiliğe ve hıristiyanlığa dönmezdi”.

İngiliz casusu Hempher 1700'lü yıllarda yazdığı hatıratında, “ İstanbul'da yanında çalıştığım marangoz Ahmet Efendi, imam-ı azamı abdestsiz ağzına almazdı” diyor. Nerden nereye...

İslamiyetin temeli olan fıkıh ilmini kuran, sistemleştiren, imam-ı a'zam Ebu Hanife'dir. Fıkıh bilgilerini toplayarak, kısımlara, kollara ayırdı ve üsuller, metodlar koydu Eshab-ı kiramdan sonra gelen müctehidlerin en büyüğü, imam-ı a'zam Ebu Hanifedir. Bu büyük imam, her hareketinde, vera' ve takva üzere idi. Her işinde Peygamberimize tam manası ile tabi idi. Öyle yüksek bir dereceye ulaşmışdı ki, buraya kimse varamadı.

Bugün bütün dünyada tatbik olunan ahkam-ı islamiyyenin dörtde üçü, onundur. Kalan dörtte birinde de, ortakdır. İslamiyyette ev sahibi, aile reisi odur. Bütün diğer müctehidler, onun çocukları gibidir.

Takvada üzerine yoktu. Kufe şehrinin köylerini haydudlar basıp, koyunları kaçırmışlardı. Bu çalınan koyunlar şehirde kesilip, halka satılabilir düşüncesi ile, o günden itibaren, yedi sene, Kufe'de koyun eti alıp yemedi. Çünkü, bir koyunun, en çok yedi yıl yaşayacağını öğrenmişti. Haramdan bu derece korkar, her hareketinde islamiyeti gözetirdi. İnsanlık dolayısı ile kulların hakkını gözetmekde kusur etmesinden korkduğu için, teklif edilen Temyiz başkanlığını bile kabul etmedi..

Resulullah efendimiz, İmam-ı a'zamin geleceğini haber verdi. Hadis-i şerifde, “Adem ve bütün Peygamberler “aleyhimüsselam”, benimle öğündüğü gibi, ben de, ümmetim içinde, soy adı Ebu Hanife, ismi Nu'man olan bir kimse ile öğünürüm ki, ümmetimin ışığı olacaktır. Onları, yoldan çıkmaktan, cehalet karanlığına düşmekden koruyacaktır” buyurdu.(Mevduat-ülulum,Dürül muhtar,İbni Abidin)

İmam-ı a'zam, Allahü tealanın rızasından başka bir düşüncesi olmayan büyük bir alimdi. Dinden soranlara İslamiyeti dosdoğru şekliyle bildirir, taviz vermez, bu yolda hiçbir şeyden çekinmezdi. Onun fetvalarına herhangi bir siyasi düşünce ve

şahsi dostluk ve düşmanlık gibi unsurlar asla girmemiştir. Zamanındaki siyasi olaylara hiç karışmamış, kendisine yapılan haksızlıklara, zulümlere rağmen talebelerini de karıştırmamıştır. Devlete karşı hiçbir zaman isyanda bulunmamış, yanlışları nasihat ederek, ikaz ederek düzeltme yolunu tercih etmiştir. Kendisinden sonra mensupları da böyle davranmışlar. Bunun için tarih boyunca Ehli sünnet inancında olanlar, hiçbir isyana, anarşiye karışmamışlar, devlet ile uyum içinde yaşamışlardır.

Hanefi mezhebi, Osmanlı devleti zamanında her yere yayıldı. Devletin resmi mezhebi gibi oldu. Bugün, dünya yüzünde bulunan Müslümanların yarıdan fazlası ve Ehl-i sünnetin pekçoğu, Hanefi mezhebine göre ibadet etmektedir. Her Müslümanın şükran borcu var bu büyük zata!...

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 MAYIS 2000 · KAYIT 11763

Asıl onlar utansın!..

Geçen hafta İstanbul'da "Uluslararası Avrupa Birliği Şurası" toplandı. Genel olarak değerlendirildiğinde;"Bilhassa, insan hakları yönünden dinimizde bazı eksiklikler, yanlışlıklar var; bunları eleştirel bir bakışla ana kaynaklar yeniden yorumlayarak günümüzün şartlarına uyduralım, böylece Batı'ya karşı mahcubiyetten kurtulalım" havası hakimdi toplantıda. Alınan karada da bu vurgulandı. Şunu unutmayalım ki, elbisenin üzerine vurulan yama hiçbir zaman orijinalinin yerini tutmaz. Her şeyin, orijinali, aslı kıymetlidir.

Halbuki arayışlara, zorlamalara hiç ihtiyaç yok. Tertemiz bir geçmişimiz var. Anlımız açık, yüzümüz ak. "Dinlerarası inanç ve hoşgörü toplantıları" son aylarda nedense hep gündemde! Aslına bakarsanız, dinler arası diyalog, hoşgörü 14 asırdır zaten var. Asırlardır iç içe yaşamışız, hem de huzur içinde. Bunun tarih bakımından en yakın örneği, ecdadımız Osmanlı'nın uygulamasıdır. Konuşulanlardan, yazılanlardan açık olarak anlıyoruz ki, Osmanlı'dan hiçbir din mensubunun şikayeti olmamış. En geniş din hürriyetini, en güzel hamiliği yapmış ecdadımız. Böyle bir örnek varken, onlara şirin görünmek için yeni zorlamalara, yeni yorumlara ne ihtiyaç var? Üstelik, denenmiş netice alınmış. ABD bile Osmanlı'yı örnek alıyor! Toplantıda, Prof.Dr.Nesimi Yazıcı'nın da ifade ettiği

gibi,” Osmanlı’nın bir arada yaşama ve dini hoşgörü yönü iyi değerlendirilerek, bundan azami derecede istifade etmeliyiz!”

Aslında, asıl utanacak olan onlar. Yahudileri gemilerde ölüme terkedenler, fırınlara atanlar onlar. Mezhep farkı yüzünden milyonlarca dindaşını katleden onlar... Yirmi birinci yüzyılda hala çağ dışı ırkçı düşüncelere sahip olanlar onlar. Sayın Başbakan bu gerçeği toplantıda şöyle dile getirdi: “Biz asırlardır, birçok ırkdaki, dindeki insanlara kucak açtık; ayırım yapmadan onları adaletle idare ettik. Hal böyleyken, bugün Batı’nın üçte ikisinde halen ırkçı görüş hakim. Hıristiyan klübü olarak gördükleri için bizi AT’ye almakta direniyorlar. Bu bir aymazlık örneğidir.”

Peygamberimiz Hz. Muhammed, her zaman onlara merhamet etmiş, şefkatle yaklaşmış. Onları dışlamamış, alış veriş yapmış. Vefat ettiği zaman, bir yahudiden borç aldığı arpa karşılığı kalkanı onda rehindi. Yalnız kendisi şefkatli davranmakla kalmamış, bütün Müslümanların da böyle davranmasını emretmiş. Üstelik, bunu yazılı hale getirip her tarafa dağıtmış.

Müslimanların, hıristiyanlara ve yahudilere yapmakla mükellef oldukları muamele şekli, bizzat Resulullahın, bütün müslimanlara hitaben, yazdırdığı şu mektupta açıkca bildirilmiştir:

“Bu yazı Abdüllah oğlu Muhammedin “aleyhisselam” bütün hıristiyanlara verdiği sözü bildirmek için yazılmıştır. İşte bu, bu yazı, müsliman olmıyan bütün kimselere verdiği ahdi, sözü tevsik için kaleme alındı. Her kim ki, bu ahdin aksine hareket ederse, ister sultan, ister başkası olsun, Cenab-ı Hakka karşı isyan, Onun dini ile istihza etmiş sayılır ve Cenab-ı Hakkın lanetine layık olur. Eğer hıristiyan bir rahip (papaz) veya bir seyyah (turist) bir dağda, bir dereye veya çöllük bir yerde veya bir yeşillikde veya alçak yerlerde veya kum içinde ibadet için perhiz yapıyorsa, kendim, dostlarım, arkadaşlarım ve bütün milletimle beraber, onlardan her türlü teklifleri kaldırdım. Onlar, benim korumam altındadır. Ben onları, başka hıristiyanlarla yaptığımız ahidler mucibince, ödemeye borçlu oldukları bütün vergilerden affettim. Vergi vermesinler veya kalbleri razı olduğu kadar versinler. Onlara cebretmeyin, zor kullanmayın. Onların dini reislerini makamlarından indirmeyin. Onları, ibadet ettikleri yerden çıkartmayın. Bunlardan seyahat edenlere mani olmayın. Bunların manastırlarının (kiliselerinin) hiçbir tarafını yıkmayın. Bunların kiliselerinden mal alınıp, Müsliman mescidleri için kullanılmasın. Ticaret yapmayan ve ancak ibadet ile meşgul olan kimselerden, her

nerede olurlarsa olsunlar, vergileri almayın. Onlar benim himayem altındadır. Ben onlara “eman” (izn) verdim. Ticaret yapanlardan, gelir vergisi almak gerekirse, ne kadar zengin olurlarsa olsunlar, ne kadar malları ve mülkleri bulunursa bulunsun, yılda oniki dirhemden daha fazla vergi almayın. Onlara zahmet, meşakkat teklif olunmaz. Kendileriyle bir müzakere yapmak icab ederse, ancak merhamet, iyilik ve şefkat ile hareket edilecektir. Onları daima merhamet ve şefkat kanadları altında himaye ediniz! Onların kendi kiliselerine gidip, kendi dinlerine göre ibadet etmelerine mani olmayınız! Bunlara kilise tamirlerinde yardımcı olunacaktır. Bu ahdname (sözleşme) kıyamet gününe kadar devam edecek, dünya sonuna kadar değişmeden kalacak ve hiç bir kimse, bunun aksine bir harekette bulunmayacaktır.” (Mecmu’a-i Münşeat-üssalatin, 1.cild.s.30)

Bu ahdnameyi Peygamberimiz Hz. Ali’ye yazdırmıştır. Bizzat kendisi ve onyedî Eshabı imzalamıştır. Böyle bir dinimiz, Peygamberimiz varken onlara karşı eziklik duymak, dini bilmemenin veya art niyetin alametidir. Bizim bu konuda onlardan öğrenecek hiç birşeyimiz yok, fakat onların bizden öğrenecekleri çok şey var... Bunun için de bizim onlara değil, onların bize yaklaşması gerekir...

Farzedelim onların istediği gibi dinde değişiklik yapıldı. Bize karşı bakış açıları değişecek mi? Bu sorunun cevabını Kur’an-ı kerim veriyor:” Dinlerine girmedikçe yehudiler ve hıristiyanlar da asla senden razı olmayacaklar!..”

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 MAYIS 2000 · KAYIT 11764

Anneler Günü

Yarın Anneler Günü... Yine herkes, anne sevgisinden, anneye saygıdan, annenin kıymetinden bahsedecek; annelere herkes imkanı nisbetinde hediyeler alacak, böylece görev ifa edilmiş olacak... Sözüm ona gönül huzuru ile gün kapatılmış, atlatılmış olacak...

Batı’nın bu samimiyetten uzak, yapmacık halleri yavaş yavaş artık ülkemize de girmeye başladı. Batı alemi, 364 gün huzur evinin köşesinde, ilgisizlikten, yalnızlıktan ve evlat hasretinden kıvranan annenin, Anneler Günü’nde 1-2 saatlik hal-hatır sorma, bir küçük hediye ile huzur bulacağını zannediyor. Aslında onlar da bunun farkında, fakat kapitalist düşünce ile yaşlıları ayak bağı olarak gördükleri

için gözden uzak tutuyorlar. Sadece anna-baba mı? Hayır. 18 yaşına gelmiş çocuklarını da kız erkek demeden evden uzaklaştırıyorlar. Çocukları uyuşturucu bağımlısı mı olmuş, fahişe mi olmuş, onları hiç mi hiç ilgilendirmiyor.

Maalesef buna benzer davranışlar son senelerde bide de benimsenmeye başladı. Genç kızlarımız daha söz esnasında, “anne babanı istemem, yanımda kalacaklarsa bu iş burada kalsın,” diyebiliyor nişanlısına. Hani seviyordun, bu sevgi için yapamacağın birşey yoktu?

Kazara, bazı evli gençler eşinin anne babasıyla mı kalıyor; genç kadının başına gelen bu felakete(!) komşuları acıyor, “vah vah kızcağız, kayınvalidesi ile kalıyor; Allah kolaylık versin, sabır versin.” sözleri ile üzüntülerini de bildirmeyi ihmal etmiyorlar. Bu acılardan dolayı, gelin hanım da yanlış bir şey yaptığı zehabına kapılıyor ve onları evden uzaklaştırmak için elinden ne geliyorsa yapıyor. Neticede sıkıntı, üzüntü zirveye tırmanıyor. Erkek iki arada bir edere kalıyor. İnsanlar düşünemiyorlar ki, on-yirmi sene sonra aynı şeyler kendi başına da gelecek. Ne ekilirse o biçilecek!..

Bütün bunlar niçin oluyor? Dinimizden, örf ve adetlerimizden uzaklaşmamızdan... Asli değerlerimizi bırakıp yönümüzü maddeci Batı'ya döndürmemizden... Deniyor ki yaşlılar halden anlamıyor, gençlere sıkıntı veriyor. Bütün yaşlılar için bunu söylemek, genelleştirmek yanlış olur. İstisna da olsa sıkıntı verenler de çıkabilir. Bakın, Peygamberimiz böyle anne-babaya karşı tavrımızın ne olacağını nasıl bildiriyor:

Eshab-ı kiramdan biri gelip Peygamber efendimize sordu: “Ya Resulallah! Annem-babam çok şefkatsizdir, sıkıntı veriyorlar bunlara da bakacak, iyilik edecek miyim?

Peygamber efendimiz şöyle cevap verdi: “Annen seni dokuz ay karnında gezdirdi. İki sene emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi, kucağında gezdirdi. Baban da seni büyütünceye kadar birçok zahmetlere katlanarak, seni besledi... İdare ve maişetini temin eyledi. Sana dinini imanını öğrettiler. Seni islam terbiyesi ile büyüttüler. Şimdi, nasıl olur da şefkatsiz olurlar! Bundan daha büyük ve kıymetli şefkat olur mu?”

Dinimize göre, dünyada bir insan için, anne hakkından daha ehemmiyetli bir hak yoktur. Yılda birgün “Anneler Günü”nde hal-hatır sormakla ödenecek bir hak değildir bu. İyi,kötü “anne” oldukları için gönüllerini almak zorundayız. Düşünmeli ki anne, çocuğunu dokuz ay kendi kanıyla besliyor. Büyük bir ızdırab,

büyük bir heyecanla onu dünyaya getiriyor. Bebek iken, onun için aylarca uykusuz kalıyor. Kendi sütü ile besliyor. Sonra, onun her yaşdaki yaramazlıklarını çekiyor. Bu zahmetler para ile, menfaat ile olur işler değildir.

Bu zahmetlere anne, ancak Allahü tealanın verdiği şefkat duygusuyla tahammül edebiliyor. Bu büyük zahmet karşısında, çocuğun annesine neler borçlu olduğu meydandadır. Bu çocuğun büyüdükten, evlendikten sonra, annesini yalnızlığa itmesi, huzur evi köşelerine terk etmesi, onu üzmesi, ona eziyet etmesi, insanı çileden çıkardığı gibi, Allahü teâlânın gadabını, cezasını kendi üzerine çeker.

Ne yazık ki, bugün pek çok gencimiz, gençliğin verdiği heyecan ve çevrenin kötü telkinleri, yanlış anlayışları yüzünden, annelerinin haklarını çiğniyor, onları üzüyorlar. İşte, bu yüzden hakları çiğnenen, horlanan, böyle anneler bazen zor durumda kalarak, çocuğu için bed düa ederse, bu düa kabul olur.

O zaman çocuk, dünyada iken bile, cezasını çeker. Ahiretdeki cezası ise, tasavvur edilemeyecek derecede acıdır. Biraz idraklı ve anlayışlı olan bir genç, annesinin hakkını düşünür; loş huzur evleri odalarına terk edip, ayda yılda bir ziyaretine giderek bu hakkın ödenmeyeceğini bilir. Annesini yanından ayırmaz.

Bütün annelerin, “Anneler Günü”nü tebrik eder, gençlerin, Batı’nın yaptığı gibi, bu günü sadece bir güne sıkıştırmayıp, 365 gün aralıksız devam ettirmelerini temenni ederim...

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 MAYIS 2000 · KAYIT 11765

Kafa karıştıran diyaloglar

Gayri müslimlerle, diyalog, hoşgörü toplantıları devam ediyor; Urfa, İstanbul, Mersin... Bundan sonra da, değişik zeminlerde, mekanlarda devam edeceğe benziyor... Devam etsin, diyalogtan hoşgörüden kimsenin şikayeti yok. Asırlardır bu zaten var. Burada duyulan endişe; acaba, dinimize bir zarar gelecek mi, gelmiyecek mi düşüncesi.

Endişe duyulacak sebepler de yok değil... Bir hristiyan Müslüman kadınla evleniyor. Diyalog mensuplarının huzurunda nikahları yapılıyor. Adam, ben çifte dinliyim, diyor. Kimse çıkıp da, bu vatandaşlığa benzemez, çifte dinlilik olmaz

demiyor. Ayrıca İslamiyette, Müslüman kadın hristiyan erkeklerle evlenemez de denmiyor. Yoksa, bunlar da mı teferruat olarak görülüyor! Doğrular dile getirilse kimse endişeye kapılmayacak.

Vatikan'ın 1999 yılında yayınladığı kitaptaki, "Bütün insanlar Hz.İsaya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz edilerek kilisede birleşmeli ve onun vücudu olan kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Bütün insanları Hristiyanlık dinine sokmaktır nihai maksadımız" ifadesi de kafaları karıştırıyor!

Bir de toplantıların sonunda alınan kararlara bakıyorsunuz; hepsinin ortak noktası, dini tenkit ederek, yeniden yorumlayarak hoşgörü ortamı sağlamak... Tenkit ettiğin beğenmediğin şeyi nasıl başkalarına sunacaksın? Diyalog kurabilmek, dinimizi tanıtabilmek için takip edilen yol yanlış. Geçmişteki uygulamalardan örnekler vermek aslında yeterli... Bununla ilgili Peygamber efendimizin yazdırdığı vesikayı geçen hafta vermiştim. Şimdi de Hazret-i Ömer Kudüs fethedilince, Kudüs halkına verdiği "Eman" dan bahsetmek istiyorum.

Bu emanda, gayri müslimlere geniş ibadet hürriyeti verilmektedir. Çünkü, dinimiz gayri müslimlere de iyi davranmamızı, onlara zulüm yapmamamızı emretmektedir. Hatta gayri müslim hakkından, Müslüman hakkından daha çok sakınılmasını emretmektedir.

Hazret-i Ömer'in bu emanı da şöyle:

"İşbu mektup, Müslümanların emiri Ömer-ül-Faruk'un, Kudüs halkına verdiği eman mektubudur ki, onların varlıkları, hayatları, kiliseleri, çocukları, hastaları, sağlam olanları ile diğer bütün milletler için yazılmıştır. Şöyle ki:

Müslümanlar, onların kiliselerine zorla girmeyecek, kiliseleri yakıp yıkmayacak, kiliselerin herhangi bir yerini tahrip etmeyecek, mallarından az bir şey bile olsa almayacak, dinlerini ve ibadet tarzlarını değiştirmeleri ve islam dinine girmeleri için kendilerine karşı hiçbir zorlama yapılmayacak.

Hiçbir hristiyan en ufak bir zarar bile görmeyecek. Eğer kendiliklerinden memleketten çıkıp gitmek isterlerse, varacakları yere kadar canları, malları ve ırzları üzerine, eman verilecektir. Eğer burada kalmak isterlerse, tamamen teminat altında olacaklar. Yalnız Kudüs halkı kadar cizye, gelir vergisi vereceklerdir.

Eğer hristiyan halkından bazıları, aile ve malları ile beraber çıkıp gitmek isterlerse ve kiliselerini ve ibadet yerlerini boşaltırlarsa, varacakları yere kadar

canları, kiliseleri, yol masrafları ve malları üzerine eman verilecektir. Yerli olmayanlar, ister burada otursunlar, isterlerse gitsinler, ekin biçme zamanına kadar, onlardan hiçbir vergi alınmayacaktır."

İmza:Ömer-ül-Faruk. Şahidler: Halid bin Velid, Amr İbnil'as, Abdürrahman bin Avf, Muaviye bin Ebi Süfyan.

Bu konu ile ilgili bir de anektod aktarayım: Kudüs'ün Müslüman askerler tarafından fethinden bir müddet sonra da, papazlar, halife hazret-i Ömer'i kiliseye davet ettiler.

Hazret-i Ömer, görüşme uzayınca namaz kılmak istedi:"Papaz efendi, bana bir yer gösterin de namazımı kılayım"dedi. Papaz, "Buyurun burada kılabilirsiniz, bizim için bir mani yoktur ya Ömer!" dedi. Hazret-i Ömer'in, gösterilen yerde namaz kılmak istemediğini anlayan papaz, sordu" Peki, sizin burada namaz kılmanıza mani olan şey nedir?" Hz. Ömer şu cevabı verdi: "Benim halkım, namaz kıldığım yeri cami yapmak ister. Burada namaz kılınca siz, kilisenizin mescide çevrilme tehlikesi ile karşı karşıya kalırsınız. Bunun için bana başka bir yer gösterin."

Kilisenin dışında müsait bir yer gösterdiler. Hazret-i Ömer namazını orada kıldı. Daha sonra, burası mescid haline getirildi. İsmine de Ömer Mescidi denildi.

İşte Müslümanlar, geçmişte gayri müslimlere bu kadar geniş ibadet hürriyeti verirlerdi. İbadetlerine mani olmadıkları gibi, ibadetlerine mani olacak şeyleri de ortadan kaldırırlardı. Onlara da rahat ibadet etme imkanı sağlardı.

İslamiyette, gayri müslimlere ibadet hürriyeti sağlandığı gibi, Müslümanların malı, canı, namusu nasıl korunuyorsa gayri müslimlerin mal ve can emniyeti de aynen sağlanır. Bunun için gayri müslimler, Müslümanlar arasında asırlarca, rahat, korkusuz bir şekilde yaşamışlardır.

Bunları anlatmak varken, iki de bir dinimizi tenkit edelim, yeniden yorumlayalım demenin kime ne faydası var? Onlara şirin görünmek için illa da dinden taviz mi vermemiz gerekir?

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 MAYIS 2000 · KAYIT 11766

“Onlardaki bu ahlakı bozmadan...”

Bugün de,İslamiyetin gayr-i müslimlerin hakkına, hukukuna ne kadar saygılı olduğunu göstermek bakımından ecdadımız Osmanlı'dan bazı anekdotlar aktarmak istiyorum:

Avrupa'da, kralların, istediği kimseyi astırdıkları, istediği kimseyi hapsedtikleri, yani tam bir diktatörlük ile ülkelerini idare ettikleri zamanlarda, Müslüman ülkelerde, Müslüman olsun, gayr-ı müslim olsun, herkese adalet ile muamele ediliyordu.

Sultan Selim Han'ın şeyhülislamlarından, Zenbilli Ali Efendi, yolda, elleri bağlanmış kişilere rastladı. Bu kişilere sordu: “Nedir bu haliniz?” “Biz hıristiyan tüccar kimseleriz. Alış-verişimizi Sultanın emrine göre yapmadığımız zannedildiği için bizi tutuklattı.”

Zembilli Ali Efendi, bunları dinledikten sonra Padişahın huzuruna varıp dedi ki: “ Padişahım, tüccarlara haksızlık yapılmış; serbest bırakılması lazımdır. Bunlar senin emrine aykırı bir iş yapmamışlar.”

Padişahın,” Ben sana, benim yaptığım siyasi işlere sen karışmayacaksın dememiş miydin?” Sözlerine karşılık “Burada insanların, haksızlığa uğraması, zulüm görmesi mevzubahis. Bunun için, şeyhülislam olarak, buna müdahale etmem benim vazifemdir. Karışmazsam, vazifemi yapmamış olurum.” dedi.

Yavuz Sultan Selim, korkusuzca hakkı savunan, Ali Efendi'nin bu hareketine çok memnun oldu. Yanlış bir iş yaptığında kendisini ikaz edecek bir din adamı bulunduğu için Allahü teâlâya şükretti. Sonra tüccarları salıverdi.

* * * Avrupa Hıristiyanları, Papa'nın kışkırtması ile bir araya gelip, Osmanlı topraklarına saldırınca, Kanuni Sultan Süleyman Han ordusuyla sefere çıktı.

Ordu, ağır ağır hedefe doğru ilerliyordu. Yol dar olduğundan, ordu mecburen bağların içinden geçiyordu. Hava çok sıcaktı. Asker susuzluktan kıvranıyordu.

Çok güzel üzümleri bulunan, bir bağdan geçerken, askerin biri dayanamayıp, bağdan bir salkım üzüm kopardı. Yiyerek biraz olsun susuzluğunu giderdi. Sonra

da, asma ağacına, yediği üzümün çok üzerinde bir para bağlayarak, yoluna devam etti.

Çok geçmeden mola verildi. Bu esnada, kan ter içinde bir köylünün koşarak geldiği görüldü. Hristiyan köylü ısrarla Padişah ile görüşmek istiyordu. Köylüyü Kanuni'nin huzuruna götürdüler. Kanuni sordu:”Nedir bu halin, kan-ter içinde kalmışsın? Bir şikayetin mi var?” Köylü, “ Ben şikayet için, tebrik etmemek insafsızlık olur. Askerleriniz bağdan geçtikten sonra, asmanın dalında bağlı bir çıkı gördüm. İçini açtığımda, para vardı. Dikkatli baktığımda, bir salkım üzümün koparıldığını gördüm. Anladım ki, koparılan üzümün parası olarak bırakılmış. Sizde böyle güzel ahlaklı asker olduğu müddetçe sırtınız yere gelmez. Sizi tebrik ederim!”

Aynı ordu, Belgrat yakınlarında, yine mola vermişti. Askerler, susuzluklarını gidermek, abdest almak için çeşme arıyorlardı. Bir manastırın yakınında bir çeşme bulup, ihtiyaçlarını giderirken, manastırdaki birkaç rahibe, askerlere yardım etmek için çeşmenin başına geldi. Kadınların geldiğini gören askerler, hemen çeşmenin başından çekilip, sırtlarını döndüler, kadınlara yan gözle bile bakmadılar.

Bu durumu uzaktan ibretle seyreden, başrahib, hemen eline kağıtkalem alıp, haçlı kumandanına şunları yazdı:” Siz bu ordu ile nasıl başa çıkabilirsiniz? Bunlar kadına-kıza, mala-mülke önem vermiyorlar. Bütün mal ve mülklerini feda ederek, dinlerini yaymaya çalışıyorlar. Herkese karşı iyi davranıp, kimseye zulmetmiyorlar. Ey Haçlı kumandanları! Siz “onlardaki bu ahlakı bozmadan, ortadan kaldırmadan” onlarla mücadele ederseniz, canlarınızdan ve mallarınızdan mahrum kalacağınız açıktır. Kendinizi ölüme atmayınız!..”

Sakın, diyalog, hoşgörü, dini yeniden yorumlama çalışmalarında, burada bahsedilen ahlakı ortadan kaldırma gayretleri olmasın!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 MAYIS 2000 · KAYIT 11767

“Dünyayı aldatanlar!”

Yıllarca hatta asırlarca insanları meşgul eden, kafalarını karıştıran, birbirlerine düşüren, milyonlarla ifade edilebilecek sayıda zavallı insanın ölümüne sebep

olmuş çok kimse gelmiş tarih boyunca.

Bunların peşine takılanlar gerçekten zavallı insanlar. Hepsine kötü niyetli demek mümkün değil. İnsanlığın kurtuluşuna çalışıyorlardı akıllarınca. Ama iyi niyet her zaman yetmiyor... İyiyi, güzeli, doğruyu, yanlış ayıracak bir ölçü olmayınca iyi niyetle yapılan birçok iş, kişinin kendisine ve topluma zararı oluyor, felaketlere sebep oluyor.

Değerli ilim adamlarımızdan, ruh ve sinir hastalıkları mühassısı Doç. Dr. Sefa Saygılı'nın "Dünyayı Aldatanlar" (Türdav A.Ş, 511 61 62) isimli bir kitabı elime geçti. Bir çırpıda okudum. Gerçekten güzel hazırlanmış... Sayın Saygılı'nın branşı da göz önüne alındığında tesbitlerin inandırıcılığı ayrıca önem kazanıyor... Tabii ki, dünyayı aldatanlar bu kitaptaki şahıslardan ibaret değildir. Belli başlılarını seçilmiş...

Kitapta, tarihe damgasını vurmuş, düşünce dünyasında iz bırakmış sadece kırka yakın şahsiyet yer almakta: Freud, Karl Mars, Abdullah ibni Sebe, Hasan Sabbah, Bahauallah, Ahmed Kadiyani, Emil Durkheim, Lawrence, Hitler, Stalin, Nurullah Ataç, Satanizmin kurucusu, Anton Lavey.. Mehdi taslakları...vs. Bunların tespit edilen ortak özellikleri şöyle:

Bu kişilerin önemli bir kısmı Yahudi asıllı. Azınlık psikolojisi içinde yetişmiş, hakarete uğramış ve aşağılanmış Yahudi bilginleri, genellikle alışılmadık düşünce akımlarının başlatıcıları olmuşlar.

Yine bu kişilerin zorluklarla, sıkıntı ve meşakkatlerle geçen çocukluk ve gençlik yılları dikkatimizi çeker. Bazılarının ebeveyni yoktur veya ayırır. Çoğu da eğlence ve sefahete dalmış, sıradan bir insanın dahi aklına gelmeyen aşağılık fiilleri işlemişler. Kısacası, aşağılık kompleksi içinde, çevreye kin ve nefret kusan intikam hisleriyle yetişmişler. Daha sonra onlardan olmadık fikir ve fiiller sadır olmuştur.

Bu zatların çoğu bunalımlı, sık sık psikiyatrik tablolar sergileyen mutsuz ve dengesiz kişiler. Çelişkili davranışları ve fikirleri ortaya atmışlar, sanki kendi bunalımlarını kitlelere yaymak istemişlerdir.

Bunların ortak özelliklerinden biri de, tahrif edilmiş Hristiyanlıktaki saçmalıkları görerek incelemiden İslama da karşı olmalarıdır. Çünkü, bu kişiler ve meşhur filozoflar islâmı bilmemektedirler. İslâmiyet hakkındaki bilgileri, taraflı ve yetersiz Kur'ân tercümesine dayanır... İşte bu filozoflar, Hristiyanlıktaki çelişki, yetersizlik ve mantık dışılıklarını görerek İslamiyete ve her türlü inanca karşı bir tutum almışlardır.

Yine “Dünyayı Aldatanlar” genellikle samimi insanlardır. Söylediklerine kendilerine inanmakta, başta kendilerini de aldatmaktadırlar. Ancak kimilerinin de sahtekâr ve şarlatan olduğu aşikâr... Mesela, insanı cinsi hazzın elinde oyuncak gören, bebeğin annesini emmesini bu hazza bağlayan, inancı reddeden, şuurlu hareketi ve iradeyi kabul etmeyen; karamsarlık, korku ve ümitsizlik aşıl原因 Freud, aslında insanlığı yok olmaya sürükleyen bir şarlatandı. Şu ifade kendisine ait: “Ben gerçek manada ne bir ilim adamıyım, ne de gözlemci, ne bir deneyci, ne de bir mütefekkirim... mizaç itibariyle sadece maceracıyım.”

Bu insanların ortak bir özelliği de şana, şöhrete, servete ve şehvete düşkün olmalarıdır. Onların fiillerinde muhakkak bu amillerin tesiri vardır. Yine bugün peşine kitleleri takan, etrafına sahte gülücükler dağıtarak insanlığı felâkete sürükleyen liderlerin özellikleri bunlara çok benzemektedir.

Evet, dünya kurulalı beri binlerce enbiya, evliya ve ulema birbirini tasdik ede gelmiştir. Yalanlama değil, hep tasdik... İnsanlara, dünyada ve ahirette huzura, saadete kavuşmanın yollarını gösterdiler. Kendilerine uyanlar gerçek huzuru buldular Filozoflar ve “dünyayı anlatanlar” ise birbirini yalanlayarak, çürüterek ortaya çıktılar. Herbiri ayrı şeyler söylediler. Böylece, hem kendilerinin hem de arkalarından gidenlerinin dünyalarını ve ahiretlerini kararttılar... Bunların uzantıları durumundaki “şarlatanlar” bugün de karartmaya devam ediyorlar!.. Dinin nakli olduğu; felsefeye, ilhama, düşünceye dayalı olamayacağı gerçeği bilinmedikçe, daha çok kimsenin hayatları kararmaya devam edeceğe benziyor!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 MAYIS 2000 · KAYIT 11768

Mehdilik heyezanları

Dün bahsettiğim “Dünyayı Aldatanlar” kitabında, psikiyatrist Sayın Sefa Saygılı’nın Mehdilik iddiasında bulunanlarla ilgili de enteresan tespitleri var. Gerçekten de bu Mehdilik, Müceddidlik, iddiaları asırlardır, Müslümanların kafasını karıştırmış, çok kimsenin dinimizin bildirdiği ana yoldan çıkmalarına sebep olmuştur. Günümüzde bile sadece İstanbul’da Mehdilik, Müceddidlik iddiasında bulunun yirmiden fazla insan bulunmaktadır.

Sayın Saygılı'nın kitabını okumadan önce, bazı özel maksatlılar hariç bu tür iddiada bulunanları; dini istismar ederek köşe dönmek isteyen zavallı kimseler zannedirdim. Sayın Saygılı mesleği itibarıyla konuya farklı açıdan bakmakta; bu tür iddia sahiplerinin ruhen hasta kimseler olduğu gerçeğini vurgulamaktadır:

Bazı psikiyatrik hastalıklarda muhakeme melekesi bozulur ve hezeyanlar ortaya çıkar. Gerçeğe uymayan düşüncelere, hadiselerle inanmak demek olan hezeyanlar, hastanın içinde bulunduğu çevre ve kültür ile paralel bir muhteva kazanır. Sözelimi Fransa'da sık sık kendini Napolyon zanneden akıl hastalarına rastlanması bu yüzdendir.

Dini bilgisi olan çevrelerde ise, en sık “Mehdilik” hezeyanı görülür. Aslında akıl hastanelerinde bu kabil hastalar pek çoktur. Eğer hasta şizofren ise herkes rahatsızlığının farkına vardığı ve hastaneye yatırıldığı için kimse zarar görmez. Fakat paranoya dediğimiz akıl hastalığı bu açıdan çok ilginçtir ve bunları ancak bir psikiyatrist ciddi bir incelemeden sonra anlayabilir. Tarih bu tiplerin örnekleriyle doludur.

Bu tip yalancı mehdileri teşhis edip aldanmamak için “mistik paranoya” denilen akıl hastalığını bilmek gerekir. Paranoyanın tek klinik belirtisi sarsılmaz, sistemli ve hiçbir delille, izahla değişmeyen müzmin hezeyandır.

Paranoyaklar zekidirler. Zeka seviyeleri (IQ) yüksektir. Ve bu hastalar ekseriya zekaları ile uygun ölçüde hayatta başarı elde edememiş kişilerdir. Uydurduğu masala çoğu zaman kendi de inanır ve çevresinin inanmasını da ister. Kendilerini “kurtarıcı” “uyarıcı”, kabul ederler. Bu kabil hastaların, yeterli dini bilgisi olmayan kimseleri toplayıp mezhep ve tarikat kurduğu bile görülür.

Paranoyakları, ahir zamanda geleceği hadis-i şeriflerle bildirilen hakiki İslam tebliğcisiinden (Hz.Mehdi'den) ayıran pek çok fark vardır: Sahte mehdilerin en belirgin farkları mağrur, kibirli, kendilerine aşırı güvenen, geçmişini inkar, insanlarla alaylı ve kinayeli konuşma özellikleridir. Paranoyaklar, tavsiye ve telkini hiçbir zaman dikkate almazlar. En akıllı, en üstün kendileridir.

Her olayı, her tavrı hezeyanına yarayacak şekilde yorumlarlar. Yeni bir durumla karşılaştıklarında durumun tümünü göz önüne almaksızın, dar bir açıdan, beklentilerini tasdik edecek veriler bulmaya girişirler. Vardıkları sonuç başlangıçta istediklerinin aynısıdır.

Mehdi olduklarını ilk başta gizlerler. Fakat uygun lisanla ağızları arandığında topuklarına kadar gevşedikleri, memnun bir ifade takındıkları gözlenir.

Paranoyak mehdiler, sathi bakışla kuvvetli dini yaşayışa sahip görünseler de, incelendiklerinde; dinin hükümlerini alt üst ettikleri, birçok farz ibadeti reddettikleri veya saptırdıkları halde, olmayan bazı ibadet türlerini ortaya çıkardıkları görülür. Geçmiş red edip, kendilerine göre, yeni bir inanç sistemi kurarlar. İnkâr yolu ile meydana getirdikleri boşluğu kendileri doldururlar.

Maalesef, bunlara tedavi açısından hiçbir şey yapılamamakta ve ömür boyu hezeyanları sürmektedir. Bu tip kişilerin tuzaklarına düşmemek için bunların özelliklerini ve dinimizi doğru olarak bilmek şarttır. Cenab-ı Hak ölçüyü bildirmiş, “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” (Zümer-9). (“Dünyayı Aldatanlar” kitabı,Türdav A.Ş, 511 61 62’den temin edilebilir)

2000 YILLIK KÜLLİYATI

06

Haziran

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11769

Ne günlere kaldık!

Eğer araba yoldan çıkıp yuvarlanmaya başlamışsa, nerede duracağı belli olmuyor... Son yıllarda olup bitenleri gördükçe, dinimizin temelde nakli esas almasının ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyor insan. Bu sayede bozulmadan bu günlere gelebilmiş. Belli bir ölçüsü olmayan insan, şeytanın bile aklına gelmeyecek düşünceler üretebiliyor.

Bu tehlikelerden kurtarmak için cenab-ı Hak, bizlere sadece Kur'an-ı kerimi göndermekle kalmamış, bunu açıklaması, tatbik etmesi için Peygamberimiz Hz. Muhammed'i de göndermiş. Peygamberimiz dinimizin esaslarını bildirmiş, sınırlarını göstermiş. Ancak bunlara uyanların Müslüman olabileceğini bildirmiştir. Peygamberimizden sonra, Eshabı ve daha sonra gelen İslam büyükleri kendi şahsi fikirlerini katmadan bu esasları, aynen kendilerinden sonra gelenlere nakletmişler. Bu kaideye uyulduğu zamanlarda İslamiyet, dolayısıyla Müslümanlar kuvvet bulmuş; felsefi, şahsi fikirler karıştığı zamanlarda perişan olmuşlardır.

Bunun en bariz örneği Endülüs Devletidir. Önceleri bu kurallara uydukları için her alanda, dünyaya parmak ısırtmışlar; dünyada ilmin, medeniyetin merkezi olmuşlar. Ne zaman ki, nakli bilgiler terk edilip felsefi fikirler ön plana alınmış... İşte o zaman olan olmuş; perişan halde tarih sahnesinden çekilip gitmişlerdir.

Bu girizgahtan sonra konuya artık girelim. Değerli yazar Ali Eren Bey'in geçen haftaki yazısından bahsetmek istiyorum bu gün. Ölçsüzlük, sınır tanımamak, şahsi, felsefi fikirlerin insanları ne hale getirdiğini çok güzel sergilemiş yazısında Ali Bey. Önce bu yazıdan kısa bir özet vereyim:

“Bazı ilâhiyat profesörleri, kelime-i şehadetin yarısını yok sayıyor, yani “Muhammedür resûlullah” kısmını mühimsemiyor ve Peygamberimiz'e inanmadıkları halde Hristiyan ve Yahudilerin de cennete gideceklerini iddia ediyorlardı. Meğer beterin de beteri varmış. Şimdi de bazıları çıkmış ateistlerin Hanif olduklarını söylüyor. Bu zamanda da bir kimsenin ahlâkı Hanif gibi düzgün olursa cennete girer. Peygamberimiz'e inanması şart değil, diyorlar. Eee, o zaman din nerede kaldı? Hz. Allah, Peygamberimiz'i boşuna mı gönderdi? Madem dürüst olmak cennete girmeye yetiyor da inanç ve ibâdete ne lüzum var?

İlahiyatçı Profesöre, “Bu zamanda nasıl Hanif olunur? Bir kimsenin Peygamberimiz’e inanmadan kurtulması mümkün müdür? Bunu nasıl söylersiniz?” diye sordum.

Net cevap alamadım ama konuşmamızın arkası enteresan. Kendisine, “Peki sizce bu zamanda bir insanın ahlâkı düzgün de olsa, Peygamberimiz’e inanmazsa cennete girebilir mi?” diye açık açık sordum ve net bir cevap almak istedim.

Ne var ki, “Peygamberimiz’e inanmayan kimsenin cennete girmesi mümkün değil” cevabını alamadım. Ancak şöyle söylüyordu: “Allah’ın kimi cennete koyacağını ben bilemem.” Aman Allahım! Bu nasıl şey! Bir ilâhiyat profesörü, “Allah’ın peygamber olarak gönderdiği zatı kabul etmeyenlerin cennete giremeyecekleri kesindir. Cennete girmenin şartı, peygamberlerin tamamına inanmaktır” diyemiyor... “Halbuki ayeti kerimelerde, hadis-i şeriflerde Cennete giremeyecekleri açıkca bildirilmektedir. Buna rağmen sanki Kur’an-ı kerim onlarla gelmişçesine ayetleri kendilerine göre yorumluyorlar. Kur’an-ı kerimin gerçek muhatabı olan Peygamberimizin sözleri, tatbikatı hiç konuşulmuyor. Çünkü işlerine gelmiyor. Bunları görünce ister istemez, halk arasında, Celal Bayar’dan naklen; İlahiyat Fakültelerinin ve diğer dini okulların açılmasının esas maksadı ile ilgili anlatılan şeyler geliyor insanın aklına...

Ne günlere kaldık! Daha neler göreceğiz; neler işiteceğiz kim bilir? Çok şükür ki, Peygamberimiz böyle günlerde ne yapacağımızı da bildirmiş: “Benden sonra Müslümanlar arasında çok ayrılık olacaktır. O zamanlarda yaşayanlar benim yoluma ve Hulefâ-i râşidinin yoluna yapışsın! Sonradan meydana çıkan şeylerden kaçınsın! Çünkü, dinde yenilik, reform yapmak doğru yoldan çıkmaktır. Benden sonra, dinde yapılacak değişikliklerin hepsi dinsizliktir”.

GÖNÜL BAHÇESİ · 3 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11770

Çağ atlayan Türkiye!

Tarih boyunca bilgide, teknolojiye yaşlılar hep öndeydi. Yaşlılar bilgilerinin, tecrübelerinin tadını çıkartıyorlardı. Bunun için gençler, bir şeyler öğrenebilmek için yaşlılara eli mahkumdu.

Ya şimdi? Tam tersi yaşlılar eli mahkum... Bırakın gençleri,daha okula gitme yaşına bile gelmemiş çocuklar babalarına taş çıkartırcasına bilgisayar kullanıyor, internet kullanıyor. Babasının nasıl oynandığını bile anlayamadığı bilgi sayar oyunlarını zevkle oynayabiliyor küçücük çocuklar.

Bütün bu gelişmeler, orta ve yaşlı kuşak ile gençler arasında akıl almaz bir uçurum meydana getirdi. Anlayışlar, düşünceler, yaşayışlar değişti. Farklı iki dünyanın insanları haline geldiler. Birçok konuda anababa çocukları ile karşı karşıya geldi. Çocukların mutlaka alınmasını gerekli gördüğü şeyleri, ana-baba lüzumsuz boş şeyler olarak görmekte. Gençler ve çocuklar, reklam bombardımanı ile edindikleri yeni tüketim alışkanlıkları ve hayat değerleri ile köyden şehire göç etmiş, en azından çocukluğu köyde geçmiş anne ve babaları zor durumda bırakıyor.

Bu kadar hızlı gelişmeler karşısında gençlerdeki bu değişime de hak vermemek mümkün değil.. Dükkan, mağaza, eğlence yerlerinin isimleri bile değişti. Eskiden dükkanlara verilen "Helal Gıda", "Aile çay bahçesi" "Sabır market", "Şeref bakkal" ve "Zafer ticaret" "Ali'nin Yeri" gibi isimlerin yerini Internet House, Class Internet, Bowling salonları...aldı.

Değişim; talebi farkedenden girişimciler, milyon dolarlara varan masraflarla bowling salonları açıyor. Adım başında Mc Donalds'lar görüyorsunuz. Buralarda tonlarca hamburger tüketiliyor. Artık evde yemek sıkıcı gelmeye başladı gençlere. Her sektörden tanınmış bütün yabancı markalar mağaza açma yarışında.

Mağaza tabelaları yenileniyor, dükkanın yerini "show room" alıyor. Sürücü ve bilgisayar kurslarının sayısında patlama yaşanıyor. Anneleri henüz almamış ama; kızları cep telefonu taşıyor;araba kullanıyor. Internet cafe'ler hızla çoğalıyor. Çocuklar hamburger, pizza diye tutturunca evin mutfak alışkanlıkları da değişiyor. Bu talep, yerel market zincirleri veya özel alışveriş merkezi sayısını da artırıyor. Okulu kıran, kahvehaneye değil artık bowling salonu ya da cafe'lere gidiyor.

Gençler ve çocuklar, reklamlarda gördükleri ürünleri satın almak, yükselen değerlere uygun yaşamak istiyorlar. Bütün bu gelişmelerden en çok zarar gören, fakir ve orta kesim aileler. Gençler ailelerinin durumunu düşünmeden reklamların ve çevrenin etkisi ile babalarını zorlamakta. Eskiden genci yaşlısı haddini bilirdi. "Bu bizi aşar, biz bunu alamayız", der yutkunur geçerdi. Şimdi gençlerde, "alınında nasıl alınırsa alınsın" düşüncesi hakim; ailesinin durumu nedir, gücü

yetiyor mu yetmiyor mu bunu düşünen yok. Anlatacağım olay ve benzerleri artık sıradan hale geldi:

Bugün kavgalarda gençler birbirlerine,” Senin gibi biri bana nasıl kafa tutabilir? Ulan düşünsene, bırak arabayı, senin daha cep telefonun bile yok. Haline bakmıyor, bana kafa tutuyorsun ha!.. diye hakaret ediyorlar.

Böyle bir hakarete uğrayan genç eve geldiğinde öfkesini annesinden; annesi de akşam eve gelen kocasından alıyor: “ Daha fazla dayanamayacağım. Yavrumuzu bir cep telefonundan bile mahrum bırakarak onu okulda rezil ediyorsun, çocuğumu ne hallere getirdin. Ailemizin ne haysiyeti ne şerefi kaldı!”

Kadın hem ağlıyor, hem bağırıyor. Zavallı adam ne yapacağını şaşıyor. Karısına, "Durumumu biliyorsun, ticaret kötüye gidiyor, borç gırtlakta, aleyhimde icra takipleri var. Çocuğun istediği marka cep telefonunu nasıl alayım?" diyerek neredeyse yalvarıyor. Ama nerede o eski anlayış: “Bıktım bu bahanelerden... Ya ne yapıp yapar, çocuğumuza en iyisinden bir cep telefonu alırsın, yahut aramızda her şey biter “ noktasına vardiıyor.

Ertesi gün babası oğluna en pahalı cep telefonunu alıyor ve okula onu bu âletle mücehhez olarak gönderiyor. Baba, aileyi kurtarıyor fakat, tefeciden bilmem kaç faizle aldığı para ile battıkça batıyor. İşte size çağ atlayan Türkiye'nin hali... Ne diyelim, Allah sonumuzu hayreylesin!

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11771

Rezaletin böylesi görülmedi!

Artık Avrupa ile bütünleşiyoruz ya akla hayale gelmedik rezaletler yaşanıyor ülkemizde... Nedense, Tanzimattan beri Avrupa'nın ilmini, teknolojisini, insan haklarını almayıp hep rezaletlerini almışız. Bunun için de, sıkıntıdan, dertten kurtulmadı milletimiz...

Saygı değer okuyucularımızın affına sığınarak, tarih boyunca milletimizin hiçbir devrinde olmamış bir fuhuş organizasyonundan bahsetmek istiyorum. İnsan denilen varlığın kontrolden, insanlıktan çıkınca neler yapabileceği açısından

ibretlik bir olay bu. Fakat, olayı ifade etmekte zorlanıyorum. Kapalı ifadelerle bu rezaleti özetlemeye çalışayım:

Bir teşkilat çıkıyor, büyük şehirlerimizde sermayesi erkek olan bürolar (fuhuş irtibat büroları) açıyor. Gazetelerde, dergilerde röportajlar yaptırarak kendisinin reklamını yapıyor. Bununla da kalmıyor, internette site kurarak, üye kaydederek, telefon numaraları, a-mail adresi vererek kendi ifadeleri ile yüzden fazla sermaye ile açıkca icrai faaliyette bulunuyor. Gazeteler, dergiler bunu, “sosyete kadınlarına evlerinde hizmet(!)” şeklinde sunuyorlar. Çok daha detaylı da, ben ancak bu kadarını anlatabildim.

Merak ettim; halkın sağlığını, ahlakını korumakla görevli Devletimizin acaba bu faaliyetten haberi var mıydı? Zührevi hastalıklarla mücadele görevleri dolayısıyla, Sağlık Müdürünü aradım fakat ulaşamadım. Sağlık Müdürlüğünün diğer yetkililerine bu organizasyondan haberlerinin olup olmadığını, ne gibi bir tedbir alınmasının gerekliliğini olduğu sorduğumda, haberdar olmadıklarını haddizatında bunun doğrudan kendileri ile ilgili olmayıp, daha ziyade Ahlak Maası’nın ilgilendiğini söylediler.

Bu defa Emniyet Müdürlüğü’nün Ahlak Masası yetkililerini aradım. Bunun yasal açıdan bir dayanağı olup olmadığını sordum. Haberlerinin olmadığını, aslında Türkiye’de fuhuşun suç teşekkül etmediğini Ceza Kanunundan maddeler vererek söylediler. Suçun ne olduğunu sorduğumda, bu aracı kullanarak olursa, suç olur, dediler. Bundan daha iyi aracı, organize teşkilat olur mu dediğimde, bizde internet yok, bakalım, araştıralım, dediler. Konuşmalar neticesinde, bunlara mani olmak mümkün değil, bizim daha önemli işlerimiz var, burası Türkiye herkes her istediğini yapar, senin başka işin yok mu? havası hakimdi.

Halkımız kendi sağlığını, ahlakını düşünmese de Devletimiz düşünmek zorunda. Zorunda ki, bunun için “Ahlak Masası”, Sağlık Teşkilatı” kurmuş.

Şimdi, olayın resmi tarafını ilgililerine bırakıp olayın sosyal ve ahlâki tahliline bakalım. Böyle bir olay, yüzde doksan dokuzu Müslüman olduğu söylenen ülkemizde nasıl oluyordu, nasıl taraftar buluyordu? Bunun üzerinde duralım:

Bu ve buna benzer bütün olaylar; insanlıktan uzaklaşıp, kendi başına bırakıldığında insanın ne vahşetler yapabileceğini çok açık bir şekilde göstermektedir. Çünkü insan, bedeninin yapısı bakımından hayvanlara, ruhu tarafından meleklere benzemektedir. Ruh tarafı zayıflar ve beden tarafı kuvvetlenirse, hayvanlara yaklaşır. Hayvanlar gibi sadece yer içer ve çiftleşir...

Hatta, insan, bununla yetinmeyip, ruhunu tamamen bırakır ve sadece bedenini, nefsini düşünüp, şehvetinin peşinde koşarsa, hayvanlardan da aşağı olur. Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde, “Hatta onlar, hayvanlardan daha aşağıdırlar.” buyurarak, böyle kimseleri haber vermektedir. Yukarıda bahsettiğim olayda kocasının talebi üzerine evli kadınlara da hizmet(!) veriliyormuş. Hayvanlar bile bunu yapmaz. Bunları duyunca, insanın hayvandan nasıl aşağı olabileceği daha iyi anlaşılıyor. Bütün bu ahlaksızlıkların sebebi maneviyat eksikliğidir. Çünkü, kötülüklerin panzehiri dindir. Din, insanı insan yapan ruhun gıdâsıdır. Dinsiz bir insan, kafasız bir gövdeye benzer. Bir vücudun nasıl nefes almaya, yemeye ve içmeye ihtiyacı varsa, ruhun da dine ihtiyacı var. Şair ne güzel söylemiş: Karışımıdır, Âdemoğlu, meleklikle hayvanlıktan./ Kim ki, meleğine uydu, üstün oldu, hem de ondan./ Kim ki olur hayvan huylu, kötü olur her mahluktan!

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11772

İnançsızlık çıldırtıyor

Bu yorum benim değil. Dünya Sağlık Örgütü’nün... Teknolojik gelişmeler ve maneviyatsızlık, akıl hastası sayısının katlanarak her geçen gün artmasına sebep oluyor. Çünkü insan bir makine değildir. Makine gibi kullanılamaz. Bir makine kullanım tarifesine uygun kullanılmadığında nasıl bozuluyorsa; insan da yaratılış gayesine uygun kullanılmadığı için bozuluyor. Bu bozulma da daha çok ruh dengesinin bozulması şeklinde ortaya çıkıyor.

Dünya Sağlık Örgütü’nün (WHO) dünya genelinde yaptığı “Akıl Sağlığı Araştırması” insanlığın geleceği açısından endişe verici sonuçlar ortaya koydu. Amerika Birleşik Devletleri, Almanya, İsviçre, Kanada ve Hollanda gibi gelişmiş ülkelerin yanı sıra Brezilya, Meksika ve Türkiye gibi az gelişmiş ülkeleri kapsayan araştırmada akıl sağlığı açısından endişe verici durumlar ortaya çıktı.

Ortaya çıkan bu vahim durumu değerlendiren sosyolog ve psikologlar, akıl rahatsızlıklarının artmasındaki asıl sebebin, insanların içine düştükleri manevi boşluk ve yüksek teknolojinin manevi bağları, birebir ilişkileri koparmasının, insanların mekanik alet, robot, haline getirilmesinin büyük etkisinin olduğunda hem fikirler. Akıl rahatsızlıklarının ABD, Kanada, Almanya, İsviçre ve Hollanda

gibi gelişmiş ülkelerde büyük bir artış göstermesine teknolojik gelişmişlik ve tabiattan kopuş sebep olarak gösteriliyor.

Uzmanlar; bu tür rahatsızlıkların Türkiye'deki sebeplerini ise, toplumda meydana gelen hızlı değişiklere ayak uyduramamaya, uyum sağlayamamaya bağlıyor. Ayrıca ekonomik sıkıntılarının da bu tür rahatsızlıkları iyice alevlendirdiğine işaret ediliyor...Bu gidişe dur denilmesi için, bir an önce insanların, insan oldukları ruh taşıdıkları düşünölmeli bunun için de manevi yönlerinin güçlendirilmesi yoluna gidilmelidir.

WHO'nun yaptığı "Akıl Sağlığı Araştırması"nda ortaya çıkan sonuç endişe verici. Araştırmada akıl sağlığı yerinde olmayanlarla ilgili elde edilen rakamlar şöyle: ABD: % 48, Hollanda: %40, Almanya: %38, Kanada: %37, Brezilya: %36, Türkiye: %12.

Bu rakamlar neredeyse gelişmiş ölkeler insanlarının yarısının akıl hastası olduğu gerçeğini ortaya koyuyor. Demek ki sadece maddi refah yetmiyor; hatta zararlı oluyor. Araştırmanın sonuçlarını değerlendiren Prof.Dr. Özcan Köknel, insanların akıl rahatsızlığı ile karşı karşıya kalmasını iki sebebe bağlıyor ve bunların da kalıtsal ve ruhsal olduğunu söylüyor. Ruhsal problemlerin dini ve milli değerlerden kopmaktan, ekonomik zorluklardan, göç sebebiyle ortaya çıkan, şehire intibaksızlıktan "köylü-şehirli" ayrımından, teknolojik gelişmişliğin insanları yalnızlığa itmesinden ve birebir ilişkilerde kopma meydana getirmesinden kaynaklandığını belirtiyor.

İnsanların birbirleriyle olan diyaloglarının zamanla kopması ve kişilerin yalnızlaşması, akıl rahatsızlığına sebebiyet veriyor. Köyünde zengin fakir herkesle görüşüp, deşarj olan kimse, şehirde günlerce evinde taş duvarlar arasında kalıyor. Kültür ve sosyal seviye farkından dolayı çok az kimseyle görüşebiliyor. Bu da zamanla ruhi sıkıntılara, depresyonlara yol açıyor.

İnsanları bu sıkıntılardan kurtarmanın tek yolu, dinlerini, inançlarını kuvvetlendirmektir. Din, görüşmedeki, kaynaşmadaki engelleri ortadan kaldırır. Din insanlara tıpkı yiyecek, içecek gibi lazımdır. Nasıl yiyecek ve içecek vücut için lazımsa, ruhun gıdası olan manevi değerler de ruha lazımdır. Din ortadan kalkarsa, insanlar hissiz, idraksiz ve düşüncesiz bir makina, bir otomat haline gelirler. Din insanlara iyi ahlâk, sevgi, kudret, cesaret, dayanma gücü, sabır, rahat ve huzur getirir. Bu özelliklere sahip kimsenin de ruh dengesi sağlam olur, sıkıntılardan etkilenmez; ömrünü huzur içinde geçirir.

Din, insanları iyiliğe, dürüstlüğe, hoşgörü sâhibi olmaya, büyüklere saygı ve küçüklere karşı şefkat göstermeye, Cenâb-ı Hakk'ın emirlerine uymaya ve ona teslim olmaya teşvik eder. Kısacası insana faydalı, onu doğru yola koymaya yarayan en büyük etken dindir.

Din, işlerde başarı için ümid ve cesaret veren, başarısızlıklarda teselli eden, ızdırapları unutturan, insanlara yaşama gücü veren, onu yetiştiren ve olgunlaştıran, Allah yolunu açan ve toplumları dünyada huzura, ahirette ise ebedi saadete kavuşturan bir kudret hazinesidir.

Bu hazineye sahip olan ruhsal bozukluk, depresyon nedir bilmez!...

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11773

Sevgi istismarı

Zamanımızda en çok istismar edilen kelimelerden biri de sevgi kelimesidir. Herkesin ağzında pelesenk olmuş bir kelime bu. Gerçek manada sevmek öyle pek kolay değildir. Çünkü, gerçek sevgi samimiyet ister, fedakârlık ister. “Seni seviyorum” demekle insan sevilmiş olmaz.

Birisine seni seviyorum deyip, düşmanın bile yapmayacağı şeyleri yapmak bu kıymetli duyguya ihanet olur. Sevgi, lâf değil davranışlarla, fiiliyatla belli olur.

Birbirini can ü gönülden seven iki insanın birbirine bakışı, bir ana ile yavrusu arasındaki sevgi bağı kadar etkileyicidir aslında. İşte böyle bir bağ olursa gerçek sevgi olur.

Bugün insanlar, sevgi sözünü hoyratça harcıyorlar. Yapmacık sevgilerle, göstermelik “sevgililer günü” ile insan, hem kendi, hem de başkalarını aldatmaktadır. Sevgi istismarı iki insan arasında değil, devlet sevgisi, vatan sevgisi, millet sevgisi, hak sevgisi... gibi bütün sevgilerde de yapılır.

Yokluk kıtlık zamanında, stok ettiği gıda maddelerine zam üstüne zam yapan veya el altından ateş pahasına satan karaborsacının “millet sevgisinden”, “hak sevgisinden” söz etmesi ne kadar inandırıcı olur. Yine, alttaki komşusu yiyecek ekmek bulamazken, bir eli balda bir eli yağda olan kimsenin “komşularımı ve insanları seviyorum” demesi ne kadar samimi olur.

Örnekleri çoğaltmak mümkün... Adam hiçbir vatandaşlık görevini yerine getirmez, sonra da gayet rahatça herkese “vatanseverlik dersi” verir. Adam, örfümüze, kültürümüze ait ne varsa inkâr eder, medeniyetimize ait ne kadar değer varsa onlarla alay eder, sonra kalkar millet sevgilerden söz eder. Adam, her gün, dinimizle, mukaddesatımızla alay eder; hayasızca yayın yaparak vicdanlarımızı yaralar, sonra kalkar, din ve vicdan hürriyetinin kutsallığından dem vurur. Tarihimizi sevdiğini söyler, geçmişimizle alay eder; milletini sevdiğini söyler, milletimizi millet yapan değerlerimizi küçümser; vatanını sevdiğini söyler, onu tahrip etmek için elinden geleni yapar veya böyle kimselerin yaptığına seyirci kalır hatta mazur göstermeye çalışır.

Adam devletini sevdiğini söyler, fakat ona vergi vermemek, onu dolandırmak için şeytanın bile aklına gelmeyecek hilelere baş vurur. Böyle samimiyetsizlikler o kadar çok ki, anlatmakla bitmez. Bu samimiyetsizliklerden kurtulmadığımız sürece, millet olarak da devlet olarak da bir yere varmamız çok zor... Batı bunu eğitim yoluyla başarmış. Nasıl mı, bir işte örneği:

Devletçe lisanını geliştirmek için İngiltere’ye gönderilen bir vatandaş anlattı: Evinde kaldığım İngiliz ailenin erkeği taksi şoförü... Adam, cimri mi cimri; yarım yumurtanın bile hesabını yapıyor...

Her ne ise, günler böylece gelip geçti. Zaman doldu, artık vatanıma döneceğim. Her türlü hazırlığımı yaptım, İngiliz ailesi ile vedalaştım, beni terminale götürecek bir taksi çağırmak için telefon edip edemeyeceğimi sordum:”Gerek yok, sizi, terminale ben götüreceğim” dedi.

Bu cömertliğine şaşıtm doğrusu... Gerçekten de öyle yaptı, birlikte taksiye bindik. Şoför, hareket etmeden önce taksimetrenin düğmesine bastı ve ışıklı ekran, ödeyeceğim miktarı yazıp duruyordu.

Nihayet, terminale geldik, ben taksimetreye baktım orada yazılı parayı kendisine uzattım fakat almadı. Kendisine sordum: “Madem para almayacaktın, neden taksimetreye bastın?” “Taksimetreye bastım. Çünkü, devletime olan vergi borcumu bilmek zorunda idim” diye cevap verdi.

İşte devletini gerçekten sevenin hali... Bu anlayışta kaç kişi çıkar bizde?

Yalnız sevgide değil, yaşayışımızın nerdeyse tamamında, samimiyetsizlik, iki yüzlülük hakim. Bu hale nasıl geldik, nasıl kurtulabiliriz, başlıbaşına bir araştırma konusu. Ama mutlaka araştırılması gereken çok önemli bir konu!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11774

Herkes bir âlem..

Millet olarak geçmişte birçok badireler atlattık. Atlatılan bütün bu badireler toplumumuzun sosyal yapısında önemli bir sarsıntı, çöküş meydana getirmedir. Başka bir ifade ile bütün bu badireleri sosyal yapımızdaki sağlamlık sayesinde atlatabildik.

Tarihte, çok defa yok olma noktasındayken, milletimizdeki birlik beraberlik, tasada kederde tek vücut haline gelme refleksi, yok olmaktan kurtardı bizi. Çünkü, böyle bir durumda zengini, fakiri maddi manevi neleri varsa canı gönülden ortaya koyardı. Düşüncede yaşayışta uçurumlar yoktu. Zengin zenginliğini, fakir fakirliğini bilirdi.

Zengin, fakiri devamlı kollar, sıkıntıya düşünce imdadına yetişirdi. Fakir de haline şükreder; bundan dolayı ne Cenab-ı Hakka isyan eder, ne de onlar gibi yaşayamadığı için zenginlere düşman olurdu. Komşusunu bir gün göremeyen ertesi gün kapısını çalar, “ Komşu görünmüyorsun, nerelerdesin, başına bir iş mi geldi?” diye sorardı. Şimdi, alt kattaki komşusu vefat ediyor, bir hafta sonra kokusu etrafa yayılınca, belediyeye telefon edip, “Alt kattan gelen kokudan rahatsız oluyorum, bir bakın!” diyor.

Eskiden, eldeki nimetler ne kadar çok paylaşılsa nimetlerin o kadar artacağına inanılırdı. Bunun için de nimetler paylaşıldı. Zenginler halkın arasına çıktığı zaman mütevazı giyinirlerdi. Çocuklarını da böyle giyindirirlerdi. Çocuklar sokağa çıkarken, fakirlerin, orta hallilerin alıp yiyemeyeceği yiyecekler ellerine verilmezdi. Şimdi ilkokul çocuğunun bile elinde son model cep telefonu, en meşhur markadan elbise... Çocuğun buna ihtiyacı var mı yok mu? Orta halli ailelerin çocukları üzülür mü üzülmez mi, düşünen yok! Çocukların konuşmaları bile farklı artık: “Bizim pederin gelişmelere ayak uydurduğu yok, iki senedir aynı model araba ile dolaşıyoruz, sıkıcı olmaya başladı?” diyorlar.

Hele hele eskiden mal varlığa ile övünmek büyük ayıptı, terbiyesizlik kabul edilirdi. Şimdi ise tam tersi. Erkekler araba markalarını, tatillerini hangi sahillerde geçirdiklerini konuşuyorlar. Kadınlar bir araya geldiklerine sanki defileye gelmişçesine birbirleri ile yarış halindeler. Eğer elbisesi bilmem ne marka değilse,

bütün gözler alaycı, aşağılayıcı bir ifade ile üzerinde oluyor. O da artık bir daha o semte uğramıyor. Neticede zenginler zenginlerle, fakirler fakirlerle görüşmek zorunda kalıyor. Sosyal dayanışma kaynaşma böylece yok oluyor.

Sosyal dengeler tamamen değişti. Acayip bir toplum olduk. Bir şey alırken ihtiyaç mı değil mi ona bakılmıyor. Zengin zenginliğini gösterme, orta hallisi ayıp olmasının, bizi fakir zannetmesinler, düşüncesinde. Bunun birçok örneklerini yaşıyoruz günümüzde:

Bir arkadaşın çocuğu liseyi bitirince işe girmişti. Lisede okuyan mahalle arkadaşları da staj için oraya geliyorlardı. Aileleri zengin olmamalarına rağmen gelenlerin hepsinin cep telefonu vardı. İhtiyaç olmadığı halde, aşağılık kompleksine düşmemesi için o da oğluna Cep telefonu almak zorunda kaldı.

Yine bir arkadaş kiralık ev arıyordu. Bana da, "Aklında olsun kiralık ev olursa bana bildir", dedi. Birkaç gün sonra, 80 m2'lik kiralık bir ev olduğunu öğrendim. Yeni evli iki genç olduklarından onlara uygun olacağını düşünerek kendisine haber verdim. "Ben, 120m2'lik yerde oturuyorum, eşyalarım oraya sığmaz" dedi. Biliyorum, maddi durumu da pek iyi değil. Yeni evlendiği için bir sürü borcu var. Anladım ki, kendine göre değil, eşyalarına göre ev arıyor.

Kılık kıyafetimiz de bir curcuna... Geçenlerde büyük bir çeyiz fuarına gittim. Yüzlerce kimse girip çıkıyordu. Gelenlerin çoğu kadındı. Hanımlar dolaşırken, çıkışa yakın bir yerde oturup bekledim. Gördüm ki, kapalı da açığı da ne yapacağını şaşırılmış bir halde. Ölçsüzlük hat safhada. Açığına bakıyorsun, neresini açacağını şaşırılmış; kimisinin bir omuzu açık diğeri kapalı, kimisi göbeğini açmış kimisi sırtını. Kapalılarına bakıyorsunuz; kadın çarşaf giymiş, yüzü bile zor görünüyor fakat neredeyse on parmağından on yüzük, kolundaki bileziklerin şangırtısı on metreden iştiliyor. Yine başını kapatmış, gerdanı açık, altın kolyesi parlıyor. Baş kapalı, kolları açık, daracık kot pantolonu ile her şeyi ortada. Herkes bir âlem... Kimsenin açılmasına kapanmasına karışma hakkımız yok fakat, açık olmanın da, kapalı olmanın da bir ölçüsü olması gerekmez mi?

Baş döndürücü gelişmeler oluyor ülkemizde... Bu hızlı değişimden dini yaşayış şekli de nasibini alıyor. İmam hatipli kız öğrenciler bile dans gösterileri sunabiliyor artık... Bedelli askerlikten dönen bir arkadaş anlattı: Bulunduğumuz kırlada, cami vardı. Camide, koşullarda çok rahat namazımızı kıldık. Kimse mani olmadı. Din görevlisi (imam) olan bir arkadaşın hali dikkatimi çekti. Bir hafta geçmesine rağmen namaz kıldığını şahit olmadım. Belki bilmiyordur diye

kendisine, caminin olduğunu ayrıca, koğuştta da namaz kılabileceğini söyledim. Cevabı enteresandı: “Kardeşim ben izinliyim, görevimin başına dönünce kılarım...”

Herkes bir alem, demekle haksız mıyım, ne dersiniz?

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11775

İnsan ihtiyaçsız olursa!

Günümüzde yaşanan sosyal dengesizliklere, curcunalara bugün de devam etmek istiyorum. Aslında bunları bir iki günlük yazı ile anlatmak mümkün değil. Benimkisi sadece bir-iki tespit.

Bugün yapılan yanlışlardan biri de, yetişkin çocuklarımıza karşı takip ettiğimiz davranış şekli. Her şeyden önce çocuklarımıza kendi ayakları üzerinde kalmalarını öğretmiyoruz. Burada fakirin, orta hallinin de yanlış uygulamaları varsa da, esas hata zenginlerde.

Çoğu aile biz çok sıkıntı çektik, çocuğumuz çekmesin diye, çocukları ne isterse alıyor. Bazıları da ben çocuklarım için kazandım, onlara yedirmeyip de mezara mı götüreceğim diyor.

Aklen de, eğitim psikolojisi açısından da çocuğa her istediğini almak, ona iyilik etmek değil kötülük etmektir. Unutmamalıdır ki, bugünün yarını da var. Baba, her zaman zengin kalacak, makam mevki sahibi olarak kalacak değildir. Zenginlik devam etse bile, hazıra dağlar dayanmaz. Dünyanın bin bir türlü hali var. Ölümü var, iflası var, emekli olup sadece SSK veya Emekli Sandığı maaşına kalmak da var... Hatta bunlara da kalamamak var...

Şimdi düşünelim; yediği önünde yemediği arkasında şeklinde, lüks arabalarla, en pahalı elbiselerle yaşamaya alışmış bir genç, babası ancak kendini idarece edecek hale gelince ne yapacak? İş bulabilecek mi? Bulsa bile eski hayatını devam ettirebilecek geliri olacak mı? Hepimiz biliyoruz ki, bugünkü şartlarda çok zor hatta mümkün değil.

O zaman genç ne yapacak? Ya gayri meşru yollara sapacak; çalacak çırpacak veyahut ruhi bulanıma girerek psikiyatri tedavisi ile ömrünü tamamlayacak

veyahut da Allah saklasın bugün çok yaygın haline gelen canına kıyma modasına uyacak.

Bitmeyecek kadar servet var kabul edelim; bu defa da ihtiyaçsızlık tehlikesi başlar. Çünkü, ihtiyaçsızlıkla birlikte tatminsizlik başlar. İçki, uyuşturucu; her türlü akıl almaz aşırılıklar baş gösterir. Yüce kitabımız Kur’ân-ı kerimde, “İnsan, ihtiyaçsız olunca, elbette azar!” (Alak/6-7) buyurulmuştur.

Günümüzde her şey tersinden yorumlanıyor. Doğrular eğri olarak, eğriler doğru olarak ele alınıyor. Basit bir örnek vereyim: Arkadaşın oğlu bir işte çalışıyor. Aldığı maaşı getirip babasına veriyor. Ay boyunca harçlığını da babasından alıyor. Bu durumu öğrenen akrabaları çocuğa, “sen deli misin? Maaş hiç babaya verilir mi? O senin hakkın, istediğin gibi harcamalısın. Filancanın oğlu maaşını babasına vermediği gibi, ay sonuna doğru babasından harçlık bile alıyor vs.”

Genç bu konuşmalardan etkilenip, babasının karşısına geçiyor. “Bundan sonra maaşımı sana vermeyeceğim. Herkes beni ayıplıyor”, diyor. Gün görmüş baba hiç tepki göstermiyor:

“Bak oğlum diyor. Doğru, maaşını istediğin gibi harcayabilirsin. Bu senin hakkın. Sana şu kadarını söyleyeyim: Yaşın yirmiye geçti. Bugüne kadar kısıtlı imkanlarımla seni okuttum. İş bulmana yardımcı oldum. Benim yapabileceğim bu kadar. Diğer kardeşlerinin yetişmesi, ailenin geçimi benim üzerimde. Bundan sonra istersen, maaşın sende kalsın, hesabını ona göre yap, askerde, evlenmede benden bir şey isteme!. Avrupai tarzda serbest yaşamak istiyorsan, orada baba bunları yapmaz! Düşün, taşın, tercih senin! Bana sorarsan, vermekle sen kârdasın!”

Eğer gençlere belli yaştan sonra, hayatın gerçeklerini anlatmazsak, onlara büyük kötülük yapmış oluruz. Hayatın hep böyle güllük gülistanlık devam etmeyeceğini, hatta hayatın büyük bölümünün dikenli tellerle çevrili olduğunu anlatmak, göstermek zorundayız.

Eskiden zenginler, çocuklarını başka iş yerlerinde, bir müddet çalıştırır; çalışma hayatını, para kazanmayı, paranın kıymetini öğrendikten belli bir olgunluğa geldikten sonra kendi işine alırlardı. Çünkü, babanın kendi oğluna faydalı olması zordur.

Hayatın gerçeklerini verebilmenin yolları tartışılabilir. Fakat, burada önemli olan hangi usulle anlatılacaksa anlatılsın, gençlere hayatın zorluklarını da sunabilmek. Bunlara hazırlıklı olmalarını sağlamak. Teorikten ziyade, yaşayarak

bunları öğretmek. Daha hayatın başlarında mücadeleyi, engelleri aşmayı öğrenen genç, bütün hayatı boyunca, hem kendine hem ailesine hem topluma faydalı olur.

Bu yapılmazsa, onlar serseri mayın gibi nerede ne yapacağı belli olmayan potansiyel bir tehlike halinde toplumda yerini alırlar. Herkes, canı gibi sevdiği evladının böyle olmasını arzu etmez herhalde?!

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11776

Fatima olayı ve üç sır!

Dikkatinizi çekiyor mu,bilmiyorum. Son yıllarda, Vatikan, Papa hiç gündemden düşmüyor. Her vesile ile kendilerinden bahsettiriyor. Gündemde kalmak için her konu istismar ediliyor. Bütün bunlar Vatikan ne yapmak istiyor? sorusunu akla getiriyor. Daha önce bahsettiğimiz gibi, yapılmak istenen Vatikan'ın 1999 yılında yayınladığı; "Towards a pastoral approach to culture" adlı bir kitapta açıkca şöyle ifade edilmektedir. "Bütün insanlar Hz.İsaya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz olarak kilisede birleşmeli ve onun vücudu olan kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Bütün insanları Hristiyanlık dinine sokmaktır nihai maksadımız". (Diyanet Dergisi sayı 106)

Vatikan'ın son günlerde istismar ettiği konulardan biri olan “ Fatıma'nın üç sırrı” ve “Ağca olayı” na da bu açıdan bakmak gerekir. Belki duymamış olanlar olabilir; Fatima masalını özetliyeyim:

13 Mayıs 1917 tarihinde Portekiz'in Fatima Kasabası'nda üç köylü çocuk, Meryem Ana'yı gördüklerini iddia eder. Meryem Ana altı ay süre ile her ayın 13'ünde kendilerine görünmüş ve bazı şeyler söylemiştir. 13 Ekim 1917'deki son görünüşünde, kasabaya akın eden 70 bin kişinin gözünün önünde 'güneşin dans ettiği' öne sürülür. Papa IX. Pius yöreyi ziyaret edenleri takdis eder. Meryem Ana'nın çocuklara görüldüğü öne sürülen yerde bir manastır inşa edilir. Papa VI. Paul, olayın gerçekleşmesinin ellinci yıldönümünde Fatima'ya gider ve ayinleri idare eder. Papa II. John Paul, Fatima olayının, 13 Mayıs 1981'deki suikastta kendi hayatını da kurtardığını söyler ve Mehmet Ali Ağca'nın cipe saplanıp kalmış olan kurşunu, müzeye konmak üzere Fatima'nın bağlı olduğu Leiria Piskoposu'na verir.

Meryem Ana çocuklara görüldüğü zaman onlara üç sır vermiştir. Birinci sır, kıyamet gününde günahkârlar cehenneme giderken, sadece kendisine inanarak ibadet edenlerin ve tövbe-kârların cennete alınacağıdır. İkinci sır, dünya barışı ancak Sovyetler Birliği'nin çöküşü ve Rus milletinin kurtuluşu için yeniden Katolikliğe dönmesi ile olacağı. Üçüncü sır, Vatikan tarafından yeni açıklandı: Papa'ya suikast düzenlenmesi. Bizzat Papa II. John Paul, Meryem Ana'nın kurşunun yolunu değiştirdiğini söyler.

Fatima olayının farklı boyutları var: Kurtuluşun, Cennete gitmenin sadece Hristiyan olmakla mümkün olacağı. Fatima Kasabası umutsuz hastaların şifa kaynağı olduğu yaygarası çıkartılarak da uhrevi bir yer haline getirildi. Misyonerlerin bir ziyaret alanı haline gelmiş olan bu kasabayı ziyaret eden misyonerler Meryem Ana'nın kendilerini iyileştirdiğini öne sürmüştür. Böylece, Hristiyanlığın gerçek bir din olduğu propagandası yapılmış oldu.

Ayrıca, Fatima olayı, Katolik Kilisesi'nin, Sovyetler Birliği'ne karşı açtığı savaşın bir aracı oldu. Meryem Ana'nın sırları doğrudan doğruya Katolik Kilisesi'nin Sovyetler Birliği'ne karşı olan tutumunu dile getirilerek, Ruslar korkutuldu. Eğer bizi kabul etmezseniz başınıza daha çok işler gelir mesajı verildi.

Mehmet Ali Ağca, tam Meryem Ana'nın görüldüğü(!) 13 Mayıs günü, Papa'ya ateş etmiştir. Bu sır olay gerçekleşene kadar saklanır. Nedense bütün bu sırlar, olaylardan sonra açıklanıyor. Önceden filan zaman şöyle olacak denilmiyor! İlginçtir, kimse de “Bu sırlar neden o olay meydana gelmeden önce açıklanmıyor da her şey bittikten sonra bildiriliyor?” demiyor.

Şimdi, Vatikan, neden hep gündemde kalmak istiyor, neden böyle masalları üretme ihtiyacı duyuyor? Bunun cevabını arayalım: Artık Avrupa'da bilhassa aydınlar arasında, Hristiyanlığa gerçek manada inanan kalmadı. İncil adı altında, piyasada bulunan bir çok kitaplardaki, safsataları, ilme, fenne, mantığa zıt ifadeleri farkettiler. İnanmış görünenler de, klisenin afarozundan, cenazesinin ortada kalmasından korkuyor; nüfus kağıdına Hristiyan yazdırıyor. Bunun için de kiliseye vergi veriyor. Vergi vermeyenlerin cenazesine kilise sahip çıkmıyor.

Yüz yıllardır yapılan, sinsî İslam düşmanlığı ile, gerçek manada İslamiyete inanan ve yaşayan kimseler çok azaldı. Türk Devletlerinde, insanlara sorduğunuzda sadece “Müslümanım” diyebiliyor. Bunun dışında, İslamla hiçbir bağları kalmamış. Namaz kılmanın farz olduğunu, içki içmenin haram olduğunu bile bilmiyorlar. Bu şekilde boşlukta bırakılmış insanları “mucize” adı altında

uydurdukları masallarla kendilerine çekmek istiyorlar. Ne hikmetse, bizde de, evliyanın kerametini kabul etmeyenler, Fatima yalanına dört elle sarıldılar!

Vatikan'ın nihai hedefi şu: Diyorlar ki, “Birinci bin yılda, Avrupa’ya Hıristiyanlığı yaydık. İkinci bin yılda, Doğu ülkelerine yaydık. Üçüncü bin yılda (yani içinde bulunduğumuz bin yılda) bütün dünyaya hıristiyanlığı yaymak...”

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11777

Vatikan'ın nihayi hedefi!

Dünkü yazımda, Vatikan'ın son zamanlarda, uydurduğu hurafelerin, masalların arkasında, Avrupa’da bitmek üzere olan Hıristiyanlığı kurtarma, dünyaya yayma gayretlerinin yattığını bildirmiştim. Bugün de diğer sebepler üzerinde durmak istiyorum.

Papalık, asırlardır; Müslümanlara, Yahudilere, hatta kendi dinlerinden olup ta,farklı mezhepte olanlara kan kusturdu. Milyonlarca insanın kanına girdi. Son yıllarda Kilise arşivi üzerinde yapılan araştırmada Kilise'nin Ortaçağ'da din adına, yakarak ya da işkence ederek öldürdüğü insan sayısının 5 milyon civarında olduğu tespit edildi.

Şimdi yeni bir devir başlattı kilise. Bugüne kadar, hep günahkar Hıristiyanlar Kilise'ye gidip günah çıkartıyorlardı, şimdi de Kilise Hıristiyanlara dönüp günah çıkartıyor. Papa II. Paul, Vatikan'daki pazar ayinlerinde Kilise'nin geçmişte insanlığa karşı işlediği günahları affetmesi için dua ediyor ve insanlıktan da af diliyor.

Bu yeni devirde, her fırsattan istifade ederek, kendisini öldürmeye kasteden teröristi bile affederek ne kadar insancıl, hoşgörü sahibi olduklarını göstermeye çalışıyorlar. Geçmişteki vahşetlerini unutturmak istiyorlar. Samimi olmadıkları da her hallerinden belli. Fakat insanlar bunu göremiyor.

İşte, bu Fatima ve Ağca olayı kaçırılmaz güzel bir fırsattı bunlar için. Bu şekilde bütün dünya basını kendilerinden bahsedecekti. Bundan daha iyi reklam olur mu? Vatikan, Ağca suikastinin ta 83 yıl öncesinden bilindiği masalını uydurarak,

Hristiyanlığın gelecekte haber veren, gerçek bir din olduğu imajını verdi. Bu da itibarına itibar kattı.

1999 yılı Mart ayında Vatikan İtalyan hükümetine resmi bir mektup yazarak Ağca'nın affını istedi. Geçtiğimiz ay da Papa 2'inci Jean Paul, Portekiz'in Fatima bölgesine giderek, yapılan bir ayinden sonra kendisini izleyen milyonlarca Hristiyan'a üçüncü sırrın "Ağca suikastı" olduğunu açıkladı. Bu da İtalyan hükümetinin üzerindeki baskıyı daha da artırdı. Ve halk desteğini aldı. Kimse de çıkıp, bu baskılar Laikliğe aykırı demedi, daha doğrusu diyemedi. Çünkü, Batı'da Kilise akıl almaz derecede bir güçtür. Hiçbir devlet, hiçbir politikacı buna karşı duramaz.

Papa, son bir manevra daha yaparak gizli kalması gereken vasiyetini basına sızdırdı. Bu, Ağca'nın serbest kalmasında önemli bir rol oynadı. Vatikan'a yakın kaynaklarca bilinen Papa 2'inci Jean Paul'ün vasiyeti, İtalyan medyasına sızdırıldı. Buna göre 80 yaşındaki Katolik dünyasının en büyük ruhani lideri olan Papa, Ağca'nın serbest bırakılması için Laik İtalyan hükümetine her koldan baskı yapmakla kalmadı aynı zamanda, öldüğü gün açılmak üzere hazırlattığı vasiyetine de Ağca ile ilgili bir madde koydurttu. Papa'nın kardinallerince vasiyetnamede Ağca ile ilgili olarak İtalyan devletine şöyle çağrı yapıyor:

"Ben öldükten sonra Vatikan hükümeti, Mehmet Ali Ağca'nın serbest bırakılarak ülkesine dönmesinin sağlanması için elinden geleni yapsın. Hayattayken bunu görürsem daha da mutlu olacağım..." İşin başka bir yönü de, her vesile ile gündemde kalıp, gizli faaliyetlerinin ortaya çıkmaması. Çünkü, bütün karanlık, kirli işler Kiliseler tarafından idare edilmektedir. Bunun için Araştırmacı-yazar Suat Parlar, "Ağca, Vatikan'ın kirli ilişkilerini koruduğu için Vatikan'a heykeli dikilmelidir" diyor.

Bu maksatla, bizzat Vatikan tarafından bir Ağca efsanesi ortaya atıldı. Bu kirli mitosun ardında saklananlar ise ortaya çıkmıyor. Vatikan, Papa suikastını bizzat kendisi örttü. Her kurumun kirliliği araştırılıyor. Ama nedense Vatikan'la ilgili bir dosya açılmıyor. Çünkü kimse buna cesaret edemiyor. Vatikan'ın bir uyuşturucu ve kara para aklama merkezi olduğu da bir gerçek...

Suikastla ilgili bir iddia da, Papa 2.Jean Paul'un" Hizaya getirdilmesi"için gerçekleştirildiği yolundaydı. 2.Jean Paul,sadece 33 gün görev yapan ve kuşkulu bir biçimde ölen,1.Jean Paul'ün ardından makama gelmişti. Vatikan, Opus Dei Örgütü'yle iyi geçinmeyen 1. Jeal Paul'ün cesedine otopsi izni bile verilmemişti.

Örgüt, “Kutsal Mafya” olarak da adlandırılıyordu. Papa 2.Jean Paul’ün de Opus Dei ve İsrail’i rahatsız eden tavırları artmaya başlayınca, Ağca Suikastı ortaya çıktı. Ardından Papa’nın ilginç açıklamaları başladı. “Pekçok halk acı çekti. Ama yahudi halkı özel bir halktır. Yahudiler tanrının en sevdiği kullardır” Açıklamalar yapmakla da kalmadı. Tarihte ilk defa bir papa kalkıp, İsrail’e resmi bir ziyarette de bulundu.

Netice olarak şunu söyleyebiliriz; Vatikan’ın esas maksadı, bütün fırsatları en iyi şekilde değerlendirerek, Batı devletleri tarafından 150- 200 yıldır, siyasi, ekonomik, sosyal baskılarla, sindirilen, mücadele azmi kırılan; bunun neticesinde bilhassa Ortaasya ve diğer İslam ülkelerinde meydana gelen inanç boşluğunu doldurmak. Bütün dünyada Hristiyan hakimiyetini sağlamak... Vatika’nın nihayi hedefi bu...

GÖNÜL BAHÇESİ · 30 HAZİRAN 2000 · KAYIT 11778

Diyaloga evet istismara hayır!

Diyalog dinimizin emri... Hristiyan, Yahudi; dinli dinsiz herkesle diyalog şart. Hele zamanımızda bu daha da önem kazandı. Çünkü, dünya küçüldü, insanlar birbiri ile iç içe yaşamak zorunda. İnancı ne olursa olsun, her insanın huzur ve emniyet içinde yaşaması tabii hakkı. Bu da ancak, diyalogla, hoşgörü ile, inançlara karşılıklı saygı ile olur.

Hal böyle olunca, Müslümanın diyaloga, hoşgörüye karşı çıkması mümkün değil. Zaten bu diyalog İslam dünyasında asırlardır, en güzel şekilde yaşanmış. Bizzat Peygamber efendimiz Hristiyanlarla, Yahudilerle diyalog kurmuş. Onlara iyi davranmış, ibadetlerine mani olmadığı gibi, ibadetlerini rahat yapabilmeleri için kolaylıklar sağlamış. Onlarla alış verişi yapmış, onların yemeğini yemiş, elbiselerini kullanmış...

Daha sonraki devirlerde de Müslüman ülkelerde, Müslümanlarla, gayri müslimler hep iç içe yaşamışlar; hatta Müslüman ülkeler gayri müslimlerin sığınak yeri olmuştur. Bütün Avrupa’nın dışladığı, gemilerde ölüme terk edilen Yahudilere sadece Osmanlı sahip çıkıp, İstanbul’a yerleştirdiği herkes tarafından bilinen gerçeklerden sadece biri.

Bütün bilinen bu gerçeklere rağmen, bugün,sanki, farklı din mensubu insanlar arasındaki diyalog kopmuş, dinler savaşı yaşanıyor gibi, Vatikan'ın diyalogla yatıp, diyalogla kalkması Müslümanları haklı olarak endişelendirdi. Acaba, altından nasıl bir çapanoğlu çıkacak diye merak edildi.

Sonunda bulutlar dağıldı; Vatikan'ın gerçek niyeti diyalog değil, bunu istismar ederek, Hristiyanlığın propagandasını yapmak olduğu ortaya çıktı. Papa 2. Jean Paul, Sen Pietro Kilisesinde, geçen pazar düzenlenen ayinde, "Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor" diyerek, gerçek maksadını açıkca ortaya koydu. Böylece "Dinler arasındaki diyaloga evet. Ama, istismara hayır!" sözümüz bir kere daha haklılık kazanmış oldu.

Artık kabak tadı vermeye başladı bu propagandalar. Basının alay konusu oldu; şov yapmakla suçlandı Vatikan. Kendi din mensupları bile rahatsız oldu; Vatikan'ın bu istismar kokan, açıklamalarından, uydurulan efsanelerden, sırlardan(!) sıkılmaya başladı. Günlerdir beklenen Vatikan'ın canlı yayındaki açıklamasını, yerli – yabancı bütün basın "sırlar fos çıktı" yorumu ile verdi. İtalyan halkından gelen olumsuz tepkileri gören, Vatikan geri adım atarak Papa'nın tam tersine, "Fatima olayının dini bir tarafı yok, mucizevi bir olay değil" açıklaması ile halkın tepkisini azaltmaya çalıştı.

Zaten tarih boyunca, Vatikan hiçbir zaman tavrını net bildirmedi. Sözü ile özü bir olmadı. Gerçek niyetleri hep saklı kaldı. Başarılar veya başaramazlar, ama bu defa gerçek niyetlerinin; dinler arası diyalog, hoşgörü adı altında, dinleri birleştirmek, sonra da bütün dünyayı Hristiyanlaştırmak olduğu ortaya çıktı artık.

İşin başka bir yönü de, bütün bunları Vatikan'ın kendiliğinden yapmadığıdır. Arkasında, Batı devletlerinin olduğudur. Batı, özellikle İngilizler, asırlardır Osmanlı ile uğraştı. Daha o zamanlar Türkleri, elde ettikleri bazı paşalar vasıtasıyla Hristiyanlaştırmak istediler, fakat tutmadı. Tutmayınca, Osmanlıyı yıktılar, bu yetmedi, bu defa da İslamiyeti hedef aldılar.

Batılı ülkeler biliyorlar ki, bugün de, Türkiye Avrupa için çetin cevizdir. Bunun için Avrupa Birliği, bu halimizle bizi aralarında görmek istemiyorlar. Dışarıda da bırakmaktan da korkuyorlar çünkü o da ayrı bir tehlike onlar için.

Bunun için Hristiyanlaştıramadıkları takdirde ne yapılacağına dair alternatif planlar üretiyorlar: Gerçek İslam onlar için her zaman tehlike demektir. İslamiyeti yakından tanıyan Hristiyan alemi Müslüman olabilir. Avrupa'nın dengesi

değişebilir. Bu tehlikeden ancak, şimdiki Hristiyanlık gibi, gerçeği ile ilgisi olmayan, sadece ismi İslam olan bir din geliştirerek kurtulabileceklerine inanıyorlar. Planlanan bu dinde, İslamın temeli, esası olan fıkıh olmayacak; alimler, mezhepler devre dışı kalacak. Dünya işleri ile ilgisi kesilecek; haramı, helalı olmayacak tamamen ruhanî olacak. Kısacası, namazsız, oruçsuz, zekatsız... bir din olacak.

Bunun için de, dinin muhatabı, tatbikcisi Peygamberimiz, devre dışı bırakılacak; hadîs-i şerifler, “uydurma, aslı yok” ithamı ile dinin kaynağı olarak kullanılmayacak. Kur’an-ı kerime de tespit edilen esaslar doğrultusunda mana verilecek. Böylece, İslâmiyet bir hümanizma, bir ahlâk sistemi haline getirilecek. Batı’nın planı, hesabı bu...

2000 YILLIK KÜLLİYATI

07

Temmuz

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11779

Keşke samimi olabilseler!

Son zamanlarda, Vatikan, tarihte görülmemiş bir propaganda hamlesiyle Hıristiyanlığı tanıtma, yayma gayreti içine girdi. Dozaj çok artırıldığı için diyalog dengesi de bozuldu. Çünkü, diyalog eşit şartlarda olursa istenilen fayda sağlanabilir. Bu propagandalardan zarar görmemek için tedbir almak, yapılmak istenileni anlamak zarureti hasıl oldu. Diyanet Dergisi'ndeki bir yazı yapılmak istenileni çok güzel özetlediği için bu yazıyı okuyucularımın istifadesine sunmak istedim:

“İnsanlığın kurtuluşu için gönderilmiş olan İslâm Dini, kıyamete kadar sürecektir. Hak ve son din İslâm geldiğinde daha önce gelen ve tahrif edilen diğer dinlerin hükümlerini kaldırmıştır. Çünkü İslâm dini bütün insanlığın yaratılışına uygun temel prensiplere sahiptir. Akılla ve ilmî gerçeklerle çelişmez. Bu dinin Peygamberi Hz. Muhammed de bütün insanlara örnek teşkil edecek bir özellikte yaratılmıştır.

Bu gerçeği göremeyen Roma Katolik Kilisesi, Avrupa'ya tamamen hakim olduktan sonra, önce dünyayı silah gücü ile Hıristiyanlaştırmaya çalıştı. Bu sebeple Haçlı seferleri düzenlendi. Haçlı orduları dalgalar halinde Müslüman ülkelerinin üzerine yürüdüler. Yapılan savaşlarla gayelerine erişemeyeceklerini anlayınca, Papa ve Hıristiyan hükümdarlar bu işi barış yolu ile ve tatlılıkla yapmaya karar verdiler. İşte bugünkü Vatikan'ın faaliyetlerinin temeli bu karara dayanır.

Tek gaye ve amaçları; “Batı emperyalistlerinin emelleri önüne çekilmiş kalın duvar olan İslâmı yıkmak ve Müslümanları ezmek, Müslüman ruhunda İslâm inancını sarsmak ve onları hıristiyanlaştırmaktır.

Bu gayelerine ulaşabilmek için de şu faaliyetlerde bulunuyorlar: İslâm karşıtı fikirleri yaymak. Müslüman çocuklarını sırf maddeci bir terbiyeyle yetiştirilmezini sağlamak ve onlar ile tarihleri arasına perde germek. İslâmı modern hayata ayak uyduramama gibi kusurlarla itham ederek fikrî hücumla geçmek ve modern hayatın mefhumlarını İslâm'dan üstün göstermek suretiyle Müslümanları dinlerinden ayırmaya zorlamak.

Bu fikirleri de yıllardan beri; barış, toplumsal ahenk, endüstriyel ilişkilerin insancillaştırılması, ırkların özgülleştirilmesi, sınıf farklarının giderilmesi ve dinlerarası diyalog, hoşgörü gibi evrensel insanî değerleri işliyorlar. Fakat hiç de samimi olmadıkları ortadadır. Keşke Hıristiyanlık, bu projelerinin ardında samimiyet besleseydi! Keşke yakın geçmişte Azerbaycan’da, diğer Türk Cumhuriyetlerinde, Bosna-Hersek’te, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nde; günümüzde Kosova’da biçare müslümanların acil birçok ihtiyacını gidermek karşılığında onların vicdanlarını satın almaya kalkan misyonerlere engel olsaydı!

Ülkemizdeki hassas konuları iyi bilmektedirler. Bu hassas konularda fırsatını düşürdükleri anda devreye girmektedirler. Misyonerler Türkiye’de dinî hayatın zayıflamasını fırsat bilip, bu boşluktan azami ölçüde yararlanmaktadırlar.

Her fırsatta soydaşlarımıza din değiştirmek karşılığında mâlî destek sağlayacaklarını vadetmektedirler. Bunun manası; vicdanların para ile satın alınmaya çalışılması demektir.

Tolerans, sevgi, barış ve kardeşlik gibi süslü sloganlarla yola çıkanlar, aynı hoşgörüyü, toleransı; İslâma tanımadıktan ve düşmanlıklarından vazgeçmedikten sonra bunlara kim inanır?

Sonuç olarak Kur’an-ı kerimin ifadesiyle: “Allah katında hak din İslâm’dır.”

“Kim İslâmdan başka bir din ararsa, bu din asla kabul olunmaz ve o ahirette de büyük zarara uğrayanlardandır.”

Herşeyin gerçeğini en iyi bilen Yüce Allah olduğuna göre; O’nun orijinal kelâmı olan Kur’an-ı kerimin mesajına kulak vermekten başka insanlık için kurtuluş çaresi yoktur.

Bunun için; misyonerlik faaliyetleri başta olmak üzere ülkemizi, dinimizi ve milletimizi bölmeye yönelik her türlü yıkıcı faaliyet karşısında dikkatli olmak zorundayız. Bunlara karşı mücadele etmek için öncelikle yeni yetişen nesillerimizi bu cereyanlara karşı sağlam ve doyurucu bilgilerle techiz etmek durumundayız.

Genç nesillerle beraber bütün ülke insanını millî ve manevî değerlerle donatmalıyız. Bu uyarılara kayıtsız kalındıktan sonra ortaya çıkan manzara karşısında hayıflanmanın faydası olmayacaktır. Her fırsatta gereken tedbirleri almak, bu vatani bize emanet edenlere karşı bir vefa ve namus borcudur. Bu aynı zamanda her Müslümanın vazifesidir.” (Hasan Yıldırım- Diyanet Dergisi,sayı 106)

GÖNÜL BAĞÇESİ · 7 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11780

Gen haritasının getirdikleri

Yapılan bazı yayınları anlayamıyorum. Nedenini, niçinini, anlamak için kendimi çok zorluyorum fakat nafile... Ülkemizde bir kesim var; bunlara yobaz mı desem, bağnaz mı desem şartlanmış mı desem; ne diyeceğimi de bilemiyorum.

Bunlar, Cenab-ı Hakk’a haşa meydan okumak(!) için en basit olayları bile istismar ederler. Biliyorsunuz, geçen hafta 21.Yüzyıla damgasını vuracak, insanlık tarihinde bir dönüm noktası kabul edilen “gen haritasının çıkarılması” ile ilgili çok önemli bir buluş gerçekleştirildi. ABD Başkanı Clinton ve İngiltere Başbakanı Tony Blair bu önemli buluşu açıkladılar.

Malum kesim, bunu büyük bir fırsat bilip hemen yine meydan okumaya(!) başladı. “Ölümsüzlüğe İlk adım”, “Ölümsüzlük gerçekleşiyor”, “İnsanın ömrü binikiyüz yıla çıkıyor”, “Alın yazısı çözüldü”. “Arızalı insana son, “Her derde deva”, “Bilim Tanrı yerine geçiyor” gibi aslı astarı olmayan safsatalarla bu önemli buluş hemen saptırıldı.

Bu bizde ilk defa yapılan istismar değil. Yıllar önce de, Güney Amerika’da bir biyolog, amipi sitoplazma ve çekirdeğini ortadan keserek, iki parçaya ayırmıştı. Aynı kesim hemen yaygaraya başlamıştı: “Amerika’da, amipler parçalanıp öldürüldükten sonra, tekrar yaşatılıyor. Artık hayatın sırrı çözüldü. Ölü hücrelere can veriliyor. “ yorumuyla vermişti.

Zaten, amip denilen, gözle görülmiyen bir hücreli canlılar, amitoz ile, yani sitoplazma ve çekirdeği tam ortadan ikiye ayrılmak sureti ile ürer. Bu deney; zaten amibin üreme tarzına uygundur. Sonsuzdan sonsuza kadar uzanan matematik alanında, islamiyeti lekeliyecek bir nokta bile bulamadıkları için, yanlış manalar ile hücumla geçmeleri, ne kadar şaşılacak ve acınacak bir hâldir! Kopyalama olayında da aynı heyezanlar yapılmadı mı? Akıl almaz senaryolar üretilmedi mi?

Halbuki bu tür buluşlar, cenab-ı Hakk’ın büyüklüğünü göstermektedir. Sadece DNA ‘nın çözülmesi bile Cenab-ı Hakk’ın, varlığına, büyüklüğüne bir delildir. Şu muazzam sisteme bakın:

İnsanın genetik yapısını oluşturan DNA'lar, dört ana kimyasal bloktan oluşuyor. Bu kimyasal bloklar, kromozomlarla birlikte yaklaşık üç milyar kimyasal 'üs'te toplanıyor. Her bir insanın vücudunda, bu 3 milyar 'üs'ün dizilişi kişiye özel bir farklılık gösteriyor. Bu yapının büyüklüğü ve karmaşıklığı akıllara durgunluk veriyor: Eğer bir insanın vücudundaki tüm DNA bloklarının dizilişini bir kitapta toplayarak yazıya dökmek mümkün olsaydı, dünyanın en kalabalık kentlerinden New York - Manhattan'ın telefon rehberinin (bin sayfa) 200 cilt halinde basılması (200 bin sayfa) gerekirdi. Yine, insanın DNA yapısını oluşturan elemanların adlarının tek tek sesli olarak okunması için, 9.5 yıllık bir süre gerekirdi. İnsan vücudunda yaklaşık 100 trilyon hücre bulunduğu göz önüne alındığında, bu DNA'lar birbiri ardına dizilecek olsa, dünyadan güneşe olan yaklaşık 150 milyon kilometrelik mesafe, tam 600 kere kat edilirdi.

Bu muazzam sistem, inkarı değil tasdiki gerektirmez mi? Tabii ki bu bir nasip meselesi, Gagarin aya gittiğinde 'Burada Allah'ı görmedim' demişti. ABD'li Armstrong gittiğinde ise 'Ben burada Cenab-ı Hak'kın kudretini daha çok hissettim' demişti. Böyle nasipsizleri Cenab-ı Hak, şöyle bildiriyor: “Onlar, sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler, bu yüzden doğru yola dönmezler.” (Bekara/18)

İnsanın genetik dizisi 3.5 milyon harften oluşuyor. Bilim adamları bu harflerin dizilişini keşfetmek için, dev bilgisayarlarda 480 milyon kere katrilyon işlem yapmışlar!

Acaba, bizim inkarcıların aklına, bu dizilişi yapan kudret niçin gelmez?! Clinton bile "Allah'ın hayatı yarattığı dili bugün yeni öğreniyoruz... Allah'nın en kutsal armağanının ne kadar harika, güzel ve karmaşık olduğunu daha yakından anlıyoruz..." diyebiliyor.

Yeni buluşları, saptırmak bilimsel çalışmanın ne olduğunu bilmemeyi gösterir. Çünkü, bilimsel çalışmaların amacı, olmayanı yoktan yaratmak değil, var olanı, anlamak, çözmek bunu insanlığın istifadesine sunmaktır.

Bunu da zaten Cenab-ı Hak, Kur'an-ı kerimin birçok yerinde emrediyor, “Yerlerleri, gökleri,canlıları,cansızları ve kendinizi inceleyin. Gördüklerinizin içini, özünü araştırınız.Bütün bunlarda yerleştirmiş olduğum kuvvetimi, kudretimi, büyüklüğümü ve hakimiyetimi bulunuz, görünüz,anlayız!” buyuruyor.

Yanıldıkları konu şu: Varlığa “ol” emrinin kim tarafından ve nasıl verildiği sorusunun cevabını aramak, ölçüsü deney ve gözlem olan bilimsel metodolojinin

görevi değildir. Bu sorunun cevabını dinler ve dinlerin muhatabı olan Peygamberler verir. Bunların ölçüsü de deney değil, vahiydir.

Bu inceliği anlıyamayanlar, inkar bataklığından hiçbir zaman kurtulamazlar.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 8 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11781

Korkunun ecele faydası yok!

İmam-ı Gazali hazretleri, “Astronomi ilmini ve anatomiye iyi bilen kimse yaratıcının büyüklüğünü kudretini daha iyi anlar,” buyurmuş asırlar önce.

Bugün, ilme önem veren Batı alemi de “gen haritasının çıkarılması”nın ardından aynı şeyi söylüyor. Clinton, “Galile, matematiğin araçlarının kullanılmasıyla gök cisimlerin hareketinin anlaşılmasının mümkün olabileceğini gösterdi... O, Allah’ın evreni yarattığı dili öğretmişti. Bugün biz Allah’ın hayatı yarattığı dili öğreniyoruz” diyor. Yaratıcıyı tanımada, astronomi ve anatominin önemini vurguluyor.

Amerikan Ulusal Genetik Araştırma Enstitüsü’nün Direktörü Dr.Francis Collins de, vücudu anlamanın, çözmenin önemini şöyle dile getiriyor: “Kendi giriş kitabımızı okuyabilmek için insanlık üzerinde bundan daha güçlü nasıl bir çalışma olabilir... Bugün insan hayatı kitabının ilk taslağının ortaya çıkışını kutluyoruz... Kendi giriş kitabımıza ait ilk ışıltıyı yakaladık.” Başkan Clinton, genetik şifrenin çözümünü tarihin en büyük buluşlarından biri olarak tanımlarken Yaratıcının büyüklüğünü de dile getiriyor. “Allah’ın en kutsal armağanının ne kadar harika, güzel ve karmaşık olduğunu daha yakından anlıyoruz” diyor. Bizimkilerin aksine, itiyadı da elden bırakmıyor, “Ancak önümüzde çok büyük bir görev var. Genlerin hastalıklarla bağlantısının belirlenmesi, yeni teşhis ve tedavi yöntemlerinin ortaya çıkarılması gerekiyor” diyor.

Bizim malum kesime göre ise, birkaç yıl içinde insanlar bin yıl kadar yaşayabilecek şekilde genlere müdahale edilebilecek, kanser ve kalp krizi artık tarihe karışacak. Bir süre sonra da insan hayatı sonsuzluğa kavuşacak(!)...

Bunlar herhalde ölüm korkusunun tezahürleri... Ölümünden çok korktukları için, dört elle sarılıp dünyaya kazık çakmaya çalışıyorlar. İnanmayan kimse için ölüm

son olduğundan korkuları normal. İnanan için yaşamak ta güzel, ölmekte. Şair ne demiş: “Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber,/ Hiç güzel olmasaydı ölür müydü Peygamber?”

Bu önemli buluşu önemsemediğim manası çıkmasın. Bu keşfin, moleküler tıpta ve eczacılıkta yepyeni bir çığır açacağı ortada. Ancak, insan hayatını binyıla çıkaracak, kanser ve kalp krizini, bütün hastalıkları ortadan kaldıracak cinsten şeyler söylemek, insanları aldatmak olur. Çünkü, bu buluşun sahipleri bile bu kadar kesin konuşmuyorlar, neticenin nasıl olacağını görmemiz için 20-25 yıl lazım diyorlar. DNA haritasının çıkarılmasının tıpta sağlayacağı tüm nimetlerden yararlanmak için yaklaşık elli yıl kadar daha beklemek gerekiyor. ABD’deki Ulusal Genetik Araştırmalar Enstitüsü’nün öngördüğü takvime göre, genetik bilimi sayesinde insan ömrü ancak 2050’de 95 yılı ulaşacak.

Prof. Dr. Cevat Babuna, basının, bu devrimi aşırı şekilde abarttığını dile getirerek, “Lütfen kamuoyuna doğru bilgi verelim... Bu buluş, sadece insanın nasıl mükemmel yaratıldığının belgesidir. Şu anda bir nal bulduk, daha üç nala ve bir ata ihtiyacımız var” gibi güzel bir değerlendirme yaptı.

Sonra da konuyu şu şekilde özetledi: “Bu buluştan, sadece, genetik yolla geçen hastalıkların tedavisinde istifade edilebilecek. Bu da ne oranda, ne kadar zaman sonra olacak, o da belli değil. Geleceğe yönelik bir ümit, bir ışık. Genetik yolla olmayan, grip,aids, çocuk felci gibi virüse bağlı enfeksiyonel hastalıklarda yapılacak bir şey yok. En önemlisi de hücrenin yaşı. Hücrenin belli bir yaşı var. Hücreler ancak belli sayıda kendini yenileyebiliyor. Dolayısıyla hücre ömrünü tamamladığında ölüm kaçınılmazdır. Ömrün 1200 yıl olacağı haberleri tamamem palavra.İkinci Dünya savaşından önce insan ömrü ortalama 40-50 yıldı. Daha sonra, hastalıkların tedavisi bulundu, antibiyotikler keşfedildi, 70-80 yıla çıktı insan yaşı. Bu gelişmeler ile belki 15-20 yıl gibi bir fark olabilir. Clinton, Tony Blair’e, çocuğun 25 yıl kazandı diyor, bunu bizimkiler 1200 yıla çıkarıyor. Anlamak mümkün değil. Birçok hastalıklar da iltihaplanma ile ortaya çıkıyor. Mesela, bademciklerin iltihaplanması sonucu mikrop, böbreklere, eklemlere diğer organlara sızıyor. Genlere müdahalenin buna yapacağı bir şey yok.”

Bazıları da, fırsattan istifade edip, yeni ışık hızının keşfi ve gen şifrelerinin çözümü için; “Eğer, bu iki büyük keşif yaşama yansır...Zaman altüst olur.Durabilir...Belki geriye bile gidebilir...Canlılar doğar - büyür - ölürlər, değişmez zinciri kırılabilir.” diyor.

Dönüp dolaşıp işi inkara getiriyorlar. Halbuki, her iki buluş da cenab-ı Hakk'ın büyüklüğünü, kudretini göstermektedir. İslam alimleri, dünya hayatının, hayalden, vehimden ibaret olduğunu bildiriyor; yeni ışık hızı bunu doğrulamıyor mu? Bir olay, olmadan önce bitiyor. Yani vehm mertebesi gerçekleşiyor. Canlıların, “doğar - büyür - ölürlər” değişmez kuralının değişeceğini ise zaten hiç söyleyen yok; kimse düşünmüyor bile. İnanmayanlar için ölüm, gerçekten korkunç bir şey herhalde. Ne yazık ki, korkunun ecele faydası yok!

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11782

Alkışlarla uğurlamak!

Geçen hafta toprağa verdiğimiz, Kemal Sunal'ın cenazesi mezara konurken, yaptığı uyarı için Mezarlıklar Müdürlüğü din görevlisi, sayın Mahmud Duman'a teşekkür ederek başlamak istiyorum bugünkü yazıma. Cenaze camiye gerilirken yapılan alkışlama yanlışlığına burada mani oldu. “Dinimizde alkışlama yoktur. Eğer mevtaya iyilik yapmak istiyorsanız, lütfen alkışlamayın, Fatiha okuyun!” diyerek çok önemli dini bir vecibeyi yerine getirdi.

Bilerek bilmeyerek biri bir yanlışlık yapıyor, bu yanlışlık ikaz edilmediği, doğrusu bildirilmediği için bir müddet sonra o sanki dinin bir kuralıymış gibi kalıyor. Sonra da bunu kaldırmak mümkün olmuyor. Bunun için din görevlilerin çekinmeden yapılması gereken ikazları yapması şarttır.

Eğer cenaze merasimi dini inançtan dolayı yapılıyorsa – ki bunda kimsenin şüphesi yok- dinin bildirdiği şekilde yapılması kadar tabii ne olabilir? Şunun bunun yapılması ile yapılan dini vazife olmaz. Yapanın düşüncesi olur. Her yapılan kabul görür, mani olunmazsa bir müddet sonra, ortada din diye bir şey kalmaz. İnsanların din adı altında uydurdukları, safsata yığını haline gelir.

Dinimiz her hususta olduğu gibi, cenazeye yapılacak dini vecibeleri bildirmiş. 1400 yıldan beri bunlar hiç değiştirilmeden tatbik edilmiş. Bu sadece İslamiyette değil, bütün dinlerde aynıdır. Binlerce yıldır, Yahudilerin yaptıkları dini merasim bellidir, değişmemiştir. Hakeza Hıristiyanlıkta ve diğer inançlardada bu böyledir.

Yapılan bir işin dini olabilmesi için, kaynağının dini olması lazımdır. Dinimizin esas kaynağı Kur'an-ı kerimdir, Peygamber efendimizin sünnetidir, bunun

açıklaması olan müctehid alimlerin fıkıh kitaplarında bildirdikleri fetvalarıdır. Dolayısıyla işin dini olabilmesi için mutlaka bu kaynaklara dayandırılması gerekir.

Bugün maalesef bunlar bir kenara atılmış her önüne gelen kendi aklına göre bir şey yapmaya kalkışıyor. Bu kaynaklara baktığımız zaman cenaze merasiminde; tekbir getirmenin, slogan atmanın, alkış tutmanın, çiçek atmanın, çelenk göndermenin, mezar taşına resim koymanın, yakaya resim takmanın, siyah elbise giymenin, saygı duruşunda bulunmanın, bağırıp çağırmanın, ağıt yakmanın olmadığını görüyoruz.

Dini kaynaklarda olmayan şeyi yapmanın birçok zararı vardır. Başta, dinde olmayan bir şey yapıldığı için, insan günaha girer. İkincisi, yapılan bu işin ölüye faydası olmadığı gibi tam aksine zararı olur; bunlardan üzüntü duyar, sıkıntı çeker. Üçüncüsü de hiçbir faydası olmayan bir iş yapıldığı için yapılanlar israf olur. İsrاف da haramdır. Kısacası, bu yapılanlar ile kişi, hem dine, hem dünyasına, hem ölüye zarar vermiş olur. Yapanlar genelde bilmedikleri için, cahilliğinden dolayı yapmaktadırlar.

Sadece ben değil yapılanın hataları gören herkes bu tür yanlışlıklara karşı çıkıyor; çıkmalıdır da. Cenk Bey de bu alkışlama konusunu köşesinde şöyle işliyordu: “Cenaze namazı kılınıyor. Tabut alınıyor omuzlar üzerine. Haydaaa, o anda bir alkıştı kopuyor. Neden alkışlıyoruz acaba? Oh, öldün, ne iyi ettin, mutlu olduk şak şak şak mı?

Yahu ölü rolünü müthiş oynadı, haydi arkadaşlar hep birlikte şak şak şak mı? Ne bekliyoruz alkış sonrası acaba? Rahmetlinin tabutun kapağını açıp, dört bir yana selam vermesini mi? Cenazelerde alkış her şeye aykırı. Dinimize aykırı, örf ve adete aykırı. Cenaze törenleri ağırbaşlılık ister. Ebedi istirahatgahına uğurlanan kişiye saygı gösterilmesini gerektirir. Bu saygı da alkışla olmaz. Susarak, eğer biliyorsanız içinizden bir fatiha okuyarak, o ölen kişinin yeni yolunun aydınlık olmasını dileyerek saygı gösterebilirsiniz. Tuttuğunuz o alkışların, ölene hiçbir faydası yoktur. Ama okuyacağınız bir dua, ola ki Yüce Yaradan tarafından kabul edilebilir, ve böylece rahmete kavuşana bir faydanız olabilir.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11783

“Alkış cahiliye adetidir”

Bugün de Elazığ müftüsü Sayın Doçent Doktor Fikret Karaman’a teşekkürle başlıyorum. Cenazeyi alkışlamakla ilgili gönderme lutfunda bulunduğu yazısından delayı. Din adamlarının yanlıları dile getirmesi, dini konularda halkımızı uyarması gerçekten takdire şayandır. Herkes herşeyi bilemez. Neyin dinde yeri vardır, neyin yok; bu ancak ikazlarla mümkündür. Şimdi sizi sayın Karaman’ın günümüzde cenaze merasiminde yapılan bazı yanlıları dile getiren yazısı ile başbaşa bırakıyorum:

“İnsanın dünya üzerindeki fiziki varlığı sürekli olmayıp diğler canlılar gibi hayat ile ölüm çizgisi arasında sınırlıdır. Bu husus Kur’an-ı kerimde şöyle açıklanmıştır: “Sizi bir çamurdan yaratan sonra ölüm zamanını takdir eden ancak O’dur. Bir de O’nun karında muayyen bir ecel vardır...” (6/2)

İnsana duyulan saygı, ölümü ile sona ermez. Tam tersine vefatından sonra da artarak devam etmektedir. Bu aşırı istek ve arzu, çoğu zaman, bazı yanlılıkların ve aşırılıkların içine sürüklemiştir.

İslamiyet nerden gelirse gelsin ve hangi maksatla olursa olsun batıl inanç, bid’at, örf ve adetleri yasaklamıştır. Ancak cenaze ile ilgili yapılması gereken işlemlerin arasına çoğu zaman bilgisizlik, menfaat te’mini, bazen de eski din ve kültürlerin etkisinden kalınarak bid’at ve hurafelerin karıştığı görülmektedir. İşte cenazeye çelenk gönderilmesi cenazenin katafalka konularak uzun süre bekletilmesi, saygı duruşunda bulunulması, görev yaptığı yer veya yerlere götürülerek başında nutuk çekilmesi, bando ve marşların eşliğinde teşyi edilmesi, cenazenin bekletildiği yerlerde veya kabrin başında mum yakılması gibi davranışlar, bid’atların en çok dikkat çekenleri arasındadır.

Gerçekten acı, üzüntü, gözyaşı, ıstırap ve ayrılık ateşinin tutuştuğu bir törende aykırı davranışta bulunmak o andaki teslimiyet, vecd ve samimiyetle uyumlu düşmemektedir. İşte uygun olmayan bu davranışlardan biri de cenaze nakil ve defni esnasında ona saygı adına tutulan alkışlardır.

Tarih ve kültürümüzde cenaze ile alkışın birleştiği bir döneme rastlanmamaktadır. Alkış daha çok hayatta olanlarla bağlılığını ispatlamak için el çırpma amacıyla takdir hislerini dile getirmektir. Nitekim Osmanlı döneminde de yapılan bir çok protokol hizmetlerinde alkışın bu amaçla icra edildiği görülmektedir.

Ancak Kuran-ı kerim'de dua, Kabe'yi tavaf ve namaz kılmak gibi hallerde ıslık ve alkışın bir işaret olarak Cahiliye dönemi Arapları tarafından kullanıldığı bildirilmektedir. Fakat onların bu eylemi ise Kuran-ı Kerim'in şu ayeti ile kınanmıştır: 'Onların Beytullah yanındaki duaları da ıslık çalmak ve el çırpma gibi başka bir şey değildir.' (8/35)

Müşriklerin bazı erkek ve kadınları Beytullah'ı çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Tavaf esnasında parmaklarını birbirine kenetleyip ağızlarına götürerek ıslık çalıyorlar, bir taraftan da ellerini çırparak alkış tutuyorlardı. Bu da iddialarına göre onların duası idi. ıslık ve el çırpma olayı dua, ibadet ve hatıra adına yapılmış olsa bile tasvip görmemiştir. Bu nedenle son yıllarda bazı cenaze törenlerinde toplanan kalabalıklar da el çırpma bir adet hatta cenazeye karşı tabii bir görev ve anlayış haline getirmişlerdir.

Oysa ki hangi amaçla olursa olsun bu eylem doğru değildir. Cenazeye olan saygı ve üzüntümüzün bir işareti olmaktan da uzaktır. Tersine ağıt yakmak, yüksek sesle ağlayarak feryat etmek onu nasıl rahatsız ediyorsa, alkış ve ıslık gibi hiçbir ilmi mesnedi olmayan hareketler de onun ruhunun incinmesine sebep olur. Temennimiz bu davranış ve uygulamanın daha fazla yaygınlaşıp tabii bir teamül haline gelmeden önlenmesidir. Bu nedenle hem cenaze sahibi hem de cenaze törenlerine katılanlar yeterince aydınlatılmalıdır.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11784

Misyonerlik faaliyetleri

Son yıllarda, özellikle de son günlerde, Hıristiyan misyonerler dozajı iyice artırdılar. Genel Yayın Müdürümüz Sn. Kenan Akın Bey'inde 18.7.2000 tarihinde köşesinde ifade ettiği gibi; çeşitli maddi sıkıntılar içinde bulunan, depremzede gibi

ihtiyaç sahibi kimselere çeşitli vaatlerde bulunularak Hristiyan yapma gayretleri halkımızı üzmektedir. Bu, Müslüman mahallesinde salyangoz satmaktır.

Hristiyan aleminin hızla dinden uzaklaşması, bilhassa gençlerin Hristiyanlığın safsataları ile alay etmeleri Vatikan'ı ciddi şekilde endişeye sevketti. Hristiyanlığın yok olmakta olduğunu görünce de son umut olarak, ekonomik yönden sıkıntıda, dini bilgisi zayıf Müslüman halkları kendilerine hedef seçtiler.

Üstelik bu faaliyetlerini İslamı karalayarak yapmaktadırlar. Demokrasilerde herkesin kendi dinini tanıtmaya hakkı vardır. Ancak, bu başka inançları karalayarak, menfaat temin ederek veya zorlayarak yapılırsa din ve vicdan hürriyetini çiğnemek olur. Misyonerlerin, Hristiyanlığı yaymak için; özel okullar, hastaneler, yabancı dil öğretim merkezleri, sığınma evleri, öksüz yurtları ve pansiyonlar kurarak fakir ailelere, kimsesiz çocuklara maddi yardımlar yapmaları insan haklarına aykırıdır.

Hristiyan alemi asırlardır, sinsi faaliyetlerle kendi dini ve kültürel değerlerinden kopardıkları Müslüman toplulukları kendilerine çekme özlemi içindedirler.İslami duyguları zayıflamış insanlara kolayca Hristiyanlığı kabul ettirebileceklerine düşünmektedirler. Gerçekten Müslümanlar İslamiyet hakkında ne kadar bilgisiz kalır ve manevi değerlerden ne kadar uzaklaşırsa o kadar Hristiyan misyonerlerin avı haline gelir. Çünkü, İslam tarihinde dini bilen bir Müslümanın din değiştirdiği görülmemiştir.

Bunu iyi bilen misyonerler amaçlarını gerçekleştirebilmek için bir taraftan ellerindeki geniş imkanlarla İslamı yanlış tanıtmakta; Müslümanları, terörist, anarşist olarak göstermekte, bir taraftan da İslama ve Peygamber efendimize çeşitli itiraflarda bulunmaktadır. Böylece hem İslama ilgi duyan insanların Müslüman olmalarını engellemek, hem de dinini iyi bilmeyen Müslümanların inançlarında şüphe ve tereddütler meydana getirerek İslamdan koparmaya çalışmaktadırlar.

Roma Katolik kilisesi, Avrupa'ya tamamen hakim olduktan sonra dünyayı silahla Hristiyanlaştırmaya çalıştı. Bu sebeple Haçlı seferleri düzenlendi. Haçlı orduları dalgalar halinde Müslüman ülkelerinin üzerine yürüdüler. Yapılan savaşlarla gayelerine erişemeyeceklerini anlayınca Papa ve Hristiyan hükümdarlar bu işi barış(!) yolu ile ve tatlılıkla yapmaya karar verdiler. İşte bugünkü Hristiyan misyonerliğinin temeli bu karara dayanır.

Misyonerler ülkemizin kendine has özelliklerini dikkate alarak çalışmaktadırlar. Müslüman Türkler, kendi dinlerinin yüceliği hususundaki hassasiyetleri iyi

bildikleri için bu hassas konularda fırsatını düşürdükleri anda devreye girmektedirler.

Misyonerler Müslüman ülkelerdeki dini hayatın zayıflamasını fırsat bilip, bu boşluktan azami ölçüde yararlanmaktadırlar. Özellikle büyük şehirlerimizde ve Güneydoğu bölgelerimizde yoğun bir propaganda içerisindeydirler. Buralardaki etnik cereyanları körüklemektedirler. Temelde birlik içerisinde yaşayan bölgenin ihmal edilmişliğini istismar ederek, onları dini yönden de yanıltarak ayrımcı girişimlerde bulunmaktadırlar.

Bu istismarı yalnız memleketimizde değil dünyanın dört bir yanında yapmaktadırlar. Afrika’da (özellikle Nijerya’da), Türk devletlerinde, Balkanlarda; Arnavutluk’ta, Bosna- Hersek’te, Makedonya’da, Kosova’da, Bulgaristan’da, Yunanistan’da Müslüman Türkler üzerinde baskılara, istismarlara devam etmektedirler.

Türkiye nere Nijerya nere? Arnavutluk nere Kırgızistan nere? Aralarındaki mesafeyi düşünecek olursak tehlikenin boyutu daha iyi anlaşılıyor. Hristiyanlık propagandası, ülkeleri değil kıtaları hedef alıyor. Aynı çalışmalarını Müslümanlar yapmış olsalardı dünya ayağa kalkardı. Fakat hedef Müslümanlar olduğu için kimsenin gıkı çıkmıyor.

Misyonerler her fırsatta bazı vatandaş ve soydaşlarımıza din değiştirmek karşılığında mali destek sağlayacaklarını vadetmektedirler. Bunun manası, vicdanların para ile satın alınmaya çalışılması demektir.

Ülkemizde yapılan bu faaliyetlerin yasal olmamasına, suç olmasına rağmen bu faaliyetler bütün hızıyla devam ediyor. Halbuki, ülkemizde din ve vicdan hürriyeti Anayasa teminatı altındadır. Üstelik bu faaliyetler; ekonomik düzensizliklerin olduğu istismara müsait zamanlarda vicdanlar satın alınarak yapılmaktadır.

Bütün bunlara rağmen, tolerans, hoşgörü, sevgi, barış ve kardeşlik gibi süslü sloganlarla yola çıkan Vatikan’a, Hristiyan âlemine kim inanır? Yoksa bunlar, Müslümanları aldatılması kolay geri zekalı, ahmak kimseler olarak mı görüyorlar?

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11785

“Müslümanlar Nasıl Hristiyan Yapılır?”

Dün, Misyonerlerin Ülkemizde ve diğer Müslüman ülkelerde yaptıkları yıkıcı Hristiyanlık propagandasından bahsetmiştim. Bugün de bu faaliyetlerde kullandıkları metodlardan bahsetmek istiyorum. Hristiyanlaştırmada nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini Misyoner papazlarından Geo G. Harris, “Müslümanlar Nasıl Hristiyan Yapılır?” isimli kitabında (özetle) şöyle açıklar:

“Müslümanları Hristiyan yapmak çok zordur. Çünkü Müslümanlar, inançlarına, ananelerine bağlıdır ve çok inatçıdırlar. Bunları Hristiyan yapmak için şu hususlara dikkat edilmesi gerekir.

1- Onları Hristiyan olmak için açıktan katiiyen zorlamayınız. Hiç olmazsa, kalblerine bir şüphe salarsınız, başlangıçta bu şüphe bile bize yeter.

2 – Müslümanlar genellikle fakir kimselerdir. Fakir bir Müslümana bol para, hediye ve eşya vererek veya ona bir Hristiyan yanında iş imkanı sağlayarak, kendisini Hristiyanlığa teşvik etmelidir.

3 – Müslümanların çoğu, din ve fen bilgilerinde cahildir. Ne Hristiyanlık ne de Müslümanlık hakkında geniş bilgileri yoktur. Çoğu islam ilimlerinden ve islam alimlerinin kitaplarındaki ince bilgilerden tamamen habersizdir. Dağıttığımız kitapların onların anlayabilecekleri kadar basit ve açık ifadeli olmasına son derecede dikkat edin. Karşınızdaki insanların çok cahil olduğunu ve kafalarının ancak basit ifadeleri anlayabileceklerini unutmayın. İçlerinden elde ettiğiniz kimselerle İslamiyete hurafeler sokun. Bunlar vasıtasıyla, reformu; dinin emir ve yasaklarının çağa uymadığını sık sık gündeme getirin. Geçmişle irtibatlarını kesin; herkesin dinin kurallarını kendisinin yorumlamasını sağlayın! Bu fikirde olanlara el altından destek verin! İslamiyet ne kadar bozulursa, asli unsurlarından ne kadar uzaklaştırılırsa bizim işimiz de o kadar kolaylaşır.

4 – Onlara daima şunu anlatın:” Siz de biz de aynı Allah’a inanıyoruz. Ancak gerçek din Hristiyanlıktır. Bunun isbatı meydandadır. Görüyorsunuz ki, teknolojiye zirvede olan devletler Hristiyan; dünyada en zengin, en medeni, en bahtiyar insanlar yine Hristiyanlar. İslam memleketleri Hristiyan

memleketlerinden yardım dilenmekte... Allah, gerçek din olan Hıristiyanlığa girmeyenleri cezalandırmak için, onları daima sefil, hakir, perişan bir halde bırakmakta. Bunun için Müslümanların hiçbir zaman iki yakası biraraya gelmeyecektir.

”İşte misyonerler, bu yalan, iftara sözler ile, Müslümanları aldatmaya, Hıristiyan yapmaya uğraşmaktadırlar. Cenab-ı Hakka, hamd-ü sena olsun ki, Müslümanlar onların zannettikleri kadar cahil insanlar değildir. Misyonerlerin bu yalan propagandalarına ancak gülerler. Çünkü, Hıristiyanlığın refah, servet, bereket, saadet getirdiği hakkında söyledikleri sözler doğru değildir. Hıristiyanlığın bir memleketin gelişmesine, ilerlemesine, zengin olmasına hizmet ettiği şöyle dursun, tamamen aksine olarak, bütün bunlara mani olduğu, Hıristiyanlığın Avrupa devletlerine hakim olduğu Orta Çağ’da görülmüştür.

Hıristiyanlar, ilerlemelere mani olmuşlar, ilim ve fennin bulunduğu herşeyi günah saymışlar, dünyanın döndüğünü söyleyen Galile’yi öldürmüşler, insanların dünyaya ancak çile çekmek için geldiğini ileri sürerek, eski Yunan ve Roma fen adamlarının eserlerini ortadan kaldırmışlar, eski medeniyet eserlerini yakıp yıkmışlar, dünyayı karanlığa sokmuşlar, harabeye çevirmişlerdir.

Ancak, İslamiyetin zuhurundan ve dünyaya intişarından sonra, eski medeniyet eserleri tekrar meydana çıkarılmış, eski fen bilgileri, Müslümanlar tarafından elde edilen yeni buluşlarla zenginleştirilerek, okutulmaya başlanmış, İslam üniversiteleri kurulmuş, sanayi, ticaret gelişmiş, insanlar barış ve refaha kavuşmuştur. İlm, fen ve tıp yalnız Müslümanlarda olduğundan, Papa İkinci Silvester, Endülüs İslam Üniversitesinde okumuş, İspanya krallarından Sancho, hastalığını tedavi ettirmek için, İslam hekimlerine müracaat etmiştir. Avrupa’da yeni bir devir olan “Rönesans”ın kurucuları, Müslümanlardır. Bugün insaflı bütün Avrupalı ilim adamları, bunu kabul etmektedir.

Hıristiyanlığın insanlığa ne getirdiği hakkında en güzel ifadeyi meşhur Alman filozofu Nietzsche söylemiştir: “Hıristiyanlığın, dünyayı çirkin ve fena görmek arzusu, dünyayı gerçekten çirkin ve fena yapmıştır”.

Müslümanların bugünkü durumlarına gelince; akli başında olan herkes, bunda kabahatin İslamiyette değil, bu dinin esaslarını bilmiyen veya bildiği halde tatbik etmeyen kimselerde olduğunu bilir. Bizim dinimizde, çalışmak, dürüst ve sebat sahibi olmak, herşeyi öğrenmek tekrar tekrar emrolunduğu halde, bunu yapmayanlar şüphesiz ki, Allahü teâlânın gadabına uğrayacaklardır. Yoksa,

Müslümanların geri kalmalarının sebebi, Hristiyan olmadıklarından değil, tam tersine, hakiki Müslüman olmadıkları içindir.

Bakınız, Japonlar Hristiyan olmadıkları halde, Kur'an-ı kerimin emrettiği gayret, çalışma azmi ve dürüstlük neticesi olarak Amerika ile yarışıyorlar. Misyonerler acaba buna ne diyecekler?

Bu tehlikeden korunabilmemiz için, dinimizi, dinimizin güzel ahlakını iyi bilmek, bildiklerimizi tatbik etmek, yaşayışımızla dinli dinsiz herkese güzel bir örnek olmamız gerekir.

Not: Misyonerlik faaliyetleri, Müslümanlık ve Hristiyanlık konularında geniş bilgi sahibi olmak isteyenlere, “Herkes Lazım Olan İman” ve “Cevab Veremedi” kitaplarını önemle tavsiye ederim. (Hakikat Kitabevi, Telefon: 0212 523 45 56)

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11786

Çağa göre yorum!

Bazı okuyucularım,” Sende Batı saplantısı oluşmuş. Her olumsuzluğu dönüp dolaştırıp Batı’ya mal ediyorsun...” diyorlar. Evet, bu saplantı değil gerçeğin ta kendisidir. Kusura bakmasınlar, son zamanlarda temcid pilavı gibi tekrar gündeme getirilen, “İslamda Reform” “Kur’anın Çağdaş Tefsiri” “Dinin Yeniden Yorumlanması” “Dinler Arası Diyalog” gibi tartışmalar için de aynı şeyi söyleyeceğim. Diyanet İşleri Başkanı’nın, “Ben reform kelimesini kullanmadım, İslamın reforma ihtiyacı yok!” demesine rağmen, Diyaneti de kattılar bu kampanyaya. Hem de lokomotif görevi uygun görülerek. Kampanyanın ilgi görmesi için böyle olması planlandı.

Bütün bu çalışmaların gerçek sebebi şu: Dünya küçüldü. Herkes çeşitli vesilelerle gittikleri yerlerde fikirlerini, inançlarını yaymaktalar. Türkiye AB’ye girdiğinde bu yayma işi daha da hızlanacak. Batı alemi, Hristiyanlığın mensuplarını tatmin etmediğini, yeni bir inanç arayışı içinde olduklarını görüyor. Ya İslamiyet bu inanç boşluğunu doldurursa!.. Hristiyanlık yok olursa!.. İşte bütün korkuları bu...

Bunun için de İslamiyeti Hristiyanlığa benzetmek istiyorlar. Nihayi maksatları İslamiyeti, dünya hayatına ait, emir ve yasakları olmayan felsefi bir sistem haline getirmek.. Bazı kesimlerce iki de bir gündeme getirilen Ahkam ayetlerini yok farzetme veya yeniden yorumlama gayretleri bunu göstermiyor mu? Böylece asli unsurları yok edilmiş bir İslamiyet cazibesini kaybedecek, Batı'da taraftar bulamayacak.

Bu işin belli mihrakların zorlamaları ile yapıldığının en büyük alameti de, dinin gerçek temsilcisi Müslüman halkın gündeminde bu çalışmaların olmamasıdır. O'nun dininden bir şikayeti asla yok. O, 1400 yıldan beri nasıl inanmışsa, nasıl yaşamışsa, bunu aynen devam ettiriyor. 14 asırdır dini taşıyıp bugünlere getirmesini de, yolunun doğruluğunun ispatı olarak görüyor.

Hal böyle olunca birilerinin onun adına, onun dinini kurtarma(!) gayretleri sırtıyor. Bunlara sormak lazım: İslamiyet modern hayatta, bilimde, teknolojiye ne yapmak istediniz de mani oldu? Telefona mı mani oldu, televizyona mı? Yoksa interne te mi mani oldu?

Yok, maksat teknoloji değil, bizim yaptıklarımıza, yaşayışımıza din mani olmasın, haram helal sınırlaması getirmesin diyorsanız, bu Müslümanların işi değil, dinin sahibi yüce Allah koymuş bu kuralları. Dolayısıyla ne Müslümanların ne de reformcuların böyle bir yetkileri yok. Reformu, dinin yeniden yorumlanması görüşünü savunanlar zaten istedikleri gibi yaşıyorlar. Karışan da yok.

Burada bu işle uğraşanların karakter yapısı, niyetleri de önemli. Bunlar genelde –istisnalar hariç- dinle alakası olmayan, inançsız veya inaçlı görünseler de dini yaşayışı olmayan kimseler. İnsan sormadan edemiyor: Zaten bu tarakta sizin beziniz yok, farzedelim ki din bozuldu, ilahi özelliğini kaybetti. Size ne zararı olacak? Sizin için değişen bir şey yok ki...

Yapılmak istenenler de bazı ip uçları veriyor: Dini daha iyi öğrenmek, daha iyi yaşamak maksadı ile çalışmalar yapılsa, bunları yapanların iyi niyetle yaptığı kanaatine varabiliriz. Fakat yapılanlar tam aksine, dinin emir ve yasaklarından nasıl kurtulunur, bunun peşindeler. Fıkıh kitapları yetmiyor bahanesi ile dinin temeli olan“fıkıh” yok etmek istiyorlar.

Mesela, namaz daha iyi bir şekilde nasıl kılınır, zekat nasıl verilir? Bunun çalışması yapılmıyor. Namaz nasıl kaldırılır, zekattan nasıl kurtulunur, bunun peşindeler. Düzce depreminde, Ramazan günü bir vatandaş, etkili yetkili meşhur bir din adamına soruyor: Felaketten dolayı yaşayışımız kısıtlı, bu şartlarda nasıl

gusledelip, nasıl abdest alalım, nasıl namaz kılalım? Sayın yetkili, şartlarının ne olduğunu bile sormadan, “ Siz depremzedesiniz, gusletmeseniz de, namaz kılmasanız da, oruç tutmasanız da olur!” Sanki, dinin sahibi kendisiymiş gibi istediğini kaldırıyor, istediğini değiştiriyor. Televizyondan bizzat dinlemezsem, başkası söyleseydi inanmazdım bu sözlerle.

Kısacası, Müslüman halkımızın gündeminde, ne reform, ne çağdaş tefsir var. Yıllardır iki de bir ortaya atılan “İslamın çağa uydurulması” zırvalarına alışık. Bunun için böyle şeylerin konuşulmasına bile ihtiyaç duymuyor. İyi ki de bu konular halkımızın gündeminde değil. Eğer o da söylenenleri yapılanları ciddiye alıp, ilgilense kafası iyice karışacak, inancından şüphe eder hale gelecek! Zaten bu kadar propagandaların sebebi de bu: “Şüphe”yi yerleştirebilmek. İnanıyorum ki, halkımız bu oyuna gelmeyecek. İslamiyetin Hıristiyanlaştırılması oyununu bozacak!

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 TEMMUZ 2000 · KAYIT 11787

Reform ve İslamiyet

İslam aleminde “reform” 18. asırda gündeme getirildi. Hıristiyan ülkeler özellikle İngiltere, asırlardır yaptıkları mücadelede kaba kuvvetle “Haçlı Seferleriyle” bir yere varamayacaklarını anlayınca, reform fitnesini soktular müslümanlar arasına. Netice alabilmek için de 150 yıl gibi uzun bir süre koydular.

Bu süre içinde içerden elde ettikleri veya el altından destek verdikleri; Kursavi, Ş.Mercani, Musa Carullah, Abduh, Reşid Rıza, Efgani, Hasan el Benna, S.Kutup, Mevdudi, Hamidullah gibi kimselerle reformu, yenilikleri devamlı gündeme getirdiler.(Herkes tarafından bilindiği için bunların günümüzdeki uzantılarını yazmaya lüzum görmedim.) Şunu tespit etmişlerdi: “İslamda birliği sağlayan; alimler, mezhepler ve bunların yazdıkları temel fıkıh kitaplarıdır. Bunlar devre dışı bırakılmadıkça netice almamız mümkün değildir. Bu da ancak reformla, İslamın zamana göre yorumlanmasıyla devre dışı bırakılabilir”. Son zamanlarda yine aynı maksatla gündeme getirilen,”Dinde yenilik,yenileme,hurafelerden temizleme” gaygaraları ile yapılmak istenen, dinde reform hareketedir. Tepki görmesin diye bu kılıfta sunuluyor. “Reform” nedir, ne değildir? Buna bir bakalım:

Reform, ıslah etmek, bozulmuş bir şeyi düzelterek, eskiyi doğru haline getirmek demektir. Hristiyanlık bozulduğu için reform yapıldı. Müslümanlık bozulmadığı için böyle bir hareket bozmak olur. İslamiyet her çağa uygundur, reforma ihtiyacı yoktur.

Şunun bunun adına, menfaat adına konuşmayan herkes bunun öyle olduğu bilmektedir. Bir zamanlar komünizmin fikir babası meşhur fikir adamı Roger Garaudy "Niçin İslâmı seçtiniz? Sorusuna "İslâmı seçmekle çağı seçtim" şeklinde cevap verdikten sonra şöyle devam ediyor: "İslâm, çağları arkasında sürükleyen bir dindir. Diğer dinler ise, çağların arkasında sürüklendi. İslâm dışındaki bütün dinler zamana uyduruldu. Reforma tabi tutuldu. Mukaddes kitaplar zamana göre tahrif edildi. Kur'an-ı kerim ise, indirildiği günden beri hep zamana hükmetti. O, zamanı değil, zaman onu izledi. Zaman yaşlandıkça o gençleşti. Bu, çağlar üstü bir olaydır. Bugüne kadar, bunca savaşların bıraktığı korkunç, sosyal, siyasi ve ekonomik sarsıntılardan daha büyük bir olaydır. İslâm, materyalizme de, pozitivistlerin görüşüne de hakimdir. Fakat bunlardan hiçbirisi, İslama hakim değildir." İslâm çağa uymuyor diye reform yapmak isteyenler, bilerek veya bilmiyerek İslâmın yıkılmasına yardım etmekte idiler. Reform yapmak isteyenlerin ortak özelliği, dinimizin temel fıkıh kitaplarını kabul etmemek, doğrudan Kur'an-ı kerimden hüküm çıkartılmasını savunmaktır.

Halbuki, İslamiyetin bozulmadan bugün gelmesini sağlayan bu temel fıkıh kitaplarımız, Resûlullahın sözlerini ve Eshâb-ı kirâmdan gelen haberleri bildirmektedirler. Hepsi, en salâhiyetli, yüksek âlimler tarafından yazılmışlardır. Bütün islam âlimlerince sözbirliği ile beğenilmiştir. Asırlar boyunca, hiçbirinde hiçbir değişiklik olmamıştır. Her çağın ihtiyacını karşılayacak kapasitede olduğu için, değişikliğe lüzüm yoktur. Değişiklik yapmak isteyenlerin esas maksadı tamamen ortadan kaldırmaktır.

Bu temel fıkıh kitapları her asrın modasına, gidişine göre değiştirmeye kalkışmak, her zaman için yeni bir din yapmak demek olur. Böyle değişiklikleri, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere dayandırdıklarını iddia etmeleri Kur'an-ı kerimi ve hadis-i şerifleri bilmemenin, islâmiyeti anlamamanın bir alâmetidir. İslâmın emirlerinin, yasaklarının zamana göre değişeceğini sanmak, islâm dîninin hakîkatine inanmamak olur.

Dinde reform isteyenler, temel kitaplara dokunmayıp, yalnız câhil halk arasına yerleşmiş olan hurâfeleri yok etmek isteseler, buna birşey denemez. Böyle

yaparlarsa İslâmiyete hizmet etmiş olurlar. Fakat niyetlerinin bu olmadığı, maksatlarının üzüm yemek değil bağcıyı dövmek olduğu anlaşılıyor.

Reformcular, Avrupa'nın, Amerika'nın bütün âdetlerini, modalarını, ahlâksız, sömürücü, ezici hareketlerini almaya, gençler arasına yaymaya çalışıyorlar. Bu arada, dînimizi üstü örtülecek bir kabahat imiş gibi hiç ağızlarına almıyorlar. Yâhut, altında ezilecek bir yük gibi, ağır ve korkunç görüyorlar. Bazıları da, sağlam bir varlık ve birlik elde etmek için, din lâzımdır. Fakat dîni zamana uydurmalı, islâmiyeti hurâfelerden temizlemeli, diyorlar.

Hâlbuki, Ehl-i sünnet âlimlerinin temel kitaplarında hiçbir hurâfe yoktur. Din câhilleri arasında hurâfeler bulunur. Bunları temizlemek reform ile değil, “Ehl-i sünnet” kitaplarını yaymak, gençlere bunları öğretmekle olur.

Dinde reformcular, islâmiyetin Allah tarafından, Peygamber vâsıtasıyla bildirilmiş bir din olduğuna inanmadıkları hâlde, güzel ahlâkın, iyi geçinmenin ve dünya işlerinde yükselmenin başarılması için, din lâzımdır diyorlar. Milleti, koyun sürüsü gibi kendilerine bağlamak için, dîne yer verecekler. Onları inandıracaklar, fakat kendileri inanmıyacıklardır. Dîni her gün yeni bir kalıba sokabilecekler. Dini kendi gayelerine alet edecekler. Bunlar dine değil din bunlara tâbi olacak. Böyle bir inanca din denilemeyeceğini aklı başında olan herkes bilir.

Not: Dinde reform hakkında daha geniş bilgi sahibi olmak isteyenler, “Faideli bilgiler” ve “İngiliz Casusunun İtirafı” kitaplarına başvurabilirler. (Hakikat Kitapevi- 0212 523 45 56)

2000 YILLIK KÜLLİYATI

08

Ağustos

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 AĞUSTOS 2000 · KAYIT 11788

“İstediğin gibi yaşa...”

Son aylarda başta muhterem Seyyid Emin Garbi Arvas olmak üzere yöneticilerimizin, personelimizin yakın akrabalarından pek çok kimseyi kaybettik. Hepsini Allah rahmet eylesin.

İnsanolu ölmeyi istemez; hip yaşamak ister. Sanki ölüm başkaları için. Mesai arkadaşlarının, özellikle de yakınlarının vefatı insanı biraz olsun gaflet uykusundan uyandırıyor. Ölüm başkaları için değil kendi yakınları ve kendisi için de her an gelebileceğini hatırlıyor insan.

Ölümü hatırlayanlar genelde iki şey yapıyor. Ya hemen doktora koşuyor, kontroller, check-up'lar yaptırıyor. Ölümden kurtulmanın en azından geciktirmenin yollarını arıyor.

Yada, gaflet uykusundan uyanıp, ahirete, ölüme hazırlığını yoğunlaştırıyor. Aklı başında olan, ahirete inanan bir kimsenin yapması gereken de budur. Çünkü, Ölüme inanan ve bir gün onun mutlaka kendisine de geleceğini bilen kimsenin, ona hazırlanmaması akıllı bir insanın yapacağı bir iş değildir. Peygamber efendimiz, “ İstedğin gibi yaşa bir gün öleceksin! Kimi seversen sev bir gün ayrılacaksın! Ne yaparsan yap bir gün hesabını vereceksin!” buyurdu.

Birkaç saatlik yolculuğa çıkan bile az çok hazırlık yapar. Sonsuz yolculuğa çıkmak hiç hazırlıksız olur mu? Bu hazırlık, hayatta ahirete yarar işler yapmak ve kötü amellerden, işlerden uzak durmakla olur.

Gerçek bir Müslüman, hayatının her anında, faydalı ameller içinde bulunmalıdır. Zira, ölümün ne zaman ve nerede geleceği hiç bir suretle belli olmaz. Resulullah efendimiz, ölümün sıkıntısını ve acılığını açıkça belirtmiştir.

Dünya hayatının sıkıntılarına sabredip, tahammül göstermek, ölüm sıkıntısına tahammül etmekten daha kolaydır. Çünkü ölüm sıkıntısı ahiret azabı cinsindendir. Ahiret azabı ise dünya azabından daha sıkıntılı ve daha şiddetlidir. Dünya sıkıntısı ile mukayese bile edilemez.

Resulullah efendimiz bir nasihatında şöyle buyurdu:”Beş şeyden önce beş şeyi ganimet bil:1.İhtiyarlığından önce gençliğini, 2. Hastalığından önce sıhhatini, 3.

Meşgalelerinden önce boş vakitlerini, 4. Fakirlikten önce zenginliğini, 5. Ölümünden önce ömrünü.

Resulullah efendimiz bu beş şeyde bir çok ilimleri toplamıştır. Zira insan, ihtiyarlığında yapamadığı amelleri gençliğinde yapabilir. Yine, gençliğinde bir günahı işlemeğe alışan insan, ihtiyarlığında onu terk etmeğe kolay kolay muktedir olamaz.

O halde, bir gencin, gençliğinde iyi ve hayırlı amelleri adet edinmesi gerekir. Ta ki, ihtiyarlığında onları kolaylıkla yapabilsin. Sağlıklı insan, malında ve kendi iradesinde hükmünü daha çok ve daha kuvvetle yürütebilir. O halde, sağlıklı insanın, bunu ganimet bilmesi ve gerek mali ve gerekse bedeni ibadetler hususunda faydalı amellerde bulunması lazımdır.

Çünkü hastalanınca beden zayıflar, kuvvetten düşer ve ibadetleri hakkıyla yapamaz olur. İnsan, Allahın helalinden verdiği azağa kanaat etmeli, ona razı olmalı, onu ganimet bilmeli ve diğer insanların elindekine tamah etmemelidir. Kişi, hayatta oldukça iyi ameller işlemeğe muktedir olabilir. Ölünce amel kesilir. Bunun için bir mümine yaraşan, bu fani, geçici hayatı boşa geçirmemek ve sonsuz hayata hazırlanmaktır.

Hikmet ehli bir zat şöyle der:” Ey insan! Çocukluğun oyunla geçer, gençliğin gafletle. İhtiyarlayınca da zayıf düşersin. Acaba sen, şanı yüce olan Allah için ne zaman faydalı ameller işleyeceksin?”

Ekin ekme, tohum atma yeri dünyadır. Ekin ekmeden mahsul beklemek, akıllı kimsenin yapacağı iş değildir. İnsanın, öldükten sonra Allahü itealaya ibadet etmesi mümkün olmaz. Ne yapılırsa hayatta iken bu dünyada yapılır. Ölüme ve ölüm meleşinin gelişine ancak bu dünya hayatında hazırlanılabilir. Öyleyse onu daima hatırlamaktan hiç bir an geri kalmamalı. Çünkü o, bizden gafil değildir.

Şakik bin İbrahim buyurdu: İnsanlar, dört şeyde sözle muvafakat ettiler, fakat fiilen muhalefet ettiler.

1- "Biz Allahın kullarıyız!" dediler. Fakat bir kul gibi değil, bir hür kişi gibi davrandılar.

2- "Allah bizim rızkımıza kefilidir" dediler. Fakat kalbleri dünyalıktan başka hiçbir şeyle tatmin olmadı.

3- "Ahiret dünyadan hayırlıdır!" dediler. Fakat devamlı dünyalık toplamakla meşgul oldular.

4- "Bizler mutlaka öleceğiz!" dediler. Fakat hiç ölmeyecek insanlar gibi davrandılar.

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 AĞUSTOS 2000 · KAYIT 11789

Ölüm gerçeği

Bugün de ölümden bahsedeceğim... Çünkü ölümü çok hatırlayıp unutmamak lazım. Peygamberimiz, "Lezzetleri yıkan, eğlencelere son veren ölümü çok hatırlayınız!" buyuruyor.

Allah'a inansın inanmasın herkesin kesin olarak inandığı bir şey vardır ki, o da ölüm gerçeği... İnsanoğlu bunu tam olarak bir idrak edebilse, dünya güllük gülistanlık haline gelir. Ölüme, ahirete gerçek manada inanan insan, zulmetmeyi, cana kıymayı bırakın, insanlara ters bile bakamaz. Böyle kimse için, ölüm korkulacak bir şey değildir. Hatta sevinilecek bir şeydir. Çünkü, ölüm sevgiliyi sevgiliye kavuşturan köprü gibidir.

Bazıları ölümleri korkusuyla, ölümü düşünmez; hatta ölümü hatırlatacak şeylerden bile uzak durur. Halbuki, daima ölümü düşünen, ölüme hazır olan kimsenin ömrü uzun olur. Ölümü unutup, çok uzun ömürlü olacağını zannedenlerin ise ömrü kısa olur.

Müslüman için, ölmek, yok olmak değildir. Ölüm, ruhun bedene olan bağlılığının sona ermesidir. Ruhun, bedenden ayrılmasıdır. Ölüm, insanın bir halden başka bir hale dönmesidir. Bir evden, bir eve göç etmektir.

İnsan ölümü istemese de ölüm ona hayırlıdır. Salih olan mümin, ölüm ile, dünyanın eziyet ve yorgunluğundan kurtulur. Ölüm, mümine hediyedir, nimettir. Günahı olanlara musibettir. Zalimlerin ölümü ile ise memleketler ve insanlar rahata kavuşur. Bir zalimin ölümü üzerine bir şair şu beyti söylemiştir:

Ne kendi etti rahat, ne alem etti huzur,/Yıkıldı gitti cihandan, dayansın ehl-i kubur.

Müminin ruhunun bedenden ayrılması, esirin hapisten kurtulması gibidir. Mümin öldükten sonra, bu dünyaya geri gelmek istemez. Yalnız şehidler, ahirette

kendilerine verilen nimetleri görünce, dünyaya geri gelip, bir daha şehid olmak ister.

Müminlere ahirette çok ikramlarda bulunulacaktır. Müminlere yapılacak ikramlardan birincisi, ölümdeki sevinçtir, rahatlıktır. Mümini rahatlatan, ancak Cenab-ı Hakk’a kavuşmaktır. Her mümine ölüm, hayatından daha iyidir.

Azrail aleyhisselam, İbrahim aleyhisselamdan ruhunu almak için izin istedikte, İbrahim aleyhisselam: “ Dost, dostun canını alır mı? dedi. Allahü teâlâ, Azrail aleyhisselama:”Dost dostu kavuşmaktan kaçınır mı? “ diye sormasını emretti. Bunun üzerine İbrahim aleyhisselam:” Ya Rabbi! Ruhumu hemen al! “diye dua etti. Bir an önce, Rabbine kavuşmak istedi.

Allahü teâlânın emirlerine uyan bir mümine, ölümden daha sevinçli birşey olmaz. Allah’a kavuşmağı seven mümin, ölümü ister. Cenneti seven ve ona hazırlanan insan ölümü sever. Çünkü, ölüm olmayınca, Cennete girilmez.

İyi bir insan ölür ölmez, Allahü tealanın ihsanları başlar. Saadet sahibi şu kimsedir ki, Azrail aleyhisselam gelip:” Korkma, Erhamürrahimine gidiyorsun. Asıl vatanına kavuşuyorsun. Büyük devlete erişiyorsun! “ der. Böyle kimseye, bundan daha şerefli birgün yoktur. Bu dünya, bir konaktır. Ahirete göre bir zindandır. Bu geçici varlık, bir görünüşdür. Gölge gibi, yavaş yavaş çekilmekte, geçip gitmektedir. Hadis-i şerifte, “İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar.” buyuruldu.

Dünya hayatı, rüya gibidir. Ölen kimse uyanınca, rüya bitecek, gerçek hayat başlayacaktır. Müslümanın ölümü, hayattır. Hem de, sonsuz hayat! Düzgün bir imana sahip olup, yararlı amel işleyen kimselere, ölüm anında melekler gelerek, korkmamalarını, üzülmemelerini söylerler; onlara, karşılaşacakları mesut hayatı müjdelerler.

Yeter ki gaflet içinde olunmasın. Gaflette olmayana müjdeler çoktur. Gaflet uykusundan uyanmış olmanın alameti dördtür:1- Dünya işlerinde kanaatkar olur, ele geçirmede acele etmez.2- Ahiretle alakalı meseleler hususunda kanaatkar olmaz, yapmada acele eder.3- Dini, uhrevi konularda istişare eder, alimlere danışır. Kendiliğinden bir iş yapmaz.4- Halka nasihat eder, onlara iyi davranır, çevresindeki insanları iyi bir şekilde idare eder.

İnsanların en faziletlisi, kendisinde beş haslet bulunan kişidir. Bu insan:1- Her zaman, Rabbine kulluğa yönelir, 2- Herkese faydalı olur; bunu herkes bilir.3- Halk

onun şerrinden emindir, kimse ondan zarar görmez 4- İnsanlara değil Allah’a güvenir. 5- Ölüme her an için hazırdır.

İşte böyle kimseler için ölüm alt kattan üst kata çıkmak gibi kolaydır. Ne mutlu bunlara!..

GÖNÜL BAĞÇESİ · 11 AĞUSTOS 2000 · KAYIT 11790

Bin bilsen de danış!

Birkaç senedir, Batı kaynaklı “Gelişim- Değişim”, “Başarılı Olma” “Liderliğin Sırları” gibi yayınlar satış rekorları kırmaktadır. Bu kitapları dikkatlice okunduğunda şunu açık bir şekilde görüyorsunuz. Kitaplarda anlatılanlar, ya bizim kültürümüzden doğrudan istifade edilerek hazırlanmış ya da, tecrübe ile bulunmuş bilgilerdir. Tecrübe ile bulunanların çoğunun dinimize uygun kurallar olduğu aşîkar. Bu gidişle kendini kültürümüzü Batı’dan öğreneceğiz herhalde.

İşte, bu kitaplarda en çok işlenen konulardan biri “ İşinizde ne kadar tecrübeli olursanız olun, başkasından fikir almayı unutmayın! Fikir aldığınız kimseler ne kadar çok olursa o kadar başarıyı yakalama şansınız olur.” fikridir.

Maalesef, toplumumuzun hangi kesimine bakarsanız bakın -iş adamlarımız, idarecilerimiz, din görevlilerimiz, cemaatlerimiz, sade Müslümanlarımız- “En iyisini ben bilirim, benden başka bu işi bilen yoktur. En güzelini ben yaparım” zihniyetini görürsünüz. Kendisinden başkasını aşağılama, küçük görme fikri hakim. Batıda ise, tam tersine; başkasına saygı, insan haklarına riayet, aşağılamama gibi insani değerler zirvede.

Kim olursa olsun, İslamiyetin emri olduğunu bilsin bilmesin, onu yaparsa, dünyada rahat eder. İnanarak yaparsa, ahirette de rahat eder. Ne garip ki, bizim yapmamız gereken şeyleri onlar yapıyor. Danışmayı prensip edindikleri gibi, bir yanlışından dolayı birisi kendisini ikaz etmişse, ona kızmak yerine, teşekkür ediyorlar. Bir toplum bu kadar nasıl değişir, değerlerinden nasıl uzak kalır anlaşılır gibi değil.

Halbuki, İslamiyette de danışmanın, yanlışları ikaz etmenin ayrı bir yeri vardır. Dinimizde danışmak sünnettir. Danışmak insanı pişman olmaktan koruyan bir

kale gibidir.

Bütün akıllar, Peygamber efendimizin fikrine muhtaç iken, O; "Onlarla meşverette bulun!" emri ile muhatap oldu. Kur'ân-ı kerimde "Yapacağın işi önce meşveret et!" buyuruluyor. (Âl-i İmrân 159) Yine Kur'ân-ı kerimde, iyi kimseler, büyük zatlar övülürken de, "İstişare ederek iş yaparlar" buyuruluyor. (Şu'râ 38)

Peygamber efendimiz Eshabı ile istişare ederdi. Bazan bir iş için, akıl, takva, hikmet ve tecrübe sahibi on kişiye danışır. Herşeyi bildiğimizi zannederiz; halbuki bildiğimizi zannettiğimiz nice şeyleri bilmediğimiz meydana çıkıyor. Danışılarak yapılan işin neticesi iyi olur. "Meşveretsiz yapılan şeyden hayır gelmez" demişlerdir.

Danışmanın önemi ile ilgili pek çok hadis-i şerif vardır. Bunlardan ikisi şöyle:

"Akıllıya danışıp onu dinleyen, doğruyu bulur, dinlemeyen pişman olur."

"Tedbirli kimse, işinin ehli olana danışıp, ona göre hareket eder."

Hazret-i Lokman Hakîm de, oğluna nasihatında,"Yapacağın işi, daha önce bunu denemiş, tecrübeli kimselere danış! Çünkü onlar, kendilerine pahalıya mal olmuş doğru görüşleri sana bedava verirler." buyurdu.

Hız. Lokman gibi diğer bazı hikmet sahibi kimseler de şunları söylediler:Sormaktan utanma ve yardım istemekten çekinme! Hep kendi düşüncesi ile hareket eden, doğruyu göremez. Her sanatı ehlinden öğren, her işi de ehline danış!

Danışmamanın temelinde kibir vardır. Kibirli, gururlu olan, kendini beğenen, kendini üstün gören başkasına danışamaz. Kendini beğenmenin en kötüsü, hatalarını, nefsinin arzularını beğenmektir. Hep nefesine uyar, nasihat kabul etmez. Başkalarını bilmez zanneder. Halbuki bilmeyen kendisidir.

Demişler ki, soran yanılmamış/ Bin bilsen de, bir bilene danış!/ Danışan nice dağlar aşmıştır./ Danışmayan düz yolda şaşmıştır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 AĞUSTOS 2000 · KAYIT 11791

Liderlik meziyet ister

Liderlik doğuştandır, sonradan kazanılamaz, derler. Liderde, sabır, hoşgörü, zeka, basiret, akıl, olayları kritik etme, hitabet kabiliyeti, heyecana kapılmamak, ikna kudreti, vakar, ciddiyet, affedebilme, derinlemesine düşünme, insanları tanıma, kendini yenileyebilme, gelişmeleri yakından takip, güleryüz ve tatlı dil gibi hasletlerin bulunması lâzımdır. Bunların çoğu doğuştan gelir. Ortam bulur, şartlar bunları geliştirmeye elverişli ise lider çıkar...

Bir liderde, idarecide bunlardan ne kadar çok bulunursa, iyi yöneticilik vasfı da o nispette artar. Bazı büyük idarecilerin belirgin, öne çıkmış özellikleri vardır:

Mesela, Fatih Sultan Mehmed, müthiş sır sahibiydi. “Niyetimi kavuğum bilse kafamdan atarım” derdi. Napolyon, az bulunur bir hitabete, ikna kabiliyetine sahipti. Kendisini yakalamaya gelen Fransız ordusuna çektiği belagatlı nutukla onları kuzuya çevirmiş ve aynı ordunun başına geçerek Fransa tahtına oturmuştur.

Yavuz Sultan Selim, Şah İsmail’in üzerine yürürken bıkkınlığa kapılan askerler tarafından çadırına ok atılması üzerine “hassas ân”ı çok iyi hesaplamış ve lafi kafalara balyoz gibi indirmiştir: “İsteyen karılarının yanına dönebilir; ben düşmanın üzerine yalnız başına gidiyorum!” demiştir.

Eğer o kritik ân süratle muhakeme edilip atılan oka, bu erkek sesle cevap verilmeseydi, Sultan Selim, belki de kazan kaldıran askere kellesini teslim edecekti.

Ecdadımız, tarihin en eski milletlerinden biridir. Üstün bir liderlik kabiliyeti vardır. Her devirde mutlaka bir liderleri olmuş. Lidere tam teslim olmuşlar. Bu da iyi idareci yetiştiren toplum olduğumuzu ortaya koymaktadır. Yeter ki ortam sağlansın, imkan verilsin.

Toplum yaşayışımızda çocuk, hayatı tanımaya başladığı ân ilk önce bir “reis” “rehber” mevhumu ile karşılaşır. Onu kendine rehber edinir. Baba, ailenin reisisidir. Aile fertlerinin örnek kişisidir. Çocuğun, okuldaki rehberi, örnek aldığı kişi ise öğretmen ve müdürdür.

Eskiden, her mahalle hatta her sokakta, örnek alınan danışılan rehber bir kimse bulunurdu. İnsanlar başlarına bir iş geldiğinde çaresizlik içinde kıvrılmazlardı. Camide imam, sadece namaz kıldırın insan değil, aynı zamanda halkı iyi yöne sevkeden bir rehberdi. Halk bilirdi ki, bundan bana zarar gelmez.

Selçuklular ve Osmanlılar zamanında devlet başkanı, yani devletin en yüksek idarecisi aziz bilinir, ismi öyle ulu orta söylenmez, saygısızlık gösterilmezdi.

Türk milleti, zeki ve kabiliyetlidir. Önünü açacak, yol gösterecek bir lidere sahip olduğunda akıl almaz mesafeler kettetmeye müsaittir.

Mesela, rahmetli Özal gibi karizmatik bir lider sayesinde, Türkiye, dışa açılıp sekiz sene gibi kısa bir sürede dünyanın belli başlı güçlü devletleri arasında yer alabilmiştir. Ülkenin çehresi değişmiştir. O kadar ki, ekonomistler, Cumhuriyet tarihindeki iktisadi gelişmeleri anlatırken, Özal'dan önce Özal'dan sonra diye ikiye ayırarak izah etmektedirler. Batı bunun için, ülkemizi rahat bırakmamakta. Bir lider çıkıp, milleti toplar başımıza bela olurlar diye korkmakta.

Gerek devlet adamı, gerek yönetici her hal ve hareketi ile bir bütündür. Konuşmasından, giyim kuşamına kadar her an dikkatli, ölçülü ve ağır başlı olanlar sevilmişler, başarı kazanmışlardır. Çünkü, milleti idare edenler millete mal olmuş kimselerdir; hiçbir davranışları gözden kaçmaz.

Yönetici, hedefteki insandır. Güzel davranışları örnek alındığı gibi, hataları da şiddetle reaksiyon görür. Bir hatası, bütün yaptığı iyi işleri silip süpürür.

Halk, somurtmayan fakat ciddi, ölçülü, şahsiyetli ferdi ve aile hayatı ile mazbut, özü ile sözü birbirine uygun idarecileri her zaman takdir etmiştir.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 18 AĞUSTOS 2000 · KAYIT 11792

Eğitim amaçlı arama %4

İçişleri Bakanı Sayın Sadettin Tantan'ın geçen ay, İnternet kullanımı ve cafe'lerinin belli kurallara göre faaliyet göstermesi ile ilgili genelgesi yüreklerle su serpti... Teknolojik buluşlar, iki yüzü keskin kılıç gibidir. En çarpıcı örnek atom bombası, nükleer enerji. Faydalı şekilde kullanılmadığında binlerce, milyonlarca insanı, canlıyı yok etmektedir.

Teknolojinin önemli bir buluşu olan televizyona hazırlıksız yakalanmıştık. Batı'nın alt yapısı müsait idi “Televizyon” için. Okuma alışkanlıkları yeterli düzeydeydi ve en önemlisi de alışkanlık haline gelmişti. Bunun için Batı'nın bünyesine bizdeki kadar zarar vermedi.. Dengeli olarak ve ihtiyaç miktarı kadar izleniyor, zaman boşa harcanmıyor...

Bizde ise, okuma alışkanlığı kazanılmadan televizyon girdiği için, zaten cılız olan kitap okuma alışkanlığı nerdeyse tamamen yok oldu. Dengeler alt üst oldu, televizyonkolik haline geldi halkımız. İhtiyaç olsun olmasın yatana kadar televizyon başından ayrılmıyor insanımız. Bu da, sosyal ilişkileri bitirdi.

Zamanımızın teknolojik harikası olan internet için de durum aynı. Yine hazırlıksız yakalandık. Fakat internet, günlük hayatımızın vazgeçilmez bir parçası haline geldi artık. Her alanda en iyi şekilde yararlanmamız gerekiyor bundan. Gerçek manada bir ticaret, bir eğitim internetsiz mümkün değil bugün. Ancak ne yazık ki, internet nedir, ne değildir, nasıl istifade edilir, faydası zararı nedir, öğrenmeden internet denizine açıldık. Yüzme bilen az bir kesim bundan istifade edebilmekte, geri kalanlar ise boğulmak üzere.

Cumhuriyet Üniversitesi'nin yaptığı bir araştırma,bu acı gerçeği gözler önüne serdi. “Yeni Bağımlılık türü: İnternet Kafeler” konulu araştırmada, internet kafelere gidenlerin yüzde 43'ünün “chat” yaptığı, yüzde 26'sinin değişik bilgisayar oyunları oynadığı, yüzde 7'sinin film izlediği, yüzde 19'unun internet ortamında gezindiği ortaya çıktı.

Chat yapanların ise, yüzde 36'sı arkadaş bulmak, yüzde 14 flört, yüzde 34 sıradan konuları konuşmak, yüzde 6 da cinsellik amaçlıdır.

İnternet kafelerde, internete oyun oynamak amacıyla girenlerin yüzde 54.5'i şiddet içeren oyunları oynarken, yüzde 22'si zeka oyunlarını tercih etmekte. Sporla ilgili oyunları oynayanların oranı ise yüzde 19. Şiddet muhtevalı oyun oynayanlara, sıradan bir öldürme olayı “çekici” gelmemekte; parçalayarak, acı çektirerek öldürme oyunları tercih edilmekte.

İnternet kafelerdeki üçüncü etkinlik olan internet gezintisinde ise, en fazla dikkati çeken siteler, erotizm-pornografi siteleri.. Gezgincilerin yüzde 24'ü oyun, yüzde 23'ü kültür-sanat, yüzde 20'si erotizm-pornografi sitelerini ziyaret ederken, eğitim amaçlı sitelere girenlerin oranı ise yüzde 4.

İnternette önemli bir yer işgal eden erotizm-pornografi siteleri, her türlü sapkınlığa, sömürü ve istismara açık; cinsel şiddet, taciz, ensest ilişkiler, çocuk

pornosu, teşhircilik ve sapıklık gibi birçok olumsuz unsuru sergilemektedir.

Hemen hemen her gün internet kafeye gidenlerin yüzde 62'si günün 1-3 saatini, yüzde 22'si günün 4-5 saatini, yüzde 16'sı ise günün 5 saatinden fazlasını internet başında geçirmektedir.

Bilginin paylaşımı ve iletişimi konusunda, yeni ufuklar açan internet, yerinde kullanılmadığı durumlarda tehlikeli bir silaha dönüşmekte; bazıları için tutku düzeyini aşan internet, uyuşturucu bağımlılığı etkisini göstermektedir.

Son yıllarda hızla çoğalan internet kafelerde, mevzuat ve denetim eksikliğinden dolayı belli bir standart oluşturulamadığından, söz konusu işletmeler modern bir tesisten çok, olabildiğince sağlıksız koşulların hüküm sürdüğü mekanlar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bilimsel araştırmalar yapılan, ödevlerin hazırlandığı mekanlar olması gereken internet kafeler bu görevleri yerine getirmekten çok uzaktır. Çünkü, internette eğitim için ayrılan alanın yalnızca yüzde 6.69'u kullanılmaktadır.

Bütün bunlardan anlaşıyor ki, doğru dürüst bir internet kültürümüz oluşmamış; bunun için de istenilen fayda tam sağlanamamaktadır. Çeşitli kampanyalarla, etkinliklerle internet kültürü verilerek gençler faydalı alanlara yönlendirilmelidir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 AĞUSTOS 2000 · KAYIT 11793

Teknoloji hükmederse!

Dün Cumhuriyet Üniversite'sinin internet kullanımındaki bilgisizliğimizi gösteren araştırmasından bahsetmiştim. İnternet kültürümüz, bilgimiz yok diye de teknolojinin bu nimetini kötüleyemeyiz, göz ardı edemeyiz. Bunun zararını, faydasını öğrenip, faydalı hale getirmeliyiz. Bugün bilgisayar asrındayız, bunsuz yapamayacağımıza göre gerekli tedbirleri almak zorundayız.

Sadece biz değil, gelişmiş Batı'da da Bilgisayar - İnternet alışkanlığı, eğitimcileri tedirgin etmeye başladı. Avrupa'da, sivil toplum örgütleri, gençleri adeta esir alan bilgisayar tutkusuna karşı kampanyalar düzenliyor. Almanya'da düzenlenen

"Benim bilgisayarım yok, ama bir sürü arkadaşım var!" kampanyasındaki slogan dikkat çekici.

Evinde kendine ait bir bilgisayarı olup da bütün gününü ekran başında geçiren gençler kolay arkadaş edinemiyorlar. Zamanla asosyal ve problemlili bireyler haline geliyorlar. Bilgisayar oyunu, internet gezintileri, çocukları, gençleri sosyal hayattan giderek koparıyor. Bilgisayar- İnternet kültürüne yabancı olduğumuz için, birçok ekonomik, sosyal sıkıntılara sebep oluyor. Gazetelere kadar intikal ediyor bu olumsuzluklar. Bu olumsuzluklara bakıp, bilgisayarı kaldırmak yerine, olumsuzlukları ortadan kaldırmak gerekir; bunun için de gençlerimizi bilinçlendirmeliyiz. Böyle yapmazsak faturası ağır olur: İşte size bilinçsiz bir kullanıcının sebep olduğu olay. Zavallı bir anne feryad ediyor:

" Oğlumuz İnternetin faydalarını anlattığında her şey kulağa hoş geliyordu, taa ki İnternetin tutsağı haline gelene kadar! Telefonumuz, gelen yüklü telefon faturaları ve kendi imkanlarımızla ödenmesi mümkün olmayan borçlar nedeniyle kesildi. Bu arada bilgisayar bozuldu. Eğer tamir ettirmezsek oğlumuz bu alışkanlıktan kurtulur, diye düşünüp çok sevinmiştik, ama boşuna sevinmişiz. İnternet kafeler sabaha kadar açılmış. Oralara gittiği ilk gün eve gece 2'de geldi. İnternetin başına oturduğunda zaman mevhumunu unutuyor, paralar da suyunu çekiyor,para dayanmıyor. Böylece bir yıl geçti. Biz çok üstüne gitmedik, ara ara uyardık, ama oğlumuz sarhoş gibiydi, etkilenmiyordu. Sonunda iflas ettik. Para bulamayınca bizden habersiz babasının iş arkadaşlarından para almaya başladı. Borçlarımızı ödeyebilmek için varımızı yoğumuzu satılığa çıkardık. Bize verdiği zararlar, yararlarını çoktan aştı. 22 - 23 yaş insan hayatının en üretken dönemidir. Bu olaydan sonra oğlumun okul hayatı söndü. İş hayatı yok, çalışmıyor. Gençlik en güzel çağını bu aletin başında geçiriyor.Bu imkan, nasıl faydalı hale getirilebilir, bunun için kurum ve kuruluşlar neler yapabilir? Yetkili kuruluşlar buna bir çare bulmak zorunda.." Ölçü kaçırıldığında daha başka yan tesirleri de çıkıyor internetin. Bunları da sayın Aykut Işıklar'ın kaleminden özetliyeyim: İnternet iyi güzel de, gezgin olmayı tadında bırakmak gerekiyor. Açıkçası bağımlısı olmanın pek çok zararı var. Önce eşinizle aranızı bozabiliyor. Son zamanlarda pek çok bayan, eşinin kendisinden daha çok, internet ile ilgilenmesinden şikayetçi. İkinci plana itilmekten, unutulmaktan, ilgisizlikten yana dertliler. Kendisini, eşinin metresi olarak hissedenler bile var. 'Sanki internet eşi, ben de arada bir gördüğü metresiyim' diyenler...

Bazı arkadaşlarım da, ne cumartesimiz kaldı, ne pazarımız... Zaten yüzünü zor görürdük, şimdi hiç görmez olduk' diyor. Doğrusu düşünülmesi gereken toplumsal bir olay. Acaba toplum bilimcilerimiz internet ve aile yaşamı hakkında ciddi bir araştırma yapıyor mu? Ben sadece duyduklarımı iletmekle yetineceğim. İnternet yüzünden eşine daha az zaman ayıran beylerin olduğu kesin.

İnternet bağımlısı olmanın bir ikinci zararı da, tahmin edeceğiniz gibi gözlerin yorulması. Amerikalı uzmanlara göre internette haftada 10 saatten fazla dolaşmak zararlı. Zaten bu saati aşanlara 'internet bağımlısı' diye, çağdaş hastalık ismi bulmuşlar.

Amerika'daki 'Cinsel Bağımlılık ve Dürtü Dergisi'nde yer alan bir araştırma, çok önemli bir gerçeği vurguluyor. MSNBC sitesinde yapılan ankete cevap veren 9 bin 265 internet abonesi, haftada 11 saat porno sitelerinde dolaştıklarını itiraf etmiş. Sonra hesap kitap yapmışlar. Amerika'da 60 milyon internet abonesinin 600'ünün porno bağımlısı olduğuna karar vermişler.

İnternet artık çağdaş yaşamın bir parçası. Düşünsenize dünya elinizin altında dolaşüyor. Bir tuşa dokunmakla istediğiniz yere gidip, istediğinizi öğrenebiliyor, alabiliyorsunuz. Müthiş kolaylık. Hele iyi tanırsan...

Fakat, her işte olduğu gibi bunda da ölçü önemli. Ölçü kaçarsa, biz ona değil o bize hükmetmeye başlar!.

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 AĞUSTOS 2000 · KAYIT 11794

Geleceği öğrenme merakı

İnsanoğlunun yaratıldığından beri, en çok merak ettiği, öğrenmek istediği şey; geleceği öğrenebilmek, gelecekte başına ne gibi işler gelecek, bunlar iyi mi olacak kötü mü olacak; hep bunun peşinde koşmuş. Bunun için de hak dini tanımamış, geleceği sadece Cenab-ı Hak'ın bildiği inancına sahip olmayanlar, falcılara, kahinlere bel bağlamış. Bu kadar, ilmi ve teknolojik gelişmelere rağmen bugün de insanların büyük bir bölümü bu illetten, hurafelerden kendini kurtaramamış. Kendini bilmez bir çıkıp, filan gün deprem olacak diyor, koca şehir, kasa boşalıyor. Yine gazetelerin en çok okunan köşeleri, burç ve fal köşeleri...

Bu tür hurafeler sadece bizde değil, Batı'da da çok yaygın. Bilhassa, teknolojinin zirvede olduğu Amerika'da meslek haline gelmiş. Her semtte astrologlar adım başı, falcı dükkanları, büroları açmış.

Tabii ki bütün astrologlar için falcılık yapıyor denilemez. Profesyonel astrolog da mevcut. Fakat, istismara çok müsait olduğundan ve de diğer dallarda olduğu gibi kesin çizgilerle sınırları çizilemediğinden çokları bunu istismar etmektedir. Zaman zaman internette gezinti yaptığımda görüyorum, yüzlerce “astroloji” sitesi var. Doğum tarihini, burcunu el çizgilerini söyle geleceğini bildirelim şarlatanlığı yapılıyor. Bu istismarlara, müspet ilmin mensubu olan astoronomlar ve uzay bilimcileri yine bu siteler vasıtasıyla cevap veriyorlar. İşte bu astronomların internet sitelerindeki cevaplarından derlediğim bilgileri sunmak istiyorum sizlere:

Astronomi bilimini sürekli sömürerek, maddi çıkarlar uğruna halkı kandıran astrologlarla mücadele etmek ve halkı aydınlatmak bizlerin, yani astronomların görevidir. Bu mücadeleyi yapmazsak ve halkı gerçek bilimin ışığıyla aydınlatmazsak, en az astrologlar kadar suçlu duruma düşeriz, diyorlar.

Astrolojiyle ilgili olarak yapılan bazı istatistiki çalışmaları da veriyorlar:

- 1- Bir çok ülkedeki araştırma sonucuna göre nüfusun %50'den fazlası astrolojiye inanıyor.
- 2- Büyük şehirlerde yaşayanlar kırsal kesimlere nazaran daha fazla astrolojiye inanır ve uğraşırlar.
- 3- Astronomi bilen hiç bir bilim adamı astrolojiye inanmamaktadır.
- 4- Kalabalık şehirlerde, sosyal problemler daha fazla olduğundan astroloji inancı daha yaygındır.
- 5) Kadınlar erkeklere göre daha fazla astrolojiyle ilgilenir ve uğraşırlar.
- 6) Fen bilimi eğitimi görmeyen sanatçılar ve işadamları astrolojiyle ilgilenirler.

Falcılaraz ve medyumlara inananların karakteristik özelliklerini de şöyle özetliyorlar: Kalabalık toplumlarda refah içinde yaşasalar bile kendilerine güvenleri sarsılan, sosyal bunalımlara giren, inancını kaybeden insanlar astrolojiyi sorunlarına bir çözüm olarak görürler. Bu tür fırsatları iyi değerlendiren astrologlar insan psikolojisini de iyi kullanarak astrolojiyi kazanç kapısı haline getirmişlerdir.

Eğer astroloji doğru olsaydı, bugün öncelikle gökcisimleriyle uğraşan astronomlar birer astrolog olurdu. Çünkü toplumda gökcisimlerini en iyi bilenler

ve tanıyanlar astronomlardır. Astrologlara göre Başak burcunda doğanlar iyi idareci olamazken, Kova burcunda doğanların hepsi bilimadamı olmalıdır. Halbuki, Gauquelin isimli bir araştırmacı yaptığı istatistik bir çalışma sonunda, on farklı mesleğe sahip 15560 kişinin burçları ile meslekleri arasında herhangi bir ilişkinin olmadığını göstermiştir.

Yine, Culver isimli araştırmacı 1981'de yaptığı çalışmada 300 kişinin fiziksel özellikleriyle burçları arasında bir ilişki araştırmış ve hiç bir ilişki olmadığını ortaya koymuştur.

Tıp doktorları üzerinde yıldız haritaları ele alınarak ve yaklaşık 100 denek kullanılarak yapılan istatistik bir çalışma sonunda, gök cisimlerinin konumlarıyla insanların davranışları arasında ilişki kurmanın mümkün olmadığı görülmüştür.

Yine benzer olarak, A.Ü.F.F. Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü'ndeki öğrenci ve öğretim elemanlarından oluşan 112 kişinin horoskopları çıkartılarak, aralarındaki istatistiki ilişkinin araştırıldığı bir çalışmada da, kişilerin burç yüzdelерinin rasgele dağıldığı, anlamlı bir dağılımın olmadığı ortaya çıkmıştır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 AĞUSTOS 2000 · KAYIT 11795

Gelecektekten haber vermek

Günümüzde, maneviyattan uzak veya maneviyatı zayıf çok kimsenin, her gün danıştığı bir falcısı, medyum, astroloğu bulunmaktadır. Bunlar, şöyle bir iş kurmak istiyorum başarılı olabilecek miyim, işlerim iyi gitmiyor ne yapayım, kızım evde kaldı nasıl evlendirebilirim?... gibi soruların muhatapları.

Verdikleri cevaplar da hep gelecektekten haber vermekle ilgili. Halbuki dinimizde, gelecektekten haber vermek, buna inanmak insanın dinden çıkmasına sebeptir. Dolayısıyla dinini bilen bir kimsenin yapacağı işler değil bunlar. Günümüzün yerli yabancı ilim adamları da böyle şeylerin hurafe olduğunu söylemekteler. Bu tür işlerle uğraşan kimselere, astoronomların bir kısmını dün verdiğim ilmi cevaplarına bu gün de devam etmek istiyorum:

Amerika'da "The Humanist" dergisi astrolojiye karşı önemli bir bildiri yayınladı. Bu, 18'i Nobel ödülü almış 186 bilimadamı tarafından imzalanan bir çağrıdır. Bir

emekli astronomi profesörü (B.J. Bok), bir bilimsel makale yazarı (L.E. Jerome) ve bir felsefe profesörü (P. Kurtz) tarafından kaleme alınan bu bildirinin metni kısaca şöyledir:

"Bir çok bilim adamı astrolojinin dünyanın büyük bir kısmında giderek yaygınlaşmasından, kabul görmesinden ciddi endişe duymaktadır. Aşağıda imzası bulunan bizler astrologların özel ya da genel olarak yaptıkları kehanetlerin ve verdikleri öğütlerin kabul görmesi tehlikesine karşı toplumu uyarmak istiyoruz. Astrolojiye inanmak isteyenler, ilkelerinin hiç bir bilimsel temele dayanmadığını bilmelidirler." Astrolojiyle ilgili pek çok araştırma hep aynı sonuca varmaktadır: Astrolojinin öne sürdüğü tezlerin hiç birinde ilmi gerçeklik payı yoktur. İddiaların tamamı bir safsatanın ürünüdür.

Astrologların evrenin gerçek fiziksel yapısıyla ilgili ya hiç bilgisi yoktur ya da çok sınırlı ve yanlış bilgiye sahiptirler. Astroloji, altı ay Güneş ve gezegenlerin hiç görülmediği kutup bölgelerinde doğan kişilerin burçları konusunda hiç bir açıklama getirememiştir. Benzer olarak doğum, uzayda veya başka bir gezegende olsaydı falı ne olurdu?

Tıp bilimi, bebek anne karnındayken bile çevreden, dış uyarılardan etkilendiğini ispatlamıştır. Oysa astroloji için sadece ve sadece doğum anı çok önemli olup, doğum öncesi etkiler hiç dikkate alınmamaktadır.

Yıldızların da bir hayat süresi vardır ve evrimlerinin sonunda ölüp yok olurlar. Burçları oluşturan yıldızlardan biri veya birkaçı eğer evrimleri sonunda yok olsaydı, bu burçlarda doğanların falına nasıl bakılacaktı acaba?

Astrolojide gerçeklik payı olsaydı, önce yaygın eğitimi yapılır sonra insanlığın yararına kullanılarak, insanlığın gelişmesi inanılmayacak kadar hızlandırılabilirdi. Astrolojinin öngördüğü sonu olumsuz bitecek olaylar ve işler için boşuna emek, para ve zaman harcanmaz; hatta önceden alınacak tedbirlerle olumsuz işler olumluya çevrilir, sadece sonu iyi bitecek işler yürürlükte tutularak insanlığın hızla gelişmesi sağlanırdı.

5000 yıldır insanlığın gündeminde olan astroloji, bu yönde insanlığa hiç bir yarar sağlamamıştır; bilimsel düşünceye göre bundan sonra da sağlaması beklenmemektedir. Bu gerçeğin de halka gösterilebilmesi için biz astronomlara bazı görevler düşmektedir. Bunun için yapılabilecek bazı faaliyetler şunlar olabilir:

1- Basın yayın organlarını kullanarak toplumun aydınlatılmaya çalışılması. Ancak bu konuda kullanılabilecek bu türden yayın kaynakları sadece bilimsel

yayın organları olmalıdır. Çünkü, zaten medyanın hemen hemen tamamı astrolojiyi kendi çıkarları uğruna kullanmaktadır.

2- Astronomi bölümlerince periyodik olarak "astronomi günleri" düzenlenerek belli kesimleri eğitmek suretiyle, astrolojinin ne tür bir aldatmaca olduğunun gözler önüne serilmesi.

3- Astrolojinin anlamsızlığını ve gereksizliğini gözler önüne seren ilmi bir bildiri yayınlaması. Çünkü, bilim adamlarına göre hiç bir gerçeklik payı olmayan astrolojiden çıkar sağlamak, aldatmadan, hatta dolandırıcılıktan başka bir şey değildir.

4- Kendilerine ve çevrelerine karşı güvenlerini yitiren, sosyal bunalımlara düşen insanların, bu zararlı inançla kendilerini avutup zaman geçirmelerine mani olunmalı, kendilerine astrolog diyen umut tacirlerine alet olmaktan kurtarılmalı.

2000 YILLIK KÜLLİYATI

09

Eylül

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 EYLÜL 2000 · KAYIT 11796

İntihar kurtuluş değildir!

Son seneler gazetelerde intihar haberinin olmadığı gün yok. Hatta her gün birden fazla ihtihar haberi çıkmaya başladı. Bununla da kalmadı toplu aile intiharları başladı. Geçenlerde Gazetemizde toplu aile intiharı haberi vardı. Son yıllara kadar toplum olarak genelde biz bunlardan uzaktık. Batı ile irtibatımız arttıkça intihar olayları da artmakta.

Zamanımız reklam, propaganda devri. Her gün TV’lerde, gazetelerde, iflas etti, intihar etti. Sınıfta kaldı, intihar etti, babasından dayak yedi intihar etti. Kocasıyla kavga etti, intihar etti... haberleri ile dolu. Bunu her gün okuyan, seyreden kimselerin zihni de ister istemez, “Demek ki, böyle bir şey başa geldiğinde intihar edilerek kurtulacak intibai” yerleşiyor. Kimse intihar ederken ve ettikten sonra “ne olacak” diye üzerinde durmuyor. Sanki güllük gülistanlık bir hayat onları bekliyor zannediliyor.

Dinsizliğin ve inanç zayıflığının intihar üzerindeki etkisi büyüktür. Tahsil, gelir düzeyi arttıkça intihar oranı da yükseliyor. Avrupa’da, hayat standardı yüksek olan ülkelerde, intihar oranı daha yüksektir. Bu oran, kuzeye gidildikçe artıyor. Avrupa’daki intihar oranı Türkiye’dekinden 15-20 kat daha fazladır. Mesela Fransa’da 100 bin kişiden 44’ü intihar etmektedir. İntiharda Türkiye en alt sıralardadır. Fakat, Türkiye’de de bu oran her gün süratle artmaktadır. Maalesef bazı gençler, Avrupa’nın her türlü kötülüğüne özendikleri gibi intihar etmeye de özeniyorlar.

Eskiden memleketimizde, intihar nedir, bilinmezdi. İnsanın başına ne kadar kötü haller gelirse gelsin, kimse intihar etmeyi düşünmezdi. Bu, yabancılar tarafından da ifade edilen bir gerçektir.

İstanbul’da yıllarca kalmış olan araştırmacı Fransız Dr. A. Bayer diyor ki:

“Batı ülkelerinde insanların yalnız kalması, hayattan nefret etmeye, hatta intihara yol açmaktadır. Halbuki Müslüman Türkler arasında hiçbir zaman bu hâle tesadüf edilmez; medenî sayılan milletlerde çok sık görülen intiharı onlar bilmez. Müslümanlar, Allahın kendilerine bahsettiği varlığa tecavüzün, Allah’a

karşı gelmek olduğuna inandıkları için, intiharı düşünmezler. Bunun için, intihar eden hiçbir İslâm büyüğü yoktur.”

Dindenden uzaklaşıp, maneviyatın yerini maddiyat almaya devam ettiği müddetçe, diğer kötülükler gibi intihar oranları da artacaktır. Çünkü, bütün iyiliklerin kaynağı dindir. İlâhi dinler olmasaydı, memleketlerin imarı, insanların rahatı, yani medeniyet olmaz, insanlık, canavarlık şeklini alırdı. Bugün bile, Allahü teâlâyı inkâr eden, İslâmiyeti beğenmeyen, cahilliğin verdiği cesaret ve taşkınlıkla övünen toplumların kanunlarında bile, Allahü teâlânın emirlerinden çoğunun yer almış olduğu göze çarpıyor.

İntiharların birinci sebebi huzursuzluktur. Bir toplumun, maneviyatsız olarak, huzura kavuşması da mümkün değildir. Bugün Batı'nın refah seviyesi çok yüksektir. İnsanların her türlü ihtiyaçları karşılanmaktadır. En iyi evlerde oturmakta, en iyi şekilde gıdasını almakta, maddî yönden hiçbir sıkıntı çekmemektedirler.

Fakat buna rağmen, istatistikler incelendiğinde, intihar olaylarının en fazla olduğu yerlerin, bu refah seviyesi yüksek olan ülkeler olduğu açıkça görülmektedir. Afrika'da, açlıktan bir deri bir kemik kalmış Müslümanlar, barınacak bir barakası bile olmayan, sokakta yatıp kalkan bu insanlarda ise, intihar olayları yok denecek kadar azdır.

İnsan sadece maddeden ibaret değildir. İnsana huzuru ve saadeti verebilmek için maddiyatı ve maneviyatı paralel götürmek lazımdır. Burada denge bozulursa, sıkıntı başlar. Zaten bütün sıkıntıların kaynağı, bu dengeyi sağlayamamaktadır.

Allahü teâlâ, insanların saadetlerine sebep olan işleri emretti. Emrettiği şeylerin hepsi, insanın faydasıdır. Felâketlerine sebep olanları da yasak etti. Dinli olsun, dinsiz olsun, bir kimse bilerek veya bilmeyerek, bu emir ve yasaklara uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Faydalı ilacı kullanan herkesin dertten kurtulması gibidir.

Rahat ve huzuru, dinin dışında arayanın hâli, susuzluğunu deniz suyu ile gidermeye çalışanın hâline benzer. Deniz suyu içtikçe, susuzluğu artar. Susuzluğu arttıkça, yeniden su içer. Bu durum, o kimsenin çatlaması ile son bulur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 EYLÜL 2000 · KAYIT 11797

İntiharın dinimizdeki yeri

İnsanlar için bazı haklar vardır ki, onlar tabii ve fitridirler. Her insan doğarken bularla beraber doğar. Allah tealâ, bunları her insana eşit bir surette vermiştir. Yaşama hakkı ve hürriyet de işte bu haklardandır. Bir insan için tabii olan bu haklara, ne başkasının, ne de bizzat kendisinin tecavüz etme hakkı yoktur.

Bunun için dinimizde başka birinin hayatına tecavüz etmek, canına kasdetmek büyük günahdır. Çünkü katil bu hareket ile hem başkasının tabii bir hakkına tecavüz etmiş, hem de kendi hürriyetini yok etmiş olur.

Başkasının hayatına tecavüz nasıl haram ise, doğrudan doğruya kendi hayatına kasdetmek de öylece haramdır. Bunun için sebebi ne olursa olsun, intihar haramdır. Dinen ve ahlâken kötü bir harekettir. İntihar eden bir adamın “can benim değil mi, bana kim karışabilir?” demeğe hakkı yoktur.

O hayatı ondan geri almak, ancak o hayatı ona bağışlıyanın hakkıdır. İntihar eden bir adam, ahlâk kanunlarına isyan etmiş, ahlâkı inkâr etmiştir. Çünkü biz yalnız kendimiz için değil, bulunduğumuz toplum için de yaşarız. Cemiyete faydalı olmak sosyaltır bir borçtur. Halbuki intihar eden bir adam, cemiyetteki vazifesinden kaçıyor demektir.

İnsanın bu dünyadaki vazifesi kendisini yükseltmek ve daha yüksek bir hayata hazırlanmak, çoluğuna, çocuğuna, içinde yaşadığı cemiyete karşı sorumlu olduğu vazifeleri yapmak ve bu uğurda yerine göre dayanılması güç sıkıntılara katlanmaktır. Halbuki intihar eden bir adam bütün bu vazifelerini bırakıp kaçmıştır. Kendisine aid olmıyan bir hakka tecavüz etmiştir.

Bunun içindir ki, intihar etmek, ahlâk kanunlarına karşı gelmektir. Herhangi bir sebeble kendini öldürmeğe kalkmak, hükmü kadere itaat etmemekten ve Allaha itimadsızlıktan ileri gelir. Bu ise en büyük günahdır.

Kendini öldürmeğe kimin ne hakkın var? Ona hayatı kim verdi? Hayatını kendi mi kazandı? Sana hayatı kim verdi ise, onu vakti gelince yine o alacak, hak onundur. Kendisini öldüren bir adam Allahın işine karışıyor, onun verdiğini beğenmiyor demektir.

Peygamberimiz efendimiz herhangi bir sebeble kendisini öldürenlerin cehennemlik olduğunu haber veriyor. Hayata hürmet hepimiz için en kudsi bir vazifedir.

Dinimize göre, her ne şartta olursa olsun düşmanın her türlü işkencesine ve tecavüzüne bile maruz kalınsa, kendini ve yakınlarını öldürmesi caiz değildir.

Dinin emirlerinden uzaklaştıkça, bütün insanların, geçimsizlik, sefalet, işkence, sıkıntı ile kıvrandıkları görülmektedir. Fen aletleri, teknoloji, akıllara hayret verecek şekilde ilerlediği halde, dünyadaki huzursuzluğun, insanlıktaki sıkıntının azalmadığı, hatta arttığı göze çarpmaktadır.

İstisnalar hariç, genel olarak imansız veya imanı zayıf olan intihar eder. Müslüman, intiharı düşünmez. Çünkü intihar, bir çare, bir kurtuluş değil, aksine tarifi imkânsız azaplara kendini atmak demektir. İntihar etmek, küfre yakın çok büyük günah olduğu için, ölürken dayanılmaz acılara maruz kalınır.

Ölüm acısı, sanıldığı gibi bir an değildir. İntihar edince, ahirette de daha büyük acılara girilir. Ahiret sıkıntıları dünya sıkıntıları gibi değildir. Çok ağırdır. Dünya sıkıntılarına dayanamayıp intihar eden, ölüm acısına ve ahiret sıkıntılarına nasıl dayanır?

İntihar eden, dirilene kadar intihar acısını duyar. Adam öldürmek büyük günahdır. Kendini öldürmek ise, daha büyük günahdır. Kur'an-ı kerimde “Kendinizi öldürmeyin!” (Nisa 29) buyuruldu.

Hadis-i şeriflerde de intiharın kötülüğü şöyle bildirildi:

“Bir şeyle canına kıyana, cehennemde onunla azap edilir.” İple boğazını sıkarak intihar eden, boğazı sıkılarak azap görür. Herhangi bir bıçakla intihar eden, cehennemde bıçaklanarak azap görür.”

Uyku hapi içerek intihar edilse bile, çok şiddetli olan ölüm acısını duyar. Hadis-i şerifte buyuruldu ki: “Ölüm meleşini görmek, bin kılıç darbesinden daha şiddetlidir.” buyuruldu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 EYLÜL 2000 · KAYIT 11798

Önce Eğitim sonra Öğretim

Pazartesi okullar açılıyor. Eğitim ve öğretim başlıyor. Genelde bu iki kavram karışıyor. Okullarda dengeli bir şekilde yerini alması gereken eğitim ve öğretimde denge sağlanamıyor. Faaliyet daha çok öğretimden yana kayıyor. Yıllardır “Eğitim” hep ihmal ediliyor.

Eğitim, bir insanın yetenek ve davranışlarını geliştirmek, toplumun iyi değerlerini benimsetmek için yapılan işlerdir, uygulanan yollardır. Dolayısıyla, insanı insan yapan, topluma faydalı hale getiren eğitimidir. Eğer çocuklarımıza, gençlerimize bu verilemezse, öğrendikleri bilgilerle bir yere varamazlar; bırakın topluma faydalı olmayı, kendilerine bile faydaları olmaz. Yanlış yollara saplanırlar.

Yıllardır eğitim yerine öğretime ağırlık verildiği ve bilginin esas gayesi verilmediği için, gençlerimizin tek ideali, ne pahasına olursa olsun, zengin olmaktan ibaret hale geldi. Üniversite öğrencileri arasında yapılan bir araştırmanın sonuçları ürkütücü. Buna göre; üniversiteli gençlerimizin yüzde yetmişine yakını, öğrenimi para kazanma aracı olarak görüyor. Maalesef, manevî değer ölçüsünün yerini “köşeyi dönmek” fikri almış. Bu şekilde kendini şartlandırmış bir insan için artık herşey mübah, her yol meşru oluyor.

Köşe dönme düşüncesi, toplumumuzda öylesine yaygınlaşmış ve toplum bu konuda öyle bir teşvik görmüş ki, herkesce bilinen yanlışlar bile doğru haline gelmiş. Kestirmeden cebi doldurma düşüncesi insanlarımızı doğruluktan, dürüstlükten, helâl-haram kavramından uzaklaştırmış. İnsanlarımız müşterilerini kandırmakla yetinmemiş, devleti soyup soğana çevirme gayreti içine girmişler. Hergün basında yer alan hayali ihracaat, vergi iadesi sahtekârlığı vb. haberler böyle olduğunu göstermiyor mu?

Batı’da bunlar niçin yaygın değil. Çünkü, daha ana okulundan itibaren gerçek manada eğitiliyor çocuklar. Vergi vermenin önemi beyinlere kazınıyor. Vergi vermemenin, devleti dolandırmanın en büyük suç olduğu bütün okul hayatı boyunca kafasına yerleştiriliyor.

Devletimiz bütün gücüyle vergi kaçırma, hayali ihracaat gibi yolsuzluklarla mücadele etmektedir. Fakat gerçek manada işin temeline inilip gerekli eğitim verilemediği için bu mücadele hep sivrisineklerin öldürülmesi düzeyinde kalmıştır. Bataklık aynen duruyor. Dahası, yeni bataklıklar oluşuyor.

Eğitimin birinci hedefi, ahlaklı bir toplum yetiştirmektir. Ahlâksızlık, ister fert yapısında, ister toplum ve devlet yapısında olsun, bir felâkettir. Bu bir çok millet ve devletin çökmesine sebep olmuştur.

Tarihçi Edvard Ciboun, Roma İmparatorluğunun düşüş sebeplerini “Devlet adamlarının zevk ve safâya dalmaları, birbirlerine hıyanet etmeleri, makam için birbirlerine düşmeleri” şeklinde sıralamıştır.

Ahlak eğitiminin esas gayesi; güzel ahlaklı, faydalı insan yetiştirmektir, kötülüklerden nefret ettirip onlarla mücadele edecek hale getirmektir. İnsanın iyi olması için, sadece iyiyi, kötüyü bilmesi, anlaması yeterli olmayabilir. Öğretmekle eğitmek arasındaki fark da burada zaten. Eğitim öğretimle başlar, ama onunla yetinmez. O bilgileri beyinlere işler, önemini tanıtır, vicdanlara yansıtır. Çeşitli alanlarda tatbik ettirir. Bu çalışma, iyilikler alışkanlık haline gelinceye, kötülükleri de bırakacak güçlü irâde ve şahsiyet geliştirinceye kadar devam eder.

Bunun için ahlâk ilmi en faydalı ve kıymetli bir ilimdir. Ahlak ilmi ilimlerin başı,özü,süsü olarak ifade edilmiştir. Çünkü bütün ilimler ahlâk ilmine hizmet eder, dolayısı ile ahlâk ilminin hizmetçisi sayılırlar. Çünkü onların herbiri, sadece kendi sahalarında, insanları faydalı ve zararlı olan şeyleri bildirirler. Ahlâk ilmi ise, genel olarak ve bütün hayat boyunca davranışlarının hangileri faydalı ve zararlı olduğunu insanlara tanıtmakla ve yerleştirmekle görevlidir.

Eğitimden asıl amaç, mükemmel, faziletli ve ahlaklı insan yetiştirmektir. Çünkü böyle bir insan, bilgilerinin hepsini faydalı yerde kullanır ve kötülükte kullanmaktan çekinir.

Bütün bunlar ancak, önce iyi bir aile eğitiminden sonra da bunun devamı olan iyi bir okul eğitiminden elde edilebilir. Bunun için, iyi eğitim veren, kendine, ailesine, vatanına, milletine faydalı, kanunlara saygılı genç yetiştiren ticari gayeyi hedef edinmeyen okullar tercih edilmelidir. İhlas Koleji Okulları’nı yakinen tanıdığım için rahatlıkla söyleyebilirim: Bu okulların birinci hedefi yukarıda izah etmeye çalıştığım tarzda eğitim vermektir. İmkânı müsait olanlar bu imkânı değerlendirmelidir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 EYLÜL 2000 · KAYIT 11799

Sahasında emsalsiz bir tesis!

Reklama da kaçsa bazı beldeleri, faydalı tesisleri tanıtmakta fayda var. Bir aya yakındır seyahat ettim. Peygamber efendimizin “Seyahat et sıhhat bul!” tavsiyesine uyarak yollara düştük. Enez, Edirne derken soluğu Sakarya Kuzuluk’ta aldık. Gerçekten memleketimizin her beldesinin görmeğe değer ayrı bir güzelliği var.

Kuzuluk’ta, “Devre mülk”ümüz olduğu halde birkaç senedir gidememiştik. Görmeyeli o kadar gelişmiş ve değişmiş ki tanıyamadım desem yeridir. Yeni bölüm ile blok sayısı 27’ye çıkmış. 1500’e yakın daire ile 4500-5000 nüfuslu koca bir tatil beldesi olmuş Kuzuluk Kaplıca Evleri. Sıradan bir kaplıca özelliğini aşmış, sahasında bir benzeri olmayan “turizm beldesi” haline gelmiş.

Gidilen tatil beldesinde, insanı değişik aktivitelerle meşgul edecek, dinlendirecek şeyler olmayınca sıkılma başlıyor. Kuzuluk Kaplıcaları’nda sıkılmak söz konusu değil; aksine 15 günlük devre az geliyor. Bazı görülecek, gezilecek yerleri bir sonraki seneye bırakmak zorunda kalıyorsunuz. Mesela, bu sene planlayıp da vakit bulup da gidemediğim Mudurnu’nun tarihi evlerini, Abant Gölünü seneye bırakmak zorunda kaldım.

Anadolu’nun her beldesinden insanı bir araya toplamış Kuzuluk Kaplıca Evleri. 10-15 senedir görmediğiniz dostunuzu, arkadaşınızı görebiliyorsunuz burada. Bilhassa, Anadolu’da doğup büyüyen kimseler hiç yabancılaşmıyor. Kendi köyünü, beldesini hatırlıyor. Kuzuluk Kaplıcaları, tabiatla iç içe. Sabahleyin kuş sesleri ile, kuzu melemeleri, çingirak sesleri ile uyanıyorsunuz. Civarında bulunan köylerden getirilen, ineğinden yeni sağmış sıcak sütü bulabiliyorsunuz. Hatta, isterseniz gözünüzün önünde sağıp veriyor köylü kadınları. Yine bahçesinden yeni koparılan domatesi, biberi, patlıcanı... bulabiliyorsunuz.

İsterseniz, biraz da içeriden bahsedeyim sizlere... Her dairede olan şifalı kaplıca suyu ile yetinmek istemezseniz iki adet 130 kişilik kaplıca suyu havuzlardan istifade edebilirsiniz.

Sabahın serinliğinde yürümek mi istiyorsunuz, 1000 metre uzunluğundaki yürüyüş parkurunda yürüyün. Bu yürüyüşte Orman yolunda her türlü ağaç, rengarenk çiçek ve bitki örtüsü, cıvıl cıvıl kuş sesleri sizi bambaşka bir dünyaya götürüyor.

Spor sevenler için, biri 760 m², diğeri 450 m² olmak üzere iki adet halı saha mevcut. Ayrıca 450 m² alan üzerinde kurulu bir de basketbol sahası var.

Evler dayalı döşeli. Her türlü yemeği pişirmek mümkün. Fakat siz, ormanda ağaçlar altında, piknik yaparak ızgara şiş vb. şeylerle açık havada da karnınızı doyurmak isterseniz bu imkana da sahipsiniz. Ama hanımlar tatilde yorulmasın diyorsanız, 150 kişiye hizmet verebilen Türk mutfağının zengin çeşitleri ile dolu lokanta da mevcut.

Kendine has özel bir damak zevkini yakalamış olan, Sampi Pide salonu da çeşit çeşit pideleri ile emrinizde. Türk halkı olarak, damak zevkine düşkün olduğumuzdan bunlarla da yetinilmeyip, Aydın Ortaklar'dan, “ Yarım Asırlık Necati'nin Yeri” çöp şiş lokantası da hizmete sokulmuş.

Çeşit çeşit yemekler, pideler yenir de üzerine tatlı yemeden olur mu? Onüç çeşit tatlı çeşidi,dondurması ve sıcak soğuk içecekleri ile modern bir de pastahane mevcut tesislerde.

Sadece büyükler değil, küçükler de düşünülmüş. Çocuk parkları, oyun salonları, bisiklet turları ve şelalenin çevresindeki havuzda yüzen kaz ve ördekler çocuklar için neşe kaynağı. Kısacası; yaşlısı genci, çocuğu, herkes kendine göre bir meşgale bulabiliyor burada.

Yakın çevrede, fırsattan istifade ziyaret edilecek islam büyüklerinin,kabirleri, türbeleri de mevcut: 70 km. mesafedeki Göynük’de Akşemseddin hazretleri, Akyazı Pazarköy’de Eshabı kiramdan Abdülkerim hazretleri yine Adapazarı Emirdağ kabristanında Eshabı kiramdan Eyüp Sultan hazretlerinin amcası Osman bin Zeyd hazretlerinin türbesi ziyaret yerlerinden bazıları.

Bu sene yeni hizmete açılmış şirin camiden bahsetmeden geçemiyeceğim. Camiyi yakından inceleyenin hayran kalmaması mümkün değil. Her şey inceden inceye düşünülmüş, yerleştirilmiş. Tam bir sanat eseri cami. Mihrabındaki, kürsisindeki o zarif mermer işçiliği insanı mest ediyor.

Bütün bunlar tabii ki, kendiliğinden olacak işler değil. Profesyonelce çalışan, uyumlu bir ekiple olacak işler. İşletme Genel Müdürü İbrahim Aktel ve yardımcısı

İsmail Aslan mesai mevhumunu bir tarafa atıp 24 saat tesisin başında canla başla fedakarca çalışmaktadırlar. Kendilerini tebrik ederim.

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 EYLÜL 2000 · KAYIT 11800

Eğitimde iletişimin önemi

Yaz tatili bitti, okullar tekrar açıldı. Eğitim ve öğretim maratonu başladı. Öğrencilerimize, öğretmenlerimize başarılar diliyorum. Bu vesile ile öğretmenlerimize birkaç sözüm olacak.

Herşeyden önce öğretmenlerimiz şunu iyi bilmelidirler ki, öğrencinin gözünde öğretmen sıradan bir kimse değildir; giyinişi ile, konuşması ile tavırları örnek bir insandır. Bunun için, öğretmen her hareketine dikkat etmek zorundadır.

Eğitimde görmenin, uygulamanın, örnek olmanın önemi büyüktür. Yapılan araştırmalara göre; genel olarak insanlar bir defa okuduklarının %10'unu, bir defa dinlediklerinin %20'sini bir defa gördüklerinin %30'nu, bir kere görüp dinlediklerinin %50'sini, bir kere anlattıklarının %70'ini ve bir kere anlatıp uyguladıklarının %90'ını öğrenirler.

Eğitimde başarının temeli, eğiten ile eğitilen arasında hiçbir anlaşmazlığın, olumsuzluğun bulunmamasıdır; iletişimin tam olmasıdır. Bunun için aralarında sevgi, saygı ve güven sağlanması gerekir.

İnsan, bilgiye rehbersiz de ulaşabilir. Hele zamanımızda bu çok daha kolaylaşmıştır. Fakat eğitim böyle değildir. Doğumundan ölümüne kadar eğitime, eğiticiye muhtaçtır insan. O, nasıl bir çevrede yetişirse, ona göre bir kişiliğe sahip olur. İnsanlar, özellikle çocuklar ve gençler, gördüklerini taklit eder, öğrendiklerini yaparlar. İnsanın müspet kişilik sahibi olabilmesi için, her zaman müspet şeyler görüp, müspet şeyler öğrenmesi gerekir. Çünkü, menfi örnekler ve menfi menfi mesajlar onun menfi kişilik sahibi olmasına neden olur.

Bunun için insan, daima güzel örnekler görmeye ve onu müspet kişilik sahibi yapacak bilgileri öğrenmeye ve müspet mesajları almaya muhtaçtır. Eğitimdeki en büyük zorluk, eğitimcilerin büyük çoğunluğunun, konularında uzman olmalarına rağmen, öğrencilerini tanımamalarıdır. En iyi eğitimci, öğrencilerine öğrenme

heyecanı aşılayan ve onları takdir ve teşvik ederek, kabiliyetlerini geliştiren ve onlarla ahenk kurandır.

Ahenk, muhatabın dünyasına girerek, ona onu, anladığımızı hissettirmek, yani onunla sağlıklı iletişim, diyalog kurmaktır. Usta iletişimciler, sağlıklı iletişim kuranlardır. En iyi öğretmenler, usta iletişimci olanlardır.

İletişim; iki taraf arasındaki duygu ve düşünce veya mesaj alışverişidir. İletişim olmadan taraflar anlaşılamaz ve uzlaşılamazlar. Bütün anlaşmazlıkların sebebi sağlıksız iletişimdir.

İyi iletişimde bulunmanın kuralı, dikkatli olmak, iyi bir dinleyici olmak, muhatabına saygı göstermek ve onun bakış açısını kavramaktır. Bunun için gözlerimiz muhatabımızın duruşunda, jest ve mimiklerinde, kulağımız ve aklımız sözlerinde olmalıdır.

Bir kitabı ya da haritayı okumayı öğrendiğimiz gibi, aynı ustalıkla kişileri de okumayı, öğrenebiliriz. Bunun için insanların söyledikleri sözlerinin yanısıra, beden dilini de anlamamız gerekir. Hatta, beden dili sözlerden daha önemlidir. Çünkü, sözler ile beden dili farklı ise, geçerli olanı beden dilidir. Usta iletişimciler, kişileri okuyabilen ve iletişimi engelleyen sebeplerden kaçınanlardır.

İnsanlarla iletişim kurmayı engelleyen sebepler şunlardır: Tenkit etmek, emir vermek, çok konuşmak, gözdağı vermek, öfkeye kapılmak, münakaşa etmek, suçlamak, yargılamak, bağırarak konuşmak, azarlamak, iyi bir dinleyici olmamak, ad takmak, aşağılamak, alay etmek, aleyhinde konuşmak, konuyu saptırmak, oyalamak, sorguya çekmek, sözünden dönmek, laubali olmak, surat asmak, takdir ve teşvik unsurunu yerinde kullanmamak sevmediğini ve güvenmediğini söylemek, teşekkür beklenen yerde teşekkür etmemek, ihtiyaç duyulan yerde yardıma hazır olduğunu bildirmemek.

İyi eğitimciler, muhataplarının bakış açılarını kavrayıp, herşeyi onların gözüyle görürler. Başarılı eğitimciler ve başarılı yöneticiler, usta bir iletişimcilerdir.

Zaman size uymazsa

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 EYLÜL 2000 · KAYIT 11801

Zaman size uymazsa...

Bugün de, anne- babalara çocukların iyi yetişmesi, iyi eğitilmesi ile ilgili birkaç sözüm olacak. İslam tarihinden bir anekdotla konuya girmek istiyorum: Çocuklarının hallerinden şikayetçi olan bazı kimseler Hz. Ali'ye gelip sorarlar: "Çocuklarımızı babalarımızdan gördüğümüz şekilde yetiştirmeye çalışıyoruz. Fakat istediğimiz netice alamıyoruz. Ne yapalım?" Hz. Ali bunlara şöyle cevap verir: "Eskide ısrarlı olmayın! Zamanın şartlarına göre eğitin çocuklarınızı. Dünya işlerinde zaman size uymazsa, siz zamana uyun!..."

Kısa ve öz olan bu sözde eğitimle ilgili çok güzel mesajlar var bizlere... Bunun için bizim zamanımızda şöyleydi böyleydi diyerek çocuklarımızı kendimizden, dolayısıyla değerlerinizden uzaklaştırmamalıyız. Bir okuyucumun derleyip gönderdiği çocuk eğitimi ile ilgili şu bilgilerden her anne-babanın kendilerine az veya çok ders çıkartacaklarını ümit ediyorum:

Anne-baba olmanın kolay olmadığını hiçbir zaman unutmayalım. Saksıdaki bir çiçek bile ilgi ister, bakım ister; kendiliğinden yetişmez.

Saygı görmeyen bir çocuktan saygı beklemeyin. Sevgi görmeyen bir çocuktan sevgi de beklemeyin. Çocuğunuza içten bir sarılma, sevgiyi tüm kelimelerden daha iyi anlatır. Sevgi yoluyla çözüm aramamak, yeni çatışmaların kaynağıdır.

Çocuklardaki merakı engellemeyin. Merak, bilginin kaynağıdır. Girişimciliği engellemeyin. Girişimcilik, canlılığın kaynağıdır. Bireysellik engellemeyin. Bireysellik, bilgeliğin kaynağıdır.

Çocuklara karşı verilen olumsuz tepki, olumsuz etkiyi oluşturur. Olaylara kayıtsız kalmak, hakettiği övgüyü bulamayan çocukların çevrelerine verdikleri bir tepkidir.

Çocuklarınızı yakından izleyin. Her gün yeni şeyler keşfettiğinizi göreceksiniz. "Hayır" kelimesini kullanmanız gerekiyorsa, bunu çocuğunuzu küçük düşürmeyecek şekilde yapın.

Çocuklarınıza söylediğiniz her söz, sizi üzecek ya da sevindirecek bir biçimde, onlar tarafından tekrar size geri dönecektir.

Kurallarınız varsa, nedenleriniz de olmalıdır. Bu nedenleri bilmek hem sizin hem de çocuğunuzun hakkıdır. Çocuğunuza soru sorarsanız, cevabı beklemeyi unutmayın.

Çocuğunuzun arkadaşlarını, kendi arkadaşlarınız gibi sıcak karşılamalısınız.

Çocuğunuzun yanında, eşinizle münakaşa kavga etmeyin.

Çocuğunuzun sorularına karşı göstereceğiniz ilgisizlik, onun başka sorular sorma isteğini kıracaktır ve bilgi dağarcığı yetersiz olacaktır. Eğer sinirli ve iyi değilseniz, "kötü bir gününüzde" olduğunuzu çocuğunuza söylemelisiniz.

Sizin gibi, çocukların da hayal kurmaya ihtiyacı vardır. Çocuğunuz, hayallerinden birini sizinle paylaşmak istiyorsa, size ne kadar değer verdiğini anlayın ve onu tüm kalbinizle dinleyin.

Hata yaptığınızı çocuğunuza itiraf edemiyorsanız, güvenilirliğinizi zamanla kaybedersiniz. Çocuğunuzdan, hissetmediği şeyleri söylemesini beklemeyin.

Anne-babanın yerine getirmesi gereken en önemli ve en güç sorumluluk, çocuklarına, duygularına nasıl yön verebileceklerini öğretmektir.

Çocuklar, karar vermeyi karar vererek öğrenirler. Onları bu konuda özendirin.

Çocuğunuza yapamayacağınız sözü vermeyin; verdiğiniz sözleri de mutlaka tutun.

Konuşan bir çocuğun sözlerini tamamlamaya çalışmayın.

Bir çocuğun hayatındaki tüm riskleri kaldırırsanız, o çocuğun hayatındaki tüm canlılığı da kaldırmış olursunuz.

Yetişken çocuklara, dini yönden baskıcı olmayın, onlardan çok fazla şey istemeyin; sadece namaz kılmasında ısrarcı olun. Namazını muntazam kılarsa, diğerleri kendiliğinden hallolur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 EYLÜL 2000 · KAYIT 11802

Kendisini tanıyamadı

Mail adresime enteresan yazılar geliyor kıymetli okuyuculardan. Bunlardan birini sizinle paylaşmak istiyorum bugün:

Zaman zaman fırının temizliğini yapan Hikmet, bu maksatla fabrikaya gitmişti o gece. İçeriye girip dış kapıyı kilitledi. Işıkları yaktı ve fırının kapağını açıp içerisine girdi. Gerekli temizliği yaptıktan sonra evine gidecekti. Sabaha karşı dörde doğru gelen işçiler de, gelir gelmez elektrikle çalışan fırının düğmelerini açacak, onlar hamuru yoğurup ekmekleri hazır edene kadar da fırın güzelce ısınmış olacaktı.

Tam o saatlerde fırının genç ustalarından olan Serdar fabrikaya geldi. Kirlenmiş olan beyaz önlüğünü almak için uğramıştı. O akşam yıkattırıp, ertesi gün temiz temiz giymeyi düşünüyordu. Dış kapıyı açtığında şaşırdı. "Hayret, içerdeki elektrikli açık unutulmuş" diye mırıldandı. Gidip önlüğünü aldı. Fırının önünden geçerken açık duran fırın kapağını eliyle şöyle bir itekledi. Çıkarken ışıkları söndürmeyi de ihmal etmedi.

Elektriklerin sönmesiyle Hikmet hemen fırının kapağına koştu. Fakat heyhat, kapak üzerine kilitlenmişti. Var gücüyle bağırmaya başladı. Fırının kapağını yumrukladı. Kimse olmadığı için çırpınması fayda vermiyordu. Zaten içeride insan olsa da sesini duyması mümkün değildi. Tüyleri diken diken oldu. Dehşete kapılmıştı. Uzun müddet kendisine gelememi. Birazcık sakinleşince saatine baktı. Saat 23.05'i gösteriyordu. Yaklaşık beş saati kalmıştı...

Önce terlediğini hissedecek, sonra bunalacak, sıcaklık yavaş yavaş sürekli artacak, artacak, artacak; vücudundaki yağlar erimeye başlayacak. Sonra kömür olacaktı...

Evini düşündü. Hanımı, oğlu merak ediyor olmalıydı. Hanımını niçin azarlamıştı sanki çıkarken?.. Hayat arkadaşına karşı daha nazik, daha hürmetli olmalı değil miydi? Ya çocuğunu...

Keşke dövmemiş olsaydı onu...Onlardan da mesul olduğu için onların hesabını da verecekti Allah'a... Keşke hanımının dediğini yapsaydı. Hanımı ona:

"Haydi, birlikte namaza başlayalım" demişti. Hikmet ise: "Biraz daha yaşlanalım" diye cevap vermişti. Sanki sonrasında bütün bir ömrün hesabını vermeyecek, sadece ihtiyarlığın hesabını verecekti. "Ah ahmak kafam" diye inledi.

En ince teferruatına kadar bütün günahları aklına geldi. Demek bütün bu tespit edilen şeylerin hesabını verecekti. Aklına bir fikir geldi, 'fırının içinde teyemmüm edip namaz kılmak.' Toprak yoktu ki... Ellerini fırının içindeki tuğlalara vurarak teyemmüm etti. Namaza durdu. Her şeyin bitip tükendiği noktada başka kime dayanabilirdi ki? Aslında her namazda öyle hissetmeliydi.

Kendisini hayatında ilk defa Rabbi'yle konuşuyor gibi hissetti. Alemlerin Rabbi'ne hamdetmeyi, O'na dayanmayı, O'ndan yardım dilemeyi, dosdoğru olmayı ilk defa böylesine anlıyordu. Acizliğini iliklerine kadar duyarak...Rabbinden gelmişti ve O'na dönüyordu artık. Ah, dönüşün ona olduğunu hiç unutmamış olsaydı.

Serdar ise evine gidip yatmıştı. Gece bir aralık yataktan sıçrayarak uyandı. Saatine baktı. Saat 3.15'ti. Bir rüya görmüştü. Arkadaşı Hikmet fırının içinde alev alev yanıyor, "Serdar!" diye bas bas bağıırıyordu. Fırının kapağını Hikmet'in üzerine mi kapatmıştı yoksa? Hemen üzerini giyip fırına koştu. Kapağını açıp içeriye seslendi: "Hikmeet!" İçerden hiç ses gelmiyordu. Hikmet, ağlaya ağlaya namaz kılıyordu. Öyle dalmıstı ki, isminin söylendiğini duyunca irkildi. Selam verdikten sonra kapağa doğru yürüdü. Karşısında Serdar'ı gördü. Serdar, korkuyla: "Kimsin sen?" dedi. " Hikmet' im işte, görmüyor musun?"

Hikmet ilk önceleri Serdar'ın bu hareketine bir mana veremedi. Nasıl olur böyle söyler, nasıl olur da mesai arkadaşını tanıyamazdı? Hemen aynaya doğru koşup kendine baktı.

Hayır, bu yüz, bu saçlar kendisinin olamazdı. Kırışmış ellerini, solmuş yüzüne, bembeyaz olmuş saçlarına götürdü. Kendisinden kendisi korkmuştu. Başı ellerinin arasında öylece kala kaldı...

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 EYLÜL 2000 · KAYIT 11803

Ufku geniş tutmak

Küçük bir kaya kovuğunda yaşayan bir böcek için dünya, bu kovuktan ibarettir. Burada gördüğü bir su birikintisi, ucu bucağı olmayan bir deryadır, bir okyanustur böcek için...

Ufku dar olan insanın hâli de buna benzer. Bu durum, ticarî hayat için de, sosyal hayat için de geçerlidir.

Ufku açık olan, ileriye gören insanların meydana getirdiği sosyal yapı sağlam olur. Fert olarak kendini yenilemenin, çevreyi genişletmenin birçok yolu vardır. İşte size sosyal çevrenizi, ufkunuzu genişletmeye yardımcı olacak birkaç yol:

1- Kabuğunuza çekilip, çevrenizi sınırlandırmayın! Sosyal çevreyi sınırlandırmak, hizmeti sınırlandırmak olur. İnsanın kendisine ve çevresine faydalı olabilmesi, insanları anlama konusunda uzman olmasına bağlıdır. İnsanlarla ilgili bilinmesi gereken herşeyi, küçük bir grubu inceleyerek öğrenmeye çalışmak ise, okul okuyarak matematik konusunda uzman olmaya çalışmaya benzer.

Yeni arkadaşlar edinin, yeni organizasyonlara katılın, sosyal çevrenizi artırın. Böylece tıpkı herşeyde olduğu gibi, insanlardaki çeşitlilik de hayata yeni çeşniler katar ve onu daha da zenginleştirir. Bu, güzel bir zihinsel beslenmedir.

2- Bakış açıları sizden farklı olan insanları, fikirleri tanıyın! İçinde bulunduğumuz bu modern çağda, dar bir çevrede kalmış bireyin fazla geleceği olamaz. Sorumluluk ve önemli mevkiler; işi her iki tarafından da gören insanlara doğru gider. Sadece kendi meslek grubunuzdaki insanlarla görüşmeyin. Her meslek grubundan ahbablarınız olsun... Zıt mizaçlı kişilerle de ahbablık kurun. İnsanlarla anlaşabilmek, onlara faydalı olabilmek, onları tanımakla mümkündür. Toplumdaki kavgaların sebebi de, insanların birbirlerini iyi tanımamalarından ileri gelir. Karşısındakini iyi tanıyan, huyunu suyunu bilen, onun damarına, nasırına basmaz. Bunun için de geçimsizlik olmaz.

Tutum ve davranışlar kişinin aynasıdır. Düşüncelerimizi yansıtır. Masasında oturan arkadaşınızın aklından geçenleri okuyabilirsiniz. Kullandığı ifade ve üslubu gözleyerek, konuşanın ne düşündüğünü anlayabilirsiniz.

3- Teferruatla uğraşan, pireyi deve yapan kişilerle arkadaş olmayın! Fikirleriniz ve konuştuklarınızdan çok, evinizin büyüklüğü ve sahip olduğunuz veya olmadığınız eşyalarla ilgilenen dedikodu üreten kişiler küçük insanlardır. Olumlu şeylerle ilgilenen, sizin başarınızı görmekten gerçekten mutluluk duyacak kişilerle arkadaş olun. Kıskanç insanlardan uzak durun! Planlarınıza ve fikirlerinize, size cesaret vererek katılacak kişilerle arkadaş olun! Eğer böyle değil de, kendinize yakın arkadaş olarak küçük şeylerle ilgilenen insanlar seçerseniz, siz de giderek küçük şeyler düşünen bir kişi hâline gelirsiniz.

Sakın, “İş bilen başarılı insanlara nasıl ulaşacağız, bu mümkün mü” diye düşünmeyin! Pek çok kimsede, başarılı kimselere ulaşamam düşüncesi var. Aslında başarılı insanlar dedikodudan uzak alçak gönüllü, yardıma açık kimselerdir. Kıskanç, cimri değillerdir. Bildiklerini, tecrübelerini anlatacak kimseler ararlar. Bildiklerini anlattıkça da mutluluk duyarlar. Eğer bir kimsenin

yanına yaklaşamıyorsa, maiyetindeki kimseler veya rastgele kimseler samimî olmak kaydıyla gelip bir şey danışamıyorlarsa, bunun başarısı da, büyüklüğü de “Sözde”dir. Sözde büyük adamdır. Nitekim hadis-i şerifte buyuruldu ki: “İnsanların en kötüsü, zararından kurtulmak için yanına yaklaşılmayan kimsedir.”

Ancak, başarılı kimselerin; herhangi bir arzusu olmayan, heyecanını kaybetmiş kişilere tavsiyede ve nasihatte bulunacak kadar zamanları yoktur.

Başarılı kimseler, başarının düşmanı olan hasede, dedikoduya iltifat etmezler. Çünkü, dedikoduyu küçük insanlar yapar. Dedikodu, insanlar hakkında yapılan olumsuz konuşmalardır. Olumsuzluklar çevreyi daraltır. Büyük insan, kişiyle değil işi ile uğraşır. Bir Amerikan firması verimi düşürdüğü gerekçesiyle işyerinde dedikoduyu yasaklamıştır.

Şunu unutmayın: Elinize geçirdiğiniz jilette, komşunuzun evindeki mobilyalarını parçalamanız, sizin evinizdeki mobilyaların daha iyi görünmesini sağlamaz.

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 EYLÜL 2000 · KAYIT 11804

Türbede köpek kavgası

Geçen Pazar, çoluk-çocuk şöyle bir İstanbul’u dolaşalım hem de bazı İslam büyüklerinin kabirlerini ziyaret edelim, dedik. Eyyüb Sultan hazretlerinden başlayıp, Murad-ı Münzavi, Emin Tokadi, Abdülfettah-i Akri hazretlerinden sonra Aziz Mahmud Hüdei hazretlerine vardık.

Türbede normalin üzerinde bir kalabalık olduğu için içeri zor girilip çıkılıyordu. Türbenin ikinci kapısında yüksek sesle yapılan bir münakaşa ziyaretçilerin huzurunu bozuyordu:

Adamın biri kucağında köpeği olduğu halde içeri girmek istiyor. Türbedar da buna mani olmaya çalışıyordu. Türbedar yumuşak bir ifadeyle, “Beyefendi, köpekle içeri girmeniz uygun değil. Köpeğiniz dışarıda kalsın veya dışarıdan ziyaret edin,” dedi.

Adam birden parladı.” Ben senin ziyaretine gelmedin. Bu mübarek zatın ziyaretine geldim. O, köpek de olsa herkesi kabul eder. Sen benim köpeğimi bu

ziyaretten mahrum bırakamazsın” diye bağıyordu.

Türbedar tekrar izahata başladı: “Efendim, Peygamberimiz, ‘Köpek olan yere rahmet melaikeleri girmez!’ buyuruyor. Israr etmeyin, lütfen bize zorluk çıkartmayın” dediyse de bir türlü ikna olmuyordu adam. Baktım adamın ikna olacağı yok, içeri girip ziyaretimizi tamamlayıp çıktık, adamcağız hâlâ kapıda bekliyordu, netice ne oldu bilmiyorum...

Çıktıktan sonra kendi kendime düşündüm: Ölçü ne kadar önemli. Adamın bir art niyeti yok, fakat bilmediği, elinde bir ölçü olmadığı için yanıltıcı ısrar ediyordu. “Bu mübarek zat köpeği kabul eder” diyordu. Neye dayanarak söylüyordu bunu? Kendi kafasına göre. Halbuki bu dini bir ziyaret, dinimiz bunun ölçülerini bildirmiş. “Bu mübarek zat” dediği kimsenin okuduğu ve okuttuğu dini kitaplarda, “Ne olursa olsun köpek içeri sokulmaz” yazıyordu. Bunu bir bilse kavga olmayacak...

Bu ve bunun gibi hadiseleri görünce, okuyunca Hz. Peygamberin büyüklüğüne bir kere daha inanıyor insan. Peygamber efendimiz, ondört asır önce bu günleri görüp ahir zamanda köpeklere çok rağbet edileceğini, insanlardan daha çok değer verileceğini bildirmiştir: “Kıyamete yakın, köpek beslemek, evlat yetiştirmekten daha cazip gelir.” “Canlı resmi, köpek ve cünüp bulunan eve(odaya) rahmet melekleri girmez” buyurmuştur.

Batı alemi, zaten çoktandır çocuklarına göstermediği ihtimamı, sevgiyi, köpeklerine gösteriyordu. Köpekle yatıp kalkıyor; parklarda onları dolaştırıyor, aldığı dondurmayı bir kendisi yalıyor, bir de köpeğine yalıyor. Maalesef Avrupa’da Amerika’da çok yaygınlaşmış olan bu davranışlar memleketimizde de yaygınlaşmaya başladı. Demek ki, Peygamberimizin bildirdiği “ahır zaman” iyice yaklaştı.

İnsan merak ediyor, hayvana bu kadar değer niçin veriliyor diye. Bu soruya Batılılar şöyle cevap veriyorlar: “Köpek bakımı, çocuk bakımına göre çok daha kolay. Çocuklarımız belli bir yaştan sonra bizleri terk edip gidiyorlar. Bunun için biz, çocuk sevgisini hayvanlardan alıyoruz!” Bu da Peygamberimizin mübarek sözünü doğruluyor.

Köpeği öldüğü için çok üzülen yaşlı bir kimseye, “Neden bu kadar üzülüyorsun, yeni bir köpek alırsın olur biter” dediklerinde Yaşlı kadın, “Ben o köpeğimin sevgisini başka bir köpekle nasıl paylaşıyorum. Böyle yaparsam ruhu üzüntü duyar! Üstelik yaşlandım, her an ölebilirim. Yeni köpeğim öksüz kalır!” diyebiliyor. 15

milyon insanın yaşadığı Hollanda’da evlerdeki köpek sayısı ise 20 milyon. Diğer ülkeler bundan aşağı değil.

Toplumun temel taşı olan aileyi; aile fertleri arasındaki sevgiyi yok edersen, olacağı bu. Hiçbir şeyin yeri boş kalmaz. O da tutar bu sevgi boşluğunu köpek sevgisiyle doldurmaya çalışır.

Bunlardan köpeğe,diğer hayvanlara değer vermediğim anlaşılmasın. Burada üzerinde durduğum husus, ölçünün kaçması. Yoksa dinimiz; Avrupa, bırakın hayvanları, insanları diri diri yakarken,”Hayvan hakkı çok önemlidir, onlara zulmetmeyin,eziyet etmeyin! Hayvan hakkı insan hakkından önce gelir, çünkü, insanla helallaşmak mümkün, fakat hayvanla helallaşmak imkânsız!” hükmünü bildirmiştir. Aksine bir söz benim ne haddime!

İnsanoğlu kendi haline bırakılınca, medeniyet ardına, insanlık adı altında kim bilir daha neler yapacak?! Daha nelere şahit olacağız?

GÖNÜL BAHÇESİ · 30 EYLÜL 2000 · KAYIT 11805

Yöneticilik ve yetki devri

Nedense birçok yönetici dertsiz başını derde sokar. İşletmenin hamallığına soyunur... Halbuki, bir işletmede, yönetici ne kadar yetenekli olursa olsun, neticede işi bitirecek, üretimi yapacak elemandır. Bunun için yönetici, elemanlarını en iyi şekilde çalıştırmanın, en doğru şekilde görevlendirmenin, ondan en iyi verim almanın yollarını bulmak zorundadır.

Profesyonel yöneticiler detayla, nasıl yapılacakra uğraşmaz. George S. Patton “İnsanlara asla işlerin nasıl yapılacağını anlatmayın. Onlara ne yapacaklarını anlatırsanız, zekalarıyla sizi şaşırtacak işler başaracaklardır!” der.

Yöneticinin alt kademedden bir problem geldiğinde, “Ben düşüneyim nasıl çözeceğini sana bildiririm” demesi büyük hatadır. Sen böyle söylersen o da, ertesi gün gelir sorar “Efendim dün size bir mesele arz etmişim, ne oldu, nasıl yapalım?” Ve böylece hesap soracak olan yönetici hesap verecek hale gelir. Bunun için yönetici, çözümünü alta bırakıp kendisi sadece denetlemelidir, yönlendirmelidir.

Aynı yöne birçok yol gittiğini düşünerek, çalışanlara, pusulayı şaşırmamak kaydıyla, kendilerine ait yol bulmalarına izin vermek lazım. Elemanın önüne engel koymak değil, önündeki engelleri kaldırmak, yeni fikirlere fırsat vermek gerekir.

Çalışanın kendi ayakları üzerinde durmayı denemelerine izin vermek her zaman güzel bir harekettir. Yetki verilen elemanlar, başarıyı yükselerek kazanacaklar ve güvenleri buna göre artacaktır.

Eleman yetişirken bir hata yaparsa, hemen müdahale etmek de yanlış. Önce yaptığı doğrulardan dolayı övmeli, takdir etmeli, sonra hatasını düzeltmek ya da kapatmak için kullanılacak sözler düşünülmeli. Örneğin: “Faturaları, bu kadar hızlı bir biçimde sınıflandırdığına çok memnunum. Bazı faturalar yanlış dosyalara konulmuş ise de önemli değil, zamanla onu da halledersin.” diyerek hatasını ön plana çıkarmadan, dolaylı olarak bildirmelidir.

Çalışanın yeteneğine güveni bildirmek şart. Birisinden “Bunu yapabileceğini biliyorum” sözünü duymak gerçekten onun benliğine destek çıkmaktır.

Güven bulaşıcıdır. Kademe kademe üstten alta dağılır. Bunun için yönetici, çalışanlarına güvenmeli, güvendiğini ifade etmeli, kendisine güvenmelerini sağlamalıdır.

Yönetici, düşüncelerini ve girişim gücünü başkalarıyla paylaşmalıdır. Böyle yapılırsa, etrafınızdakiler ona saygı duyacaklar ve daha üretken çalışacaklardır. Sonuçta ona daha fazla saygınlık sağlayacaklardır.

Yöneticilikte yetki devri önemlidir. Stresten kurtulmak ve daha stratejik meseleler ile uğraşabilmek için yetki dağıtılmalıdır. Yönetici önemsiz görevleri devretmeli. Uzmanların bu konudaki tavsiyeleri şöyle:

Yüksek potansiyel sahibi çalışanlarınıza uygun görevler verin. Başarılı bir insan oluşturma yolu budur. İnsanların yeteneklerinin gelişmesine ortam hazırlayacak işleri yetki olarak verin ve onları daha düzeyli işlere hazırlayın.

Anahtar işlerde öğrenmeye istekli kimseleri seçin. Çok istekli, daha güzel yapacaklardır. İş verirken eksiksiz verin. Böylece, hem siz daha az meraklanacaksınız, hem de çalışanlar daha zevkle çalışacaklar.

Görev önemli olduğunda bunu söyleyin. Ama önemsiz bir işin değerini şişirmeyin. Kişi hem işe, hem de size gücenecektir. Bir görevi açıklarken basit, açık bir dil kullanın. Gerekirse resim ya da model bile çizin.

Bir problemi çözmeye başlamadan önce, bir kere de çalışanınıza danışın. Ona “Ne yapsak iyi olur?” diye sorun. Onları meselenin dışında bırakmayın. Yetkiyi yalnızca daha çok önemli durumlarda geri alın. Aksi takdirde çalışanınızın benliğine ağır bir darbe vurmuş olursunuz.

Verdiğiniz yetkiden dolayı problem çıktığında, elemanınızı yalnız bırakmayın, açık bir şekilde ona arka çıkın. Kendisini koruyan, kollayan bir yöneticisi olduğunu gören elemanın verimi yüksek olur. Bu da yöneticinin hanesine yazılır. Yeri sağlamlaşır. Yöneticinin de istediği zaten bu değil mi?

2000 YILLIK KÜLLİYATI

10

Ekim

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 6 EKİM 2000 · KAYIT 11806

“Kurtuluşun dört lastikte!”

Geçenlerde yayınladığım “fırında kalma” yazısı çok ilgi gördü. Bugün de yakın ilgi duyacağınız yine mail yolu ile gelen, yaşanmış bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum:

Kendi halinde yaşayıp giden yaşlı bir adamcağız... Bir karısı, bir de külüstür kamyoneti var. Şehir içinde yük taşıyor, kazandığı üç-beş kuruşla geçinmeye çalışıyorlar. Kamyonetini yenilemek bir yana, doğru dürüst bakımını bile yaptıramıyor. "Bari lastikleri yenileyebilseydik" dediği bir zamanda, kadına bir miktar miras kalıyor.

Yanlış olmasın, 30 milyon civarında; hani o paranın para olduğu zamanda. Rakamda yanılıyor olabilirim, belki de 30 bin lira. O parayla dört lastiği de yenilemek mümkün. Kadın, parayı eşine veriyor lastik alması için. Adam yolda giderken, genç yaşta dul kalmış olan, önceden tanıdığı bir kadına rastlıyor. İki çocuğuyla perişan bir durumda olduğunu gördüğü kadına elindeki bütün parayı veriyor adam. "Al kızım" diyor, "senin ihtiyacın benden daha çok fazla. Sen bu haldeyken ben arabaya binemem!" diyerek Allah rızası için veriyor. Çaresiz kalmış kadıncağızın nasıl sevindiğini tahmin edersiniz. Bin türlü dua ediyor soför amcasına. Şoför amca, akşama eve dönüşünde eşi soruyor: "Aldın mı lastikleri? " Adam ne desin... " Almadım, ama parayı emin bir yere verdim, merak etme lastikler gelecek."

Kadıncağız, bu sözlerden lastiğin olmadığını, gelince alacaklarını anlar. Baştan söylemeyi unuttum, bu sevimli insanlar, Anadolu'nun ufak bir şehrinde yaşıyorlar. Yani her zaman lastiğin bulunmaması normal sayılabilir. Ondan sonra, kadın her akşam aynı soruyu soruyor, adam aynı cevabı veriyor: "Gelmiş mi lastikler?" "Gelmemiş... " Derken, o meşhur "Körfez Krizi" patlak veriyor. Adam artık her akşam aynı şeyleri söylemekten usanmış, bu defa eve gittiğinde farklı bir özür beyan ediyor: " Hanım, lastikler yurt dışından gelecekti. İşte şimdi gelmesi hayli gecikeceğe benziyor." "Neden? "

"Malûm işte, Körfez Krizi çıktı ya... " Kadıncağız günlerce, aylarca dua ediyor, "Şu Körfez savaşı bir an önce bitsin de bizim adam, arabanın tekerlerini yenilesin"

diye.

Bir müddet sonra, Körfez savaşının bittiği ilan ediliyor. Mazeret kalmıyor böylece. Şoför amcanın yapacağı bir şey kalmayınca,"Bu akşam eve gidince doğrusunu açıklayacağım" diye geçiriyor içinden, ne olursa olsun, kıyamet mi kopar?" O kararlılıkla eve gittiğinde,"Hanım, hani şu bizim lastik meselesi vardı ya..." diye söze başlamak üzereyken, Eşi "Hah tamam" diyor,"Biliyorum, lastiklerin geldiğini söyleyeceksin" adam şaşırır,"Ne lastiği yahu, nereden biliyorsun?" "Canın bugün lastikçi geldi de ondan biliyorum. Sana da bir kart bıraktı. Muhakkak gelsin yarın lastiklerini alsın dedi."

Adam şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyor. "Peki peki" deyip yemeğini yiyor, namazını kılıyor,yatıyor ama uyku ne mümkün? Sabahı zor ediyor. Erkenden kalkıp elinde kart, lastikçinin kapısına dikiliyor. Lastikçi, "Neredesiniz beyim?" diye söze başlıyor, "Allah aşkına gelin alın şulastiklerinizi!" Şoför amcamız "Bu neyin nesi?" diye ısrarla sorunca, lastikçi meselenin aslını anlatıyor:

Geçenlerde rüyamda Peygamber efendimizi gördüm. "Filanca adama git, ona dört lastik ver!" buyurdu. Ben de hayırdır inşaallah dedim ama, sonra rüyadır bu deyip pek önemsemedim. Ne ettiğimi fark edemedim... Cahillik işte, bağışlayın. Hayatım alt-üst oldu. Olmadık sıkıntılar geldi başıma. Evvelki gece tekrar gördüm Efendimizi. Beni bir azarladı ki sormayın. Bana şöyle seslendi: "Senin kurtuluşun o adama vereceğin dört lastikte unutma!..." Ne olur, şu lastikleri al da kurtar beni!

Her nedense, lastikçe, "Yahu arkadaş sen ne yaptın da Resulullah efendimiz senin lastiklerinle bu kadar ilgilendi?" sorusunu sormayı akıl edememiş!

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 EKİM 2000 · KAYIT 11807

“Lafla peynir gemisi yürümez”

Tecrübenin çok önemli bir yeri var insan hayatında. Çünkü, acı tatlı bir çok olay neticesinde elde ediliyor tecrübeler. Bunun için her tecrübeden azami derecede istifade etmelidir. Sanayicilerimizden Üzeyir Garih iş hayatındaki elli yıllık tecrübelerini Hayat Yayıncılık'ın yayınladığı altı kitapta toplamış. Liderlik ve yöneticilik ile ilgili bazı tespitlerini istifadenize sunmak istiyorum:

Bu iki kavram çok kez karıştırılıyor. Çok kaliteli yönetici olup liderlik özelliğini taşımayanlar olduğu gibi, lider olup yöneticilik niteliklerine sahip olmayanlar da mevcuttur.

Liderlik insanların hareket ve davranışlarını etkileme sanatıdır. Liderlik, kendi istek ve iradesini, diğer insanlara, onların saygı, güven, itaat ve bağlılıklarını kazanarak, kabul ettirme yeteneğidir. Liderlik özelliklerinin önemli bir kısmı doğuştan gelir. Bunlar eğitim ile ancak geliştirilebilir.

Yöneticilik ise bir meslektir ve eğitim ile elde edilebilir. Yönetici, lider tarafından geliştirilen ve hayal gücü ile vizyona dayanan yönlendirmeye uygun olarak planlar yapan ve bu planları usullerine uygun olarak uygulayan ve öngörülen hedeflere ulaştıran kişidir.

Lider doğru işleri yapan kişi; yönetici ise işleri doğru yapan kişidir. İyi bir yöneticinin aynı zamanda iyi bir lider olması mümkün ise de bu duruma pratikte pek rastlanmamaktadır. Pratik olan, iyi bir liderin kaliteli bir yönetici ile ideal bir ikili vücuda getirebilmesidir.

Liderde aranan özelliklerin başlıcaları yeterli bilginin yanısıra güven, sevgi ve saygı uyandırması ve sağduyuya sahip olmasıdır. Kurum mensuplarında güven duygusu, liderin doğru işleri doğru yapması veya yaptırması ile gelişir.

Bu bakımdan lider hedefleri tanımlayıp tespit ettikten sonra bu hedeflere nasıl ulaşacağını açıkça ortaya koymak zorundadır. “Yapacağım edeceğim, olacaktır, yapılacaktır” gibi deyimler, çalışanları bir süre için heyecanlandırabilir, oyalayabilir. Ancak heyecan geçtikten sonra, özellikle belirli bir eğitim düzeyine ulaşmış olan kişilerin, bu konuda kendi kendilerine sorabilecekleri soruların cevaplarının, liderin deyimleri kadar, programı, politikası, stratejisi ve taktikleri kapsamında olması gerekir. “Lafla peynir gemisi yürümez” deyimini atalarımızın bu konudaki doğru düşüncelerini açıkça ortaya koymaktadır.

Herhangi bir kurumun başarısı iki ana ögeye bağlıdır; Birincisi yöneticisi, ikincisi ise organizasyonudur. Özellikle bir şirket için en son hedef kâr olmalıdır. Başarı, bir şirkette öngörülen kâra ulaşma derecesi ile ölçülür.

Organizasyon nasıl kurulmuş olursa olsun işleri yapacak insanların başlarındaki kişiye güven, saygı, sevgi duymaları ve sağduyusuna güvenmeleri şarttır.

Yönetici, görünümü, bilgi ve deneyimi, adaleti ile insanlara değer vermesi ile dinleme hasleti ile, güven, saygı, sevgi ve sağduyulu olduğu duygularını

uyandırdığı ölçüde başarıya ulaşır.

Yöneticiler totaliter talimatlarla kısa sürede bazı başarılar elde etmişlerdir. Bunlar hep gözlenmiştir. Ancak sısa süre sonra insanların tepkileri, kapalı veya açık şekilde başarıları önlemiştir, baltalamıştır.

Yönetici idare eder, lider buluş yapar.

Yönetici devam ettirir, lider geliştirir.

Yönetici sitem ve yapıyla, lider insanla ilgilenir.

Yönetici kontrole dayanır, lider güvenden esinlenir.

Yöneticinin nasıl ve ne zaman, lider ne ve niçin diye sorar.

Yöneticinin gözü alt çizgidedir, liderin gözü ise ufuktur.

Yönetici taklit eder, uygular, lider oluşturur.

Yönetici işleri doğru yapar, lider doğru işler yapar.

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 EKİM 2000 · KAYIT 11808

Filistinli Rami'nin dramı

Geçen hafta İsrail askerleri tarafından, Filistin'de oniki yaşındaki masum Rami'nin, babasının kucağında vurulup kıvrana kıvrana ölmesi, babasının da ağır yaralanması vahşetini televizyonlardan defalarca bütün dünya ibretle izledi.

Tabii ki, bu kameraların tespit edebildiği bir olaydı, tespit edilemeyen daha nice vahşetler işleniyor sözde insan haklarına önem veren, yine sözde medeni olan devletlerin gözü önünde.

Kendimi bildim bileli Filistin karışıktır. Olaylar, ölümler eksik olmaz... Son bir hafta içinde ölenlerin sayısı yüzü buldu. İster istemez insanın aklına geliyor: Acaba geçmişte yapılan hangi yanlışlıklar Filistin'in bu günlere gelmesine sebep oldu? Filistin halkının bunda rolü neydi? Bu soruların cevabı için Filistin'in geçmişine, tarihine bir bakmamız lazım:

Hazret-i Ömer'in komutanlarından Ebu Ubeyde bin Cerrah'ın 637'de Kudüs'ün fethiyle Filistin, Müslümanların hakimiyeti altına girdi. Bu tarihten İsrail'in

kuruluşuna kadar, Filistin, İslam kültürüyle yoğruldu.

1516 senesinde Yavuz Sultan Selim Han tarafından Osmanlı topraklarına katıldı. Tam 400 sene Filistin, Osmanlı Devletinin hakimiyetinde kaldı. 8,5 sene içinde Osmanlı Devletini iki misli büyüten Yavuz Sultan Selim Han, çok kuvvetli tarih, strateji, siyaset ve taktik bilgisine sahipti. İslam ülkelerinin zayıf ve parçalanmış olmasının tehlikesini gören nadir bir devlet adamıydı.

Bir gün İslam ülkelerinin Hristiyan veya Yahudilerin sömürgesi olmaması için, o devirde en güçlü İslam devleti olan Osmanlı Devleti etrafında topladı. Nitekim Osmanlı Devleti yıkılınca bütün İslam ülkeleri Hristiyan ülkelerin sömürgesi oldular.

Osmanlı Devletinin en büyük hizmeti, Filistin’de Yahudi Devleti kurulmasını 430 sene geciktirmiş olmasıdır. İsrail, kuruluşundan yarım asır önce kurulmuş olsaydı, bugün bütün Arap ülkeleri İsrail işgalinde olacaktı. Bir asır önce kurulsaydı bütün Müslümanlar imha edilmiş ve sapık yollarla İslamiyetten uzaklaştırılmış olacaktı.

Osmanlı Devleti, Yahudinin, Müslümanları ve İslamiyeti imha planını engellemiştir. Arap ülkeleri maalesef bunun farkında değildir. Kendilerine sağlanan dört asırlık huzuru unutup, Osmanlı yıkılınca sevinçten bayram ettiler. Osmanlıya minnet duyacakları yerde gençlerini, hâlâ Türk düşmanı olarak yetiştirmektedirler. Bugün çekilen sıkıntılar geçmişteki ihanetin bedeli olmasın!

İngiltere 19. asrın başlarında Osmanlının zayıflamasıyla, Ortadoğu’nun zenginliklerinden faydalanmak, dünya hakimiyetini devam ettirebilmek ve İslam ülkelerini bölmek için Filistin’de bir Yahudi Devleti kurulması ve bunun için dünya Yahudilerini bir bayrak altında toplama fikrini ortaya attı. İşte Filistin’in başına ne geldiyse bundan sonra geldi. İngiltere, Avrupa devletlerinin ve Rusya’nın da desteğini alarak sinsi faaliyetlerine başladı.

1884 yılında Silezya’nın Kattowitz şehrinde ilk “Yahudi Milli Kongresi” toplandı. Kongre başkanlığını Rus Yahudisi Leon Pinsker yaptı. 1891 de Rusya’dan Kudüs’e gelen El-Leze Ben Yehuda, Yahudi lisanının kaybolmaması için, İbranice lügat neşretti. 1896’da Avusturyalı gazeteci Yahudi Theodor Hertzfel, The Jewish State (Yahudi Devleti) isimli bir kitap yazdı. Bu kitap siyonizmin kuruluşunu temin etti. 1897’de Dünya Siyonist Teşkilatı kuruldu. 1897’ye kadar Yahudilerin, Filistin’de toplanması ve Yahudi Devleti kurulması bir fikir iken, 1897’de hedef oldu.

Siyonizmin hedefini gerçekleştirmek için ticari birçok şirket kuruldu. Çok uluslu şirketler böylece ortaya çıktı. 1897’de İsviçre’de Basel şehrinde ilk siyonist kongresi Dr.Theodor Hertzl başkanlığında 200 delege ile toplandı ve bu kongrede mühim kararlar alındı. İkinci siyonist kongre 1898’de yine Basel’de toplandı. İki milyon sterlin sermayeli “Karen Kaymet” adlı bir vezne vasıtasıyla Filistin’de, Yahudi kolonileri teşkiline, Yahudi nüfusunun artırılmasına karar verildi. Norman Bertwich isimli bir Yahudi, İsrail Resurgent isimli kitabında, Filistin’de Yahudi Devletinin İngilizlerin siyasi ve mali yardımını ile inşa edildiğini itiraf etmektedir.

Filistin için bu faaliyetler yapılırken, Osmanlı Devleti ne yapıyordu, bunu da yarına bırakalım.

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 EKİM 2000 · KAYIT 11809

“Kanla alınan parayla satılamaz”

Sultan İkinci Abdülhamid Han siyonizm tehlikesini çok iyi gören devlet adamıdır. Osmanlı tahtına çıkınca ilk icraatı, Filistin’in bütün topraklarını sarayın (Osmanlı Hanedanının) mülkü haline getirmek oldu. Böylece nüfusun çoğunluğunu elde etme planının bir parçası olan Filistin’de toprak satışı kesin olarak önlendi. Ayrıca Filistin’e 33 senelik saltanatı esnasında tek bir Yahudinin girmesine izin vermedi.

Siyonizm teşkilatının lideri Dr.Theodor Hertzl birçok defa Saraya ve Babıali’ye mektup yazdı. İngiltere’nin aracılığı ile Theodor Hertzl ve Haham Moşe Levi, Sultan Abdülhamid Han ile görüştüler. Dr.Theodor Hertzl, Abdülhamid Han’a şu tekliflerde bulundu. Filistin’de altın para karşılığı toprak sattığı takdirde:

- 1-Yahudiler Osmanlı Devletinin bütün borçlarını ödeyecekler.
 - 2-Osmanlı Devletine büyük mali yardımda bulunacaklar.
 - 3-Sultan Abdülhamid Han’ın siyasetini Avrupa’da destekleyecekler.
 - 4-Yahudiler, Osmanlı Devletinde inşa edilecek savaş üslerinin parasını ödeyecekler.
 - 5-Sultan Abdülhamid Han’a şahsı için büyük servet verecekler.
-

6- Filistin’de kurulacak büyük üniversitede aynı zamanda Türk talebeleri de okuyacak. Tahsil için Avrupa’ya gitmeye lüzum kalmayacak.

Osmanlı Devleti ekonomik yönden büyük bir çöküntü,hatta, iflas durumunda olmasına rağmen, Sultan Abdülhamid Han bu büyük maddi teklifler karşısında çok hiddetlenerek yüksek sesle, “Dünyanın bütün devletleri ayağıma gelse ve bütün hazinelerini kucağıma dökseler, size siyonistlik adına bir karış yer vermem. Ecdadımızın ve milletimizin kanıyla elde edilen bir vatan, para ile satılamaz. Derhal burasını terk edin. Defolun!” diyerek huzurundan kovmuştur.

Bu teşebbüsün arkasında İngiltere ve meşhur banker Yahudi asıllı Roçide bulunuyordu. Daha sonra Abdülhamid Han’ı tahtan indirerek intikamlarını aldı İngilizler. Teşkil olunan yeni Osmanlı hükümetinde üç Yahudi veya dönme bakan (maliye, ticaret ve ziraat ile nafia bakanlıkları) bulunuyordu. İttihat ve Terakki, azınlıkların da toprak satın alabileceğine dair kanun çıkarttı. İttihat ve Terakki’nin ihanetlerinden biri de budur..Yahudiler geniş topraklar alarak üzerlerine tapuladılar. Sultan Abdülhamid Han’ın şahsi (Hanedan) arazisi kasten ve yok pahasına Yahudilere satıldı.

Birinci Dünya Harbinden önce İngiltere ve Fransa, Yahudilere teminat verdi: Osmanlı Devleti yıkılacak ve Filistin’de Yahudi Devleti kurulacaktı. İttihat ve Terakki partisinin basiretsiz liderlerinin bir emri vakisi ile Osmanlı Devleti 1914’te Birinci Dünya Harbine katıldı.

Tarih kitaplarında Birinci Dünya Harbinin görünen ve görünmeyen sebepleri olarak çok şeyler söylenmiştir. Fakat gerçek sebep Osmanlı Devletini yıkmak ve Yahudi devleti kurmaktır.

Filistin’i işgal eden İngilizler derhal askeri idare ilan ettiler. Çeşitli planlarla, mülk satışlarıyla Yahudilerin sayısını artırmaya başladılar. 1919’da Filistin’de, Arapların sayısı, Yahudilerin 16 misliydi. 1922’de 600.000 Araba karşılık 80.000 Yahudi bulunuyordu. 1947’de ise Yahudi sayısı ile Arap sayısı eşit duruma geldi.

Filistinli Müslümanlar tehlikeyi geç de olsa anladılar. Filistin’de Yahudi Devleti kurulmakta olduğunu görebildiler. Yahudi göçü, 1932’den sonra hızlandı ve Hitler’in Almanya’da iktidara gelişi ve Yahudi aleyhtarı politika takibiyle Yahudilerin Filistin’e göçleri aşırı derecede arttı.

İkinci Dünya Harbi müttefiklerin galibiyetiyle bitti. İngilizlerin Filistin’i Yahudilere hediye etmesine artık hiçbir mani kalmamıştı. 14 Mayıs 1948’de Yahudiler, İsrail’in kuruluşunu ilan ettiler.

Bu arada Filistinliler, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi gibi değişik teşkilatlar kurarak mücadeleye başladılar. Fakat bunlar da, dış güçlerin kontrolünde, İslam kültüründen habersiz, ateist, Hristiyan kökenli maocu, marksist-Leninist ideolojilere sahip teşkilatlardı. Yahudilerin peygamberi diye, Yusuf aleyhisselamın kabrini yıkacak, yakacak kadar cahil, dinden biahaber kimselerdi.

Netice olarak Filistin'in bugünlere gelmesinin müsebbi İngilizler ve bunların oyunlarına alet olan, İttihat terakkiciler ve Osmanlının kıymetini bilmiyen Filistin halkıdır.

Bu işin burada kalacağı da zannedilmesin. Fırsat buldukça genişleme manevraları devam edecek. Nitekim, İsrail'in ilk başbakanı Ben Gerion bir konuşmasında:

“Filistin'in bugün elimizdeki haritası, İngilizler tarafından çizilmiştir. Yahudi milletin bir diğer haritası daha vardır ve bu haritada bizim hudutlarımız Nil Nehrinden Fırat doğusuna kadar uzanır. Bu hedefi, istikbaldeki genç nesillerimiz gerçekleştirecektir.” demiştir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 EKİM 2000 · KAYIT 11810

Sadece bankalar mı boşaltılır?

Son aylarda gazetelerin, televizyonların hiç gündeminden düşmediği konu; bankaların içlerinin boşaltılması, bu yolla yapılan vurgunlar... Biliyorum, hemen diyeceksiniz ki, bu konuları yazan birçok kimse var, sen niçin bu konulara giriyorsun, başka konu mu kalmadı? Haklısınız merak etmeyin bankalardan bahsetmiyeceğim; “İçini boşaltma” tabiri bana başka bir konuyu hatırlattı, ondan bahsedeceğim. Bu konu, Batı'nın “İslamın içini boşaltma” projesi Batı'nın ifadesiyle, “Light İslam”...

İsterseniz tarih boyunca oynanan bu tür oyunların daha iyi anlaşılması için konuyu biraz geriden, işin başından ele alalım: İslamiyet ortaya çıkınca, Peygamber niçin kendilerinden değil de başka bir kavimden çıktı diye ilk karşı gelen, yok etmek isteyen Yahudiler oldu. Önce bunu güç kullanarak yapmak istediler, buna muaffak olamayınca, Peygamber efendimizin vefatından sonra,

Müslümanlar arasındaki iman birliğini bozmak istediler. Abdullah ibni Sebe isminde Yemenli bir Yahudi vasıtasıyla Müslümanlar arasında ilk fitneyi soktular.

Bu fitne, Hazret-i Osman'ın şehid edilmesine, Cemel ve Sıffin vakalarının meydana gelmesine sebep oldu. Bununla da kalmayıp, Peygamber efendimizden sonra, halifelik tartışmalarını körükleyerek Eshab-ı kirama dil uzatan kimselerin çıkmasını sağladılar.

Müslümanları birbiren düşürmek isteyen fitneciler, Dört Büyük Halife'den sonra da durmadılar. Elde ettikleri kimselere, müteşabih ayet-i kerimelere yanlış manalar verdirerek müslümanları farklı fırkalara ayırmak için çalıştılar. Her devirde içerde dışarda Müslümanları parçalamak için kendi fikirlerini uygulayacak adamlar yetiştirdiler. Çeşitli akımların, yolların çıkmasını sağladılar.

Bu akımların yedinci asırda temsilcisi, İbn-i Teymiye ile talebesi İbn-i Kayyım'dır. Bu cereyan on ikinci hicri asırda, Muhammed bin Abdülvehhab'ın kurduğu Vehhabilik ile devam ettirildi. Daha sonra Cemaleddin Efgani, Muhammed Abduh, Musa Carullah, Seyid Kutub gibi kimselerle bu bozuk yolu devam ettirdiler.

Bu arada İslamiyeti yok etmek için güç kullanmaktan da geri kalmalılar. Gelişmekte, yayılmakta olan İslamiyeti yok etmek için Yahudilerin tahriki ile Hristiyanlar Müslümanların üzerine haçlı seferleri düzenlediler.

Fakat asırlarca yaptıkları acı tecrübelerle bu yolla başarı sağlayamayacaklarını görünce takdik değiştirip, 18.yüzyılın başından itibaren içeriden yıkmaya faaliyetlerine tekrar ağırlık verdiler. Bu faaliyetlerin başını da İngilizler çekiyordu.

İngilizler iki asırlık, planlı programlı çalışma sonunda muvaffak oldular; İslamın tek temsilcisi olan Osmanlı Devletini yıktılar. Fakat nihayi hedef Osmanlı olmadığı, "İslamiyet" olduğu için çalışmalarına ara vermeden yeni stratejilerle yine devam ettiler.

Önce Osmanlıdan kopardıkları İslam ülkelerine el attılar. Asırlardır İslamın kalesi durumunda olan İslam alimlerine karalama kampanyası başlattılar. Mezheplere gizli savaş açtılar. Biliyorlardı ki; alimlerin, mezheplerin varlığı maksatlarına kavuşmalarına en büyük engeldi. Alimlerden, mezheplerden kopmuş kimseleri dinden uzaklaştırmak çok daha kolay olacaktı. Bozuk yolları yaymak, kabullendirmek bu iki engelin yok edilmesine bağlıydı. Bunun için, 18. Asırdan itibaren çalışmalarını bu yöne kaydirdılar.

Alimler, mezhepler, fıkıh kitapları ortadan kalkınca en azından önem veren azalınca, halk doğrudan Hadis-i şeriflerden, Kur'an-ı kerimden dini öğrenmeye kalktı. Elde ettikleri, satın aldıkları adamlarına istedikleri manaları verdirerek de Müslümanları parça parça ettiler. Bununla da kalmadılar, birbirlerine düşürdüler. Müslüman ülkeler Batı'nın bir sömürgesi haline geldi. Yerli halk, kendi memleketinde yabancı muamelesi görmeye başladı.

Gidenler,orada yaşayanlar bilir; mesela, Suudi Arabistan'da, İngiliz ve Amerikalılar birinci sınıf insan muamelesi görür. Girişlerde bunlara öncelik tanınır. Sonra yerli halk gelir, bundan sonra da diğer Müslümanlar gelmektedir.

Müslümanların bütün bu perişanlıkları rahatlatmadı bunları. Esas hedef tamamen yok etmek olduğu için, şimdi de” Light İslam” projesini yürürlüğe koydular. Yarın da, bu proje ile ne yapmak istiyorlar, bunun üzerinde durmak istiyorum.

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 EKİM 2000 · KAYIT 11811

Kendilerine benzetmek istiyorlar!

Yahudi - Hristiyan işbirliği ile İslamiyet tamamen yok edilemeyince, yeni bir stratejiler geliştirilmesi ihtiyacını duyuldu. Bu maksatla, “Light İslam” ismini verdikleri yeni bir proje geliştirdiler. “Light İslam”, hafif, yumuşak İslam, manasına gelmektedir. Fakat gerçek manası, “ İslamın içinin boşaltılması” dır. Buna en kısa ifadeyle, “Kendilerine benzetme” projesi diyebiliriz.

Geçenlerde Hristiyanlıkla ilgili bir bilgi lazım oldu, kaç tane hristiyana sordumsa bilen olmadı. Bugün, Batı'da Hristiyanların tamamına yakını, sorulduğunda, sadece Hristiyan olduğunu söylüyor, bunun dışında; Hristiyanlık nedir, kuralları nelerdir, nasıl Hristiyan olunur, nasıl Hristiyanlıktan çıkılır? bilen yok. Hristiyanların dini bilgisi, sadece boyunlarına bir haç takmak ve Pazar günleri kiliseye gidip kilise müziğini dinlemekten ibaret.

Batı'nın istediği, Türkiye'de de bu tür din anlayışı ve yaşayışı olsun. Haftada bir cumaya gidilsin, cenaze namazları, bayram namazları kılınsın, bunu dışında İslamiyet ile ilgili bilgi sahibi olunmasın, İslami şuur olmasın. Bugüne kadar altı

asırlık Osmanlı kültürü buna engel oluyordu. Artık bu sermaye de tükenmek üzere...

İçi boşaltılmış bu tip Müslümanlığı, Türkiye'nin dışında;Türk Devletlerinde, Balkanlarda çoktan gerçekleştirdiler. Türk devletlerinin çoğunda insanlar sadece Müslüman olduğunu biliyor, başka bir şey bilmiyor. Geçen Ramazan Kazakistanlı bir genç gelmişti. Konuşma esnasında rehber arkadaşına sigara teklif etti. Kabul etmeyince, sigarayı doktor mu yasakladı? diye sordu. Arkadaş, hayır bugün oruç tutuyorum, diye cevap verdi. Bu defada oruç nedir diye sordu. Müslümanlar her sene Ramazan da bir ay oruç tutarız, deyince, bu defa da Ramazan nedir? diye sordu.

Bu kimse Hristiyan filan değildi, ateist de değildi. Samimi olarak Müslüman olduğunu söylüyor ve inanıyordu. Fakat o hale getirilmiş ki, Müslümanlıkla ilgisi, sadece Müslüman olduğunu bilmesinden ibaret kalmış...

Geçenlerde Semerkand'dan gelen Numan Bey anlattı: “Büyük bir markette alış-veriş yapıyordum, bir genç geldi votka istedi, paketleyip kendisine verdiler. Genç parasını vermek üzere iken ” Burada domuz eti bulunur mu?” diye sordu. “Var tabii, ne kadar olsun?” dediler. Genç öfke ile eline aldığı votkayı bırakıp, “ Ben domuz satılan yerden alışveriş yapmam!” diyerek çıkıp gitti.”

Zavallı nereden duyduysa islamiyette domuzun yasak olduğunu duymuş; fakat başka yasaklardan, içkinin haramlığından haberi yok.

Yine orada türbe ziyaretinde bir şey dikkatini çekmiş Numan Beyin: Halk türbeye geliyor, ellerini kaldırıp bir müddet böyle kalıyor,sonra ellerini yüzlerine sürüp gidiyorlarmış. Merak edip kendilerine sormuş. Cevapları şu olmuş: Dedelerimiz anlatırlardı. Türbede eller açılıp bazı şeyler okunup sonra el yüzü sürülürmüş. Biz okunacak şeyleri bilmiyoruz, geriye ellerimizi yüzümüze sürmek kalıyor, biz de onu yapıyoruz.

Balkanlarda da Müslümanlığın sadece ismi kalmış. O kadar manevi değerlerinden uzaklaşmışlardı ki, Boşnaklar, savaştan önce Sırlardan kız alıp vermekte bir sakınca görmüyorlardı, çocuklarına Müslüman ismi koyup koymamak onlar için bir şey ifade etmiyordu.

Türkiye'yi bu hale getiremedikleri için korkuyorlar. Çünkü, bugün Batı'da Hristiyanlık bitmiş durumda; gençlerin çoğu ateist. Bunun için de bir arayış içindeler. Avrupa birliğine, Türkiye bu hali ile girerse, kendi halkından korkuyor. Türkler'den İslamiyeti öğrenir de Müslüman olur, Batının çehresi değişir diye

ödleri kopuyor. Bunun için de İslamiyeti emir ve yasakları olmayan tamamen ahlaki, felsefi bir sistem haline getirmek istiyorlar. Son senelerde Batı'nın öncülüğünde sık sık gündeme getirilen, dinlerin birleştirilmesi, dinler arası diyalog, hoşgörü programları da "Light İslam" projesinin bir parçasıdır.

Günümüz şartları da bu projeyi uygulamaya elverişli. Çünkü, farklı ekonomik sistemler sebebiyle yapılan kavgalar gerilerde kaldı artık. Yeni dönemde çatışmalar farklı medeniyetler, inançlar arasında olacak.

Bu durum Amerika'nın da işine geliyor. Sovyet sisteminin çökmesi ile ABD, süper güç olarak yalnız kaldı, başka bir ifade ile düşmansız kaldı. İslam medeniyetini kendine gizli düşman seçti. Zaman zaman müdahale edebilmek için de fanatikler besleyip büyütmeğe başladı. ABD'nin Afganistan'daki Taliban'ı desteklemesi ve Taliban'ın İsyancı Usame bin Laden'i teslim etmemesi bu planın birer parçası... Böyle olmasaydı, Afganistan'daki kampların ve Sudan'daki ilaç fabrikasının bombalanmasına nasıl mazeret bulacaktı. ABD bir taraftan fanatikleri besleyip büyütüyor, diğer taraftan onları bahane ederek askeri güç kullanarak jandarmalığı elden bırakmıyor. "Ben ne dersem o olmalı", kuralını uyguluyor...

İslam dünyası, oynanan oyunları bilip terörizmden uzak durmalıdır. Demokrasi çağı olan günümüzde kavgasız bir şekilde farklı medeniyetler, asli değerlerini muhafaza ederek bir arada yaşamayı öğrenmelidir. "Evrensel İnsan Hakları" da bunu gerektiriyor.

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 EKİM 2000 · KAYIT 11812

Yanlışın tersi doğruyu gösterir

Geçen haftaki, "Light İslam" yazımdan dolayı hayli arayan oldu. Tebriklerini, teşekkürlerini bildirdiler. Bu arada da, "Bu tür faaliyetlerden zarar görmemek için ne yapmamız lâzım?" diye sordular. Fazla yapılacak bir iş yok aslında. Ne diyorlardı, "Alimleri, fıkıh kitaplarını bir tarafa bırakın, dininizi doğrudan Kur'an-ı kerimden öğrenin!" Söylediklerinin tersini yapmak kafi zarar görmemek için.

Çünkü, asırlardır, dinimizin emir ve yasakları fıkıh kitaplarından, ilmihâl kitaplarından öğrenilmiştir. Bu yol sağlam yoldur. Fakat Meşrutiyetten beri, belli

odaklar, Müslümanları sinsice fıkıh kitaplarından uzaklaştırıp, meallere, tefsirlere, tercümelere yönlendirme gayretine girmiş bulunmaktadır. Bu maksatla, "Dinimizi esas kaynağından öğrenin, araçları ortadan kaldırın" gibi sloganlar ortaya atıldılar. İşin aslını bilmeyen çok kimse de, bu sinsice hazırlanmış tuzağa yakalandılar.

Birçok şey alıştırma alıştırma kabullendirilir. Bazı yanlış inanç, fikir, görüş, metot ve kanaatler vardır ki, insanlar onları önce iter, reddeder. Fakat devamlı propaganda, beyin yıkama ve telkin neticesinde, bu itiş ve reddetme, zamanla zayıflar ve toplumun direnişinde gevşeme başlar. Gün gelir, bakarsınız ki, o bozuk ve bâtıl fikir ve metotlar, aynı topluluk tarafından benimsenir ve kabul görür.

İşte, büyük-küçük her Müslümanın, bir adet Kur'an tercümesi edinerek, İslâmiyeti doğrudan doğruya kutsal kitabından veya kaynağından öğrenmesi fikri de böyle olmuştur. Bu, yıllardır yaptıkları beyin yıkama propagandalarının bir neticesidir. Maalesef zamanımızda Müslümanların çoğu, bu propagandanın tesiri ile, evlerinde bir meal bulundurma, dini buradan öğrenme yanlışlığına düştüler. Hâlbuki, bizim, dinin temel bilgilerini Kur'an tercümelerinden elde etmemiz, öğrenmemiz mümkün değildir.

İslâmiyeti içeriden yıkmak, dinimizin temellerini dinamitlemek isteyen reformcuların ve inkârcıların, yıllar boyu devam eden teraneleri şu olmuştur: "Herkes dinini doğrudan doğruya Kur'an-ı kerimden öğrensin. Bunun için de herkese bir tercüme, yahut meal veya tefsir temin edilsin. Onu okusunlar; eski kafalı hocalar, fıkıh kitapları aradan çıksınlar!..."

Nihayet onların dediği olmuş, bu sinsi oyun, yani dini bilgileri meallerden ve tercüme kaynaklardan almak fikri, doğru olarak kabul edilmiş ve tercümeler, mealler peynir ekmek gibi satılmaya başlamıştır.

Neticede ne olmuştur? İslâmî otorite ve hiyerarşi kavramları yıkılmış... Söz ayağa düşmüş... Reform hareketleri başlamış... Mezhepsizlik yayılmış... Hemen arkasından da dinsizlik yayılmaya başlamış. Bu hareketler, ne zaman ve kimler tarafından başlatılmış o da çok önemli. Bunu da, 1924 tarihli Sebilürreşad Mecmuasından öğrenelim:

"Kur'an-ı kerim'i tercüme etmek, basıp yaymak bir müddetten beri moda oldu. Ne gariptir ki, ilk defa bu işe teşebbüs eden, Zeki Megamiz isminde, Arap asıllı bir Hristiyan'dır. Daha sonra Cihan Kütüphanesi sahibi Ermeni Mihran Efendi acele olarak, diğer bir tercümenin basımına başladı ve az zamanda sona erdirerek, "Türkçe Kur'an" ismiyle yayınladı." Asırlardır, bütün ömürlerini dini yaymakla

geçiren, bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan İslâm âlimlerinin, Kur'an-ı kerimin tercümesini, meallerini hazırlamayıp da, yabancıların böyle bir çalışma yapması, bizlere çok şey hatırlatmalıdır...

Netice olarak şunu söyleyebiliriz ki, tercüme ve meal, gerçekten dine faydalı olsaydı, İslâm büyükleri bu faaliyeti gayri müslimlere bırakırlar mıydı? En güzelini kendileri yapmaz mıydı?

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 EKİM 2000 · KAYIT 11813

Usul hatası önemlidir!

Dini doğru olarak öğrenme usulü üzerinde bugün de durmak istiyorum. Usul, metod yanlış olursa netice de yanlış olur. Çünkü, usul, esasa tesir eder. Bunun için bu konu önemli!

Biliyorsunuz her devletin bir anayasası vardır. Bu anayasalar kısa ve özdür. Bu anayasaya dayalı olarak kanunlar, kanunlara dayalı olarak, tüzükler, yönetmelikler... hazırlanır. Bir kimsenin çıkıp, anayasadan başka kanun, nizam tanımam demesi ne kadar yanlış ise bir Müslümanın: "Ben fıkıh kitaplarına uymam, Kur'an'la amel ederim" demesi de o kadar yanlıştır. Nasıl ki, Anayasada bütün hükümler, bütün cezalar bildirilmeyip Anayasa, kanunlara havale edilmişse dini hükümler de böyle havale edilmiştir.

Kur'an-ı kerimi hadis-i şerifler, hadis-i şerifleri de mezheb imamları açıklamıştır. Nasıl ki, kanunlar, anayasanın gösterdiği istikamette hazırlanıyorsa, mezhepler de, fıkıh kitapları da Kur'an-ı kerimin ve hadis-i şeriflerin bildirdiği istikamette teşekkül ettirilmiştir.

Kur'an-ı kerimi herkes kolayca anlarsa idi, Peygambere ihtiyaç kalmazdı. Hadis-i şerifler, Kur'an-ı kerimin açıklaması mahiyetindedir. Hakiki âlimler de, hadis-i şerifleri açıklamışlar ve fıkıh kitapları ortaya çıkmıştır.

Büyük âlim M.Hadimi hazretleri bu gerçeği şöyle ifade eder:

"Dindeki dört delil, müctehid âlimler içindir. Bizim için delil, mezhebimizin bildirdiği hükümdür. Çünkü biz, ayetten ve hadisten hüküm çıkaramayız. Bunun için, mezhebimizin bir hükmü, ayet ve hadise uymuyor gibi gördüğünde,

mezhebimizin hükmüne uyulur. Başka bir ayet veya hadisle değişmiş olabilir o hüküm. Bunları da ancak müctehid âlimler anlar. Bunun için tefsir ve hadisten değil, âlimlerin kitaplarından dinimizi öğrenmemiz gerekir." İslâma, Kur'an'a uymak, tefsir okumakla değil, ancak fıkıh kitabına uymakla olur. Bir kimse, Kur'an-ı kerimden, tefsirden anladığına uyarısa, İslâma uymuş olmaz. Kur'an-ı kerimde her hüküm var ise de, bunları doğru olarak Resulullah efendimiz açıklamıştır. Resulullaha uymak farzdır. Kur'an-ı kerimde, "De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana tabi olun!", "Ona tabi olun ki, doğru yolu bulasınız." buyuruluyor.

İmam-ı Rabbanî hazretleri buyurdu ki:

"Cenab-ı Hak, Kur'an-ı kerimde, Muhammed aleyhisselama itaat etmenin, kendisine itaat etmek olduğunu bildiriyor. O hâlde, Onun Resulüne itaat edilmekçe, O'na itaat edilmiş olmaz." Hadis-i şerifler olmasaydı, namazların kaç rekat olduğu ve nasıl kılınacağı, zekât hesabı, orucun, haccın farzları, hukuk bilgileri bilinemezdi. Yani hiçbir kimse, bunları Kur'an-ı kerimden çıkaramazdı. Şu hâlde Kur'an-ı kerimi anlamak için, onun açıklaması olan hadis-i şeriflere ihtiyaç vardır. Hadis-i şerifleri de anlamak için âlimlere ihtiyaç vardır. Bu bakımdan Peygamber efendimiz, İslâma, Kur'an'a tabi olmak isteyen âlimlere tabi olmasını emrediyor. "Âlimlere tabi olun!" buyuruyor. Allahü teâlâ da, âlimlere uymayı emrediyor, "Âlimlere sorun!" buyuruyor.

Şu hâlde, Kur'an'dan, hadisten ve bunların tercümelerinden din öğrenmek mümkün olmaz. Her Müslüman dinini Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarından, ilmihallerden öğrenmelidir!

Eğer herkes Kur'an-ı kerimden hüküm çıkarabilseydi, hadis-i şeriflere, Eshab-ı kirama ve âlimlere ihtiyaç kalmazdı. Onun için Allahü teâlâ da, Peygamber efendimiz de âlimlere uymamızı emrediyor.

Abdülğani Nablûsi hazretleri: "Kur'an-ı kerimin manasını öğrenmek isteyen, hakiki İslam âlimlerinin kelim, fıkıh ve ahlâk kitaplarını okumalıdır!" buyuruyor.

Netice olarak; ondört asırdır İslamiyet bize bu yolla ulaşmıştır; bizden sonra da devam etmesi için bu yolu takip etmekten başka çaremiz yoktur!

2000 YILLIK KÜLLİYATI

11

Kasım

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 3 KASIM 2000 · KAYIT 11814

Kimisi tokluktan kimisi açlıktan..

Belki de tarihi boyunca, insanlar arasında bu kadar dengesizlik, bu kadar uçurum olmadı hiç. Öyle bir zamandayız ki, kimisi açlıktan ölüyor kimisi de tokluktan... Aslında Cenab-ı Hakk'ın verdiği dünya nimetleri herkese yetecek miktardadır. Yeter ki herkes hakkına razı olsun; hep bana hep bana demesin...O zaman gerçek huzur yakalanmış olacak.

Bir zamanlar ülkemize gelen Çinli ticaret heyetinin Türk firması ile yaptığı ticari toplantısında Çinli heyetin başkanı, kendi ticari kurallarını anlatır: Eşit şartlarda çalışacaklarını, kendilerini kayırma, karşı şirkete haksızlık, aldatma gibi prensiplerinin olmadığı söyler.

Türk tarafının heyet başkanı söz alarak şunu söyler: Yeryüzündeki insanlar genelde iki kategoridedir: Birincisi, önce benim menfaatim gelir,sonra seninki, der. İkinci grup; menfaatler eşit şartlarda değerlendirilir, der. Biz bu iki gruba da girmeyiz. Bizim ticari kuralımız; önce ortağımızın menfaati, sonra bizim menfaatimiz... Çinli heyetin çok hoşuna gider bu kural. “Sizinle ortaklık yapılır” der.

İşte bütün mesele bu menfaat dağılımında. Bu, dengeli bir şekilde yapılabilse, insanlar ne aç kalır ne susuz. Herkes çevresini kollasa, fazla malını ihtiyaç sahiplerinden esirgemese, cimrilik yapmasa, dünyada ne kavga olur ne savaş.

Tarihte az da olsa bu huzur ortamı yakalanmış... Mesela, asrı saadette, Ömer bin Abdülaziz zamanında ve Osmanlıların bazı dönemlerinde, zekat verebilmek için günlerce dolaşmak icab etmiş. Çünkü fakir kalmamış. Zekatın da fakire verilmesi gerekiyor.

Geçenlerde gazetelerde bir araştırma raporu vardı. Zengin ülkelerde yaşayanların yüzde 58'inin aşırı şişman olduğu tespit edilmiş. Gelişmiş ülkelerin aşırı şişmanlıktan kaynaklanan hastalıkları tedavi etmek için harcadıkları parayla dünyanın bütün açlarının doyurulması mümkünmüş.

Burada iki israf var: Birincisi, normalin üzerinde yiyip fazla kilo alarak israf yapmak. İkincisi ise bu kiloları atabilmek, bu kiloların sebep olduğu hastalıkları

tedavi edebilmek için harcanan para ve zaman israfı.

Zenginlerin fazladan yediklerini yani israf ettiklerini açlara aktarmanın bir yolu bulunsa, dünyanın en temel meselesi hemencecik çözümlenecek. Dengeler yerli yerine oturacak. Rapora göre, dünya nüfusunun en tepedeki yüzde 20'si, dünyadaki gelirin yüzde 86'sına; en alttaki yüzde 20 de gelirin yüzde 1'ine sahip. Kişi başına milli gelir esas alınarak yapılan karşılaştırmada en zengin yüzde 20 ile en fakir yüzde 20 arasındaki gelir uçurumu 1960'dan bu yana daha da bozulmuş. 1960'da 1'e 30 olan oran, 1997'de 1'e 74'e çıkmış. 1980-96 arasında 174 ülke arasında sadece 33 ülke ortalama yüzde 3 büyüme sağlamış, 59 ülkenin ekonomileri ise küçülmüş.

Ülkemiz de bu dengesizlikten nasibini almış; uçurum had safhada. Zaten sıkıntıların altında yatan esas sebep de bu değil mi? Enflasyonla mücadele programı nedeniyle memur, işçi, çiftçi ve esnaf kemer sıkarken, nüfusun yüzde 15'lik kesiminin lüks tüketim taleplerinde patlama gözleniyor. Son model lüks otomobiller kapış kapış giderken, depremi de etkisiyle İstanbul'un dışına taşan lüks konut projelerinin sayısında ve pırlanta satışlarında son aylarda büyük bir artış var. Her bir pırlanta takının milyarlarla ölçüldüğü kuyumculuk sektöründe de satışlar geçen yılın ilk altı ayına göre yüzde 50 artmış.

Mercedes'in lüks modelleri için de 300 kişi teslimat için gün bekliyor şu anda. Mercedes'in tüm serileri için bayilerden gelen talep ise binin üzerinde. Bütün bu gelişmeler üzerine BMW ve Mercedes firmaları Almanya'dan üretim kotalarını artırma talebinde bulunacakmış.

Bir taraf böyle lüks içinde yüzerken, diğer tarafta, seksen küsur milyon asgari ücretle çalışanlar, yine 100 milyon TL emekli maaşı ile ev geçindirme mücadelesi veren emekliler varken, toplumda huzuru kalır mı?

Eskiden olduğu gibi, herkes birbirini kollasa, Peygamberimizin,"Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir." düsturu uygulanırsa, kimsenin başkasının malında, mülkünde gözü olmaz, toplumda huzur sağlanır. Bu da ancak, kuvvetli bir inanca sahip fertlerle olur...

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 KASIM 2000 · KAYIT 11815

Huzursuzlukların kaynağı

Nihayet uluslar arası sıralamalarda dereceye girdik; ilk dördün sahibi olduk. Ama hangi sıralamada? Yapılan araştırmalarda, ülkemizin; israfta birinci, kumarda ikinci, alkolde üçüncü ve sigara tüketiminde de dördüncü sırada olduğu ortaya çıktı.

Kumar, alkol ve sigaranın zararlarını az çok herkes biliyor. Bunun için israf üzerinde durmak istiyorum bugün: Önce ülkemizdeki gelir dağılımı ve harcama oranları ile ilgili kısa bir istatistiki bilgi vereyim: Ülkemizdeki, en zengin 3 milyon kişi nüfusun yüzde 4.5'ini oluşturuyor. En yoksul kesim ise, toplam nüfusun yüzde 17.5'i dolayında. Bu grupta 12 milyon insan bulunuyor.

Nüfusun en zengin yüzde bu 4.5'lik bölümü, milli gelirden yüzde 25 pay alırken, en fakir yüzde 17.5'lik bölümü ise milli gelirin sadece yüzde 6'sını paylaşıyor.

Arada tam 33 kat fark var. İşte bu ve bunun gibi dengesizlikler israfı körüklüyor. Bir grup insan nasıl harcayacağım, mücadelesi verirken, diğer bir grupta nasıl idare edeceğim, hayatta nasıl kalacağım kavgasında...

Bu dengesizlikler ancak, israfın ne olduğunu bilmek, aşırılıklardan uzak kalmakla mümkündür. İnsan hayatında önemli bir yeri olduğu için, Semavi dinlerin hepsinde Allahü teâlâ, kötü bir huy olan israfı yasak etmiştir. Dinimizin boşu, abesi, haramı, israfı yasaklaması insanların saadeti, refahı, adaleti ve huzuru içindir.

İsrafın kötülüğünü göstermek için, Allahü teâlânın “Yiyin, için, fakat israf etmeyin! Elbette Allahü teala israf edenleri sevmez.” ve “İsraf etme! İsraf edenler, şeytanların kardeşleridir.” kelamı yetişir. Firavını kötülerken “O, israf edenlerden idi” buyuruyor. Hz. Lut'un kavmini de, “Siz, israf eden kavimsiniz!” diye kötülüyor.

Ne israf etmeli, ne de kısımalıdır. Bunların ortasını bulmalıdır. Buna iktisad etmek denir. Cömertlik de, malını iktisad ile kullanmaktır. Peygamber efendimiz de cömertlik ile emrolunmuştur. Kur'an-ı kerimde buyuruluyor ki:

“Elini boynuna bağlayıp cimri kesilme, büsbütün de açıp israf etme!” Allahü teâlâ, salihleri, cömertleri överken buyuruyor ki: “Onlar sarfettikleri zaman ne israf ederler, ne de cimrilik. İkisi arasında orta bir yol tutarlar.”

İsrafın kötü olmasının esas sebebi, malın kıymetli olmasıdır. Mal, Allahü teâlânın verdiği bir nimettir. Ahireti kazanmak, mal ile olur. Dünya ve ahiret, mal ile intizam bulur, rahat olur. Hac, zekat sevabı mal ile kazanılır. Bedenin sıhhat, kuvvet bulması, mal ile olur. Başkasına muhtaç olmaktan insanı koruyan maldır. Sadaka vermek, akrabayı dolaşmak, fakirlerin imdadına yetişmek mal ile olur. Hastaneler, yollar, çeşmeler, köprüler yaparak insanlara hizmet de mal ile olur. Peygamber efendimiz buyuruyor ki: “İnsanların en iyisi, onlara faydası çok olanıdır.”

İnsanlara yardım etmek için çalışıp para kazanmak, nafîle ibadet yapmaktan daha çok sevaptır. Cennetin yüksek derecelerine mal ile kavuşulur. Mal kıymetli olunca, onu israf etmek elbette kötüdür.

İslamiyet kanaati, tasarrufu, israftan ve lüksten kaçınmayı, ölçülü yaşamayı emreder.. Tarih boyunca Müslümanlar ne zaman israfa, lükse, aşırı tüketime, konfora, rahata mübtela olmuşlarsa, başlarına bir sürü bela ve musibet gelmiş, izzet ve istiklallerini yitirmişler, esarete ve zillete düşmüşlerdir.

Servet sahibi olmak, birçok mesuliyetleri beraberinde getirir. Servet, aslında bir emanettir. İsrafa, lükse, aşırı tüketime kalktığı zaman o emanete hıyanet etmiş olur. Servet insanı gurura, kibre, gaflete, azgınlığa sevk ediyorsa, cehennem ateşinden başka bir şey değildir.

Lüks hayat, ihtiyaçsızlık bilhassa gençler için çok zararlı. Bazı varlıklı ailelerin çocuklarında görülen, lüks ve pahalı elbiseler, ayakkabılar, gömlekler, arabalar, bunları gurur ve kibir sahibi yapıyor; ibadetten, büyüklere saygıdan, çalışmaktan, ciddiyetten, sebat ve azimden uzaklaştırıyor.

Bilhassa gençlerin ihtiyaçlarını temin ederken dikkatli olmak zorundayız. Biz göremedik, biz yiyemedik hiç olmazsa çocuklarımız görsün, onlar bizim gibi sıkıntı çekmesinler düşüncesiyle çocuklar için yapılan dengesiz harcamaların, onların kişiliği ve davranışları üzerinde meydana getireceği olumsuz etkilerini unutmayalım. Daha hayat mücadelesinin başında her istediğine kavuşmaya alışan genç, ileride her istediğine kavuşamadığı zamanlarda büyük sıkıntıya, depresyona girer. Gençlerde görülen intiharların en önemli sebeplerinden birisi budur.

Unutmayalım ki, “Nereden kazandın, nereye harcadın?” sorusu ahirette sorulacak ilk sorulardandır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 KASIM 2000 · KAYIT 11816

Günahların affedildiği gece

Bu gece berât kandili. Kandilinizi tebrik ederim.

Allahü teâlâ, ezelde, hiçbir şey yaratmadan önce, herşeyi takdîr etti, diledi. Bunlardan, bir yıl içinde olacak her şeyi, bu gece meleklerle bildirir. Evet, bütün varlığın sahibi olan Yüce Allah bu Berât Gecesinde, ezeli ilminde mevcut olan sırların bir yıllık bölümünü, “Levh-i Mahfuz”a indirir ve yeni bir yıl için, Melekleri, yapacakları işler bakımından görevlendirir.

Böylece canlı ve cansız her varlığın ve kıpırdanışın yaratılış programı âlem-i melekuta açılır; “alinyazısı” belli olur. Ama, biz insanlar, bundan haberdâr olmayız. İşte “Berât” bu mahrem sahifelerden ibarettir.

Bize düşen iş bu geceyi, namazla, niyazla, duâyla, tövbe ve istiğfarla geçirip Cenâb-ı Hakk’ın yüce merhametine sığınmak, bizi ve sevdiğimizi razı olduğu ve razı olacağı kulları zümresine ilhak buyurmasını dilemektir. O’nun, herşeye gücü yeter.

Kur’ân-ı kerîm, levhilmahfûza bu gece indi. Resûlullah sallallahü aleyhi ve selem bu gece çok ibâdet, çok dua ederdi.

Peygamber efendimiz bu gecenin önemini şu hadis-i şerîfleri ile ifade buyuruldu:

“Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan duâ, tevbe, red olunmaz. Fıtır bayramının ve Kurban bayramının birinci geceleri, Şa'bânın onbeşinci (Berât) gecesi ve arefe gecesi.”

“Berât gecesini ganîmet, fırsat biliniz. Şa'bânın onbeşinci gecesidir. Kadir gecesi çok büyük ise de hangi gece olduğu belli değildir. Bu gece (Berât gecesinde) çok ibâdet ediniz. Yoksa Kıyâmet gününde pişmân olursunuz.”

“Şa'bânın onbeşinci gecesinde Allahü teâlânın kulları üzerine rahmeti zuhûr edip, mü'minleri magfîret eder, bağışlar. Kâfirlere ise mühlet verir. Kin ve hased sahibi olanları bu sıfatları terkedinceye kadar kendi hallerinde bırakır.”

“Şa'bân ayının onbeşinci gecesi, rahmet-i ilâhi dünyayı kaplar, herkes affolur. Ancak haksız yere müslümanlara düşmanlık besleyen ve Allahü teâlâyâ ortak koşan magfîret olunmaz.”

Âişe vâlidemiz, Peygamber efendimizin Berât gecesinde, sabaha kadar ibâdet ettiğini görünce, “Yâ Resûlallah, Allahü teâlânın en sevgili kulusun! Buna rağmen niçin bu kadar kendini yoruyorsun? diye sordu.

Peygamber efendimiz şöyle cevap verdi:” Ey Âişe, ben şükredici kul olmıyayım mı? Ey Âişe, sen bu gecede, ne olduğunu bilir misin?”

Âişe vâlidemiz tekrar sordu:” Bu gecenin diğer gecelerden üstünlüğü nedir yâ Resûlallah?”

Peygamber efendimiz şöyle cevap verdi:” Bu sene içinde doğacak her çocuk, bu gece deftere geçirilir. Bu sene içinde öleceklerin isimleri bu gece özel deftere yazılır. Bu gece herkesin rızkı tertip edilir. Bu gece herkesin ameli ve işleri Allahü teâlâyâ arz olunur.

Gâfil olmamalı, bu geceyi mutlaka ihyâ etmelidir. Kazâ namazı kılmalı, Kur'ân-ı kerîm okumalı, dua, tevbe etmeli, sadaka vermeli, müslümanları sevindirmelidir. Bunların sevabını ölümlere de göndermelidir. Ayrıca, şu anda yeryüzünde ıztırap çeken, milyonlarca müslüman kardeşimize duâlarımızla yardımcı olmalıyız.

Bu gecelere saygı göstermek, günâh işlememekle olur.

Bu gece, Allahü teâlânın ihsân ettiği bütün ni'metlere şükretmeli, yapılan hatâlar, günâhlar için de tevbe istigfâr etmeli, Cehennem ateşinden kurtulmayı istemelidir.

"Yâ Rabbî, bize dünya ve âhîret saâdeti ihsân eyle, bize hidâyet verdikten sonra, kalblerimizi kaydırma." diye duâ etmelidir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 KASIM 2000 · KAYIT 11817

“Barışta hayır vardır!”

Kudüs'te Filistin'de dökülen kanları her gün televizyondan ibretle izliyoruz. Birçok uğraşlara rağmen yıllardır durdurulamıyor bu kan. Hal böyle olunca insanın aklına iki şey geliyor: Ya bu işlerle uğraşanlar barışı sağlamada samimi değiller, ya da ya da barışı sağlamada takip ettikleri yol yanlış.

Yeni bir yol açmak zordur. Fakat yapılmış bir yolu, yani geçmişte örnekleri olan tatbikatları yapmak, denenmişin birer tekrarı olacağı için kolaydır. Aynı bölgede aynı dinler aynı insanlar olduğu halde Osmanlı asırlardır barışı sağlamıştı. Bu barışta aynı temel ölçü alınsa mesele hallolacak. Peki Osmanlının çeşitli dindeki, ırktaki insanı bir arada tutma metodu neydi? Tabii ki İslamiyetin bildirdiği hoşgörüydü.

Osmanlı'daki hoşgörü, padişahın gelip geçici iyi niyetinin eseri değildi. Hoşgörünün kaynağı İslamiyettir,yani vahiydir. İslamiyette esas olan, barıştır. Kur'an-ı kerimde, “ Sulhta daima hayır vardır” buyurulmaktadır.

Aslında diğer dinlerdeki insanlarla beraber yaşama, toleransın, hoşgörünün de ötesindedir. Sadece toleransla sınırlamak yanlış olur. Tarihçi Prof. İlber Ortaylı bu konuyu şöyle ifade etmektedir:

“ Müslümanlar için başka dinden insanlarla birlikte yaşamak, tolerans gibi bir kelime ile ifade edilecek şey değildir. Çünkü, biz başka dinden insanlarla yaşamasını Allah'tan öğrendik, bu O'nun emridir. Biz burada bir seçim yapma şansına sahip değiliz. Böyle bir şans ta talep etmiyoruz. Biz vahyin emirlerine itaat ediyoruz. Ve başka milletlerle yaşamayı, onları ancak ikna ederek kazanmayı yol olarak seçmişiz. Yeryüzünde hiçbir Müslüman toplum yoktur ki, Gayrimüslimlerle birlikte yaşamasın. Hiçbir müslüman toplum, kendilerine açıkca isyan etmedikçe, gayrimüslimlerle hadisesiz yaşayıp gitme örneğini göstermiştir. Avrupa geçmişte olduğu gibi tahammülsüzlüğünü bugün de gösteriyor...”

Bu düstur uygulandığı için, Osmanlı'da yaşayanlar, Müslüman olsun veya gayrimüslim olsun, o ülkenin parçası kabul edilmiş. Osmanlı'da, Musevi, Ortodoks, Ermeni cemaatleri, kültür, din, dil açısından özerkti. Ortodoks

milletin içinde Rum olmayan, Bulgar ve Rumen gibi etnik gruplar da vardı. Onlar da dillerini kullanmakta, örf ve adetlerine göre yaşamakta özgürdü. Milliyetçilik, 18'inci yüzyılın sonunda, Osmanlıyı parçalamak yok etmek için ortaya atılan dış güçlerin bir oyunudur. Osmanlı, farklılıkları yaşatan, muhafaza eden, onları ortadan kaldırmaya çalışmayan bir sisteme dayanır. Altı asır Osmanlı sulhu böyle sağlandı.

Haçlı Seferleri, dinlerarası barışı, hoşgörüyü bozmuştur. Osmanlı Devleti, böyle olumsuz bir konjonktürde kurulmasına rağmen, ilişkileri düzelitti. Osmanlı Devleti'nde kimliği dil değil, din belirlerdi. Gayrimüslimlerin güvencesi padişah fermanları ile sağlandı. Osmanlı Devleti'nde siyasi irade, farklılıkları birbirine benzetmeğe hiç gayret etmedi. Hatta, milliyetçilik cereyanlarının başladığı dönemde dahi, asimilasyon yerine bir üst kimlik olarak Osmanlılığı oluşturdu. Osmanlı, farklılıkları siyasi alanda yanyana yaşattı.

Ortadoğu da olduğu gibi, Osmanlı İmparatorluğu Balkanlar'da da, 456 yıl dengeyi ve barışı korudu. Bir Hristiyan köle dahi, mahkemesinde, kendi dinine göre yemin edebilirdi. 1918'den itibaren, Osmanlı'dan sonra, Arap dünyasında huzur kalmadı.

Bizde, Batı'dakinin aksine hak ve hürriyetlerin gelişmesi tarihi diye bir süreç yoktur. Onlarda hak ve hürriyetler 1215 tarihli Magna Carta ile başlar. Kralın bir lütfudur, ihsanıdır. Bizde bu hak ve hürriyetler yaradılıştan başlar. Çünkü dinimize göre, insanlar en şerefli bir varlık olarak yaratılmışlardır.

Dinler arası hoşgörüyü sözde bırakmayıp, Osmanlı asırlarca uygulamıştır. Hoşgörüyü bizim onlardan değil, onların bizden öğrenmeleri gerekir. Hoşgörü öyle anlatılıyor ki, hoşgörünün esas sahibi Batılı Hristiyanlar... Tarihi gerçekler bu kadar nasıl çarpıtılır anlamak mümkün değil. Sanki asırlardır, diğer dinlere, hatta kendi dinlerindeki mezheplere hayat hakkı tanımayan onlar değil de bizleriz!

Bütün bu tarihi gerçeklere rağmen, Batı'nın bizden ısrarla hoşgörü istemesi, ister istemez insanın aklına başka şeyler getiriyor. Yoksa, hoşgörüden, diyalogtan maksatları, İslamiyetin içini boşaltıp, Hristiyanlığa benzetmek, daha sonra da dinleri birleştirmek midir?

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 KASIM 2000 · KAYIT 11818

İkiyüzlülük ve karakter

Toplumda bazı insanlar vardır; ikiyüzlülük, riyakarlık onların karakteri haline gelmiştir. Bu karakterlerini icra etmeden rahat edemezler;bundan haz duyarlar. Bu hâl bazı insanların karakteri olduğu gibi, bazı milletlerin de karakteri haline gelmiştir. Tarihleri incelediğinde çok açık şekilde görülür bu.

Bunların en bariz örneği Avrupa milletleridir. Geçmişlerine baktığınız zaman hiçbir zaman açık ve dürüst olmadıkları görülür. Bunların başında da, Fransızlar, Almanlar ve özellikle de İngilizler gelir. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girme konusundaki ikiyüzlülüklerini görüyoruz. Kapalı kapıların arkasında başka, dışarda başka konuşuyorlar. Kırk yıldır oyalıyorlar bizleri.

Geçmişte de böyleydi bunlar.Türkiye'ye candan ve tam dost olamadılar hiçbir zaman. Osmanlı-Rus savaşı sırasında İngiltere'nin aracılık teklifi üzerine İstanbul'daki İngiltere elçisi Robert Ensly'ye Osmanlı Sadrıâzamının verdiği cevap bunun en güzel örneğidir.

İngiliz milletvekillerinden Grey'in, 1792 senesi 29 Şubatında Avam Kamarasında yaptığı konuşma malum karakterlerinin açık itirafıdır:

“ Kendilerine yardım etmekte olduğumuzu söylediğimiz halde hiyanet ettiğimiz Türk müttefiklerimiz hareket tarzımızı haklı olarak nefretle ve aşağılayarak karşılıyorlar. İşte size vesikası. Sadrıâzamın elçimize verdiği resmî cevabın bir nüshasını elde ettim, size okuyayım:

“İngiltere insanları alıp sattığından, ona hiç güvenmemek lâzımdır. Türk hükümdarının sizin hükümdarlarınızla, sizin memleketinizle bir münasebeti olmadığı gibi, hiçbir vakit sizin nasihatınızı, aracılığınızı, dostluğunuzu istememiş, size bir elçi, bir memur göndermemiş, sizinle hiçbir haberleşmede bulunmamıştır. O halde, bizimle Rusya arasında aracılık teklifinizde bulunmanızın sebebi nedir?

Sizin dostluğunuza, yardımınıza, aracılığınıza ihtiyacımız yok. Bunda, mutlaka bir hile düşünmektesiniz, sizin yalnız paraya taptığınızı biliyoruz. Siz İlahınızı satar ve alırsınız. Bakanlarınızın ve milletinizin gözünde her şey ticarettir. O halde

bizi de Rusya'ya mı satmak istiyorsunuz? Hayır, biz pazarlığımızı kendimiz yaparız.

Türkler hile, kurnazlık bilmezler, şeytanlık, dalaverecilik Hıristiyan ahlâkıdır. Biz devlet işlerinde namuslu, doğru, açık ve vefalı olmaktan çekinmeyiz. Uzun bir zaman, ihtişam içinde yaşamış, dünyanın birinci devleti olmuş, asırlarca, Hıristiyanların her türlü alçaklık ve riya bulaşmış küfrünü ve fesadını yenmiş bulunuyoruz. Biz, yüce Allaha ve O'nun Peygamberine inanıyoruz. Siz ise inancınızda bile samimi değilsiniz. O halde sizin gibi sapıtan ve sapmış bir milletin nesine güvenilir? Birbirinizle yaptığınız bütün işlemlerde fazileti de doğruluğu da satıyorsunuz. Birbiriyle savaşılan bütün Hıristiyan krallarının, imparatorlarının hayat hikâyelerini okuyunuz. Hepsinin de yalancı, fesadçı, zâlim, sözüne güvenilmez adamlar olduklarını görürsünüz.

Halbuki, Türk verdiği söze ve şerefine aykırı hareket etmiş midir? Aslâ! Buna karşılık hiçbir Hıristiyan devleti, menfaat ve hırsı gerektirmedikçe sözünü tutmuş, taahhüdünü yapmış mıdır? Hayır... O halde sizin gibi bir idareye, her faziletten mahrum bir hükümete, bir millete nasıl güvenelim? Padişahımızın sizin sarayınızla bir münasebeti yoktur ve münasebet kurmayı da istememektedir.

Biz, sizin karadan ve denizden yardımınızı ve aracılığınızı istemiyoruz. Yaptığınız teklif dolayısıyla size teşekkürle izinli olmadığımı, çünkü divanımızın tutumunuzu uygunsuz saydığını, bundan başka, denizden yardım teklifinizi de teşekkürle karşılayamayacağımızı, çünkü donanmanızı hiçbir zaman denizlerimize kabul etmeyeceğimizi bildiririm.

Sizin Rusya ile ne yapacağınızı bilmiyoruz ve bilmek de istemiyoruz. Rusya ile işlerimizi münasip bir surette, kanunlarımıza ve siyasetimize uygun bir şekilde halledeceğiz. Siz, sizin gibi bir kaç Hıristiyan milletle birleşince kendinizi emir vermeğe yetkili sanıyorsunuz. Biz, bunu anlıyoruz. Bu sebeple, sizin cüretiniz iğrenç bir diktatörlük derecesine geliyor ki, sizin bu hareketiniz, iç işlerinizi tahkire lâıyk kılmakta, dışarıdaki sözlerinizi her değerden, her hangi bir devlet tarafından dikkate alınmak haysiyetinden mahrum etmektedir. Nerede kaldı ki, Bâb-ı Âlî bunlara önem versin. Büyük vezirler, sizi dinledikçe sözlerinizde, ya fena bir maksat bulmuşlar, yahut onların cahillik eseri olduğunu anlamışlardır.

Sizin aranızda imzaladığınız barışlar hep rüşvete dayanır. Osmanlı vezirleri, Avrupalıların sözlerini çok dinlemişler, fakat daima hiyanet görmüşler, satılmışlar veya aldatılmışlardır. Bunun için, Rusya ile Bâb-ı Âlî arasında yapılacak

aracılığınıza lüzum yoktur. Sizin hedefiniz bütün insanlığı birbirine düşürmek, sonra kendiniz faydalanmaktır. Sizin ticaretinizi istemiyoruz, ona muhtaç değiliz. Sizin, kat kat kazançlarınız tacirlerimizi zarara sokmuştur. Mâbudunuz paradır. Kabul ettiğinizi söylediğiniz Hıristiyanlık, riyakârlığınızın maskesinden başka bir şey değildir. Sizden cevap istemiyoruz. Cevap vermemenizi emrediyoruz.” (Kadircaan Kafı – Türkiye’nin Kaderi)

Derler ya tarih tekerrürden ibarettir. Bugün AB’ye girme hususundaki davranışları ile iki asır önceki davranışlarında bir fark görebiliyor musunuz? Dedik ya, bu tür davranışlar onların artık karakteri haline gelmiş. İki değil, on asır da geçse netice değişmez!

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 KASIM 2000 · KAYIT 11819

Entellerin yeni merakı

Son yıllarda maddi manevi her türlü sapıklığın revaç bulduğu bir açık pazar haline geldi ülkemiz. Jigololardan tutun da, Satanizme kadar her türlü ahlaksızlıklar ve inançsızlıklar müşteri bulabiliyor artık ülkemizde. Bütün bunlar, ahlaksızlıkta ve inançsızlıkta dibe vurmakta olduğumuzun emareleridir.

Son zamanlarda bunlara bir de “Şamanizm” propagandaları eklendi. Şamanizmi öven, teşvik eden yayınevleri kurulmaya başlandı. Bu konu ile ilgili yerli yabancı kitaplar, dergiler neşrediliyor. Bu akıma merak edip en çok ilgi duyan kesimin de İslamiyetten haberi olmayan “Entel, Sosyete” tabir edilen, inanç boşluğu içinde olan “tuzu kuru” kimseler olduğu görülüyor.

Aslında bu tür faaliyetler yeni değil. Geçmişe baktığımız zaman değişik versiyonlarda bütün İslam ülkelerinde bu tür oyunların oynandığı görülür. Buradaki esas maksat; Müslüman ülkeleri, İslamiyet öncesi geçmişleri ile irtibatlandırıp, geçmiş kültürlerine, inançlarına döndürebilmek. Başka bir ifade ile İslamiyetten uzaklaştırmak. İşte size bazı Müslüman ülkelerden birkaç örnek:

Mısır’da Firavunculuk hiç gündemden düşürülmez. En meşhur yerlere onların isimleri verilir.(Ramses Bulvarı, Nefertiti -Firavn’un hanımı- Meydanı, Kleopatra İstasyonu..gibi.) Yine Suriye’de Baalblek harabeleri, Baas partisi, (Baal,İslamiyet öncesi taptıkları put) geçmişi hatırlatan örneklerden. Irak’ta Babilliler, paralarda,

pullarda broşürlerde eksik olmaz. İran kuruluşunun 2500. yılını kutlar. Mecusi isimler yaygındır. Ateşperestlerin önemli bayramları olan, Nevruz ve Mihrican günleri büyük merasimlerle kutlanır İran'da. Memleketimizde ise, Eti, Sümer, gibi isimler önemli kuruluşlara, mamüllere isim olarak verilir. Selçuk'a Efes, Konya'ya İkonyum, Göreme'ye Kapadokya demektedir ısrar edilir. Bunlar hep geçmişe özendirme gayretleri.

İşte son zamanların Şamanizm hayranlığı da bu tür bir çalışmanın ürünüdür. Çok kimse, bu gerçekleri bilmediği için maalesef oyunlara alet oluyor. Şamanizm nedir?

Şamanizm; Asya'da yayılan bozuk dinlerden birinin adıdır. Şamanîler, ilâhî (semâvî) dinlerden hiçbirine inanmayan, yıldızlara, aya, güneşe, heykellere, cinne tapınan kimselerdir. Şaman, bu bozuk inancın en yüksek din adamıdır. Şamanizm inancı Orta ve Doğu Asya'da yaşayan kavimler arasında yayılmıştır.

İnsanlığın ikinci babası olarak kabul edilen Nûh aleyhisselâmın üçüncü oğlu Yâfes, yüzlerce torunlarıyla Asya'nın ortalarına yerleşti. Bunların hepsi, dedeleri Nûh aleyhisselâmın gösterdiği gibi Allahü teâlâyâ ibâdet ediyordu.

Sonraları, Türklerin yurdu, Âsurîler tarafından işgâl edildi. Âsurîler güneşe, yıldızlara tapıyordu. Asurîler, Türklerin bir kısmını hak dinden uzaklaştırıp kendi dinlerine alıştırdılar. Türklerin o zaman başlarına geçen bazı hükümdarlar, semâvî dîni bozdukları için, sapık yollar, inançlar ortaya çıktı.

Bu sapık yollardan biri de Şamanîliktir. Bunlar, tapındıkları şeylerin en büyüğüne şeytan derler. Şaman dedikleri rahipleri, bir at kuyruğu takar. Güyâ cinnî kovmak için boyunlarına bir davul asarlar. Bu davulu ara sıra çalarlar. Sihir, yani büyücülük, burada kerâmet sayılır.

Mîlâdî 610 yıllarında, Mekke-i mükerremeden yeryüzüne doğan İslâm güneşi, ilmî, ahlâkî ve her türlü fazilet ışıklarını dünyâya saçınca, Romalıların, Asya'ya kadar yayılan sefâhat ve ahlâksızlıkları ve Asya'yı, Afrika'yı kaplamış olan inançsızlık, câhillik ve vahşet altında yetişmiş diktatörler, sömürdükleri insanların İslâmiyeti işitmelerine, anlamalarına mâni oldular.

Türk hâkanları, asâletleri ve uyanık olmaları sebebiyle İslâmiyetin yayılmasına mâni olmadılar. Mîlâdî 9. asır ortalarında Müslümanlığı kabul eden Türkler, daha önce bâtil, bozuk inançlarını hemen terk ettiler.

Türkün asâletiyile İslâmiyetin şerefi bir araya gelerek, nice asırlar, İslâm nûrunun dünyaya yayılmasında büyük hizmetler gördüler. İslâmiyetle şereflenemeyen bazı Türk boyları, meselâ bunlardan bugün Sibiryâ'da yaşayan Yâkutlar, hâlâ puta tapmaktadır. Hattâ, Orta Asya'dan büyük göçlerle batıya giden ve Avrupa'da yerleşen Türk boylarından Bulgarlar, Macarlar vs. Hristiyanlaşarak Türklüklerini de kaybetmişlerdir.

Demek ki, Türklerin bugün dünya siyasetinde önemli bir yeri varsa, önemli bir bölgede hükümlerlikleri sürdürüyorlarsa, bu Müslümanlıkları sayesinde olmuştur. Böyle olmasaydı, diğer ırktaşlarının durumuna düşerler; Türklükle alakaları kalmazdı.

Bunun için eskiye özenmek akli başına bir milletin yapacağı bir iş değildir. Eğer maksat geriye, asla dönmek ise, gerçek asıl, asırlar sonra kısa bir dönem için içinde bulundukları Şamanizm değil Oğuz Han'ın mensubu olduğu İslamiyettir...

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 KASIM 2000 · KAYIT 11820

Önce bataklıkları kurutalım

Geçen sene, Karadeniz seyahatimde son durağım olan şirin bir ilçemizde, bir arkadaşın babasının dükkanında oturuyoruz. İşlerin nasıl gittiğinden, ekonomik sıkıntılardan, dertlerden bahsederken 80 yaşlarında bir amca girdi içeri.

Onunla da tanışıp sohbetimize devam ederken, konu toplumun bozulmasına, ahlaksızlıklara geldi. Yaşlı amca derin bir ah çektiğinden sonra, “Efendi efendi, dedi. Sen buraların önceden de böyle olduğunu zannetme sakın! Burada, namus için cinayet işlenirdi, falancanın kızına yan baktı diye kavgalar olurdu. Bunun için yerli yabancı kimse, kimsenin karısına, kızına yan gözle bile bakamazdı. Ya şimdi, içim kan ağlıyor... “ deyip bir müddet sustuktan sonra elindeki bastonu dükkandan görülen binalara uzatıp, “ Ne zaman ki Nataşa'lar geldi, durum değişti... Şimdi şu gördüğün binalar var ya, üst katları hep Rus karılarıyla dolu. Kimsenin sesi çıkmıyor. Nice yuvalar bu sebeple yıkıldı. Çocuklar perişan oldu. Adam yılların birikimi olan emekli ikramiyesini alıyor, bir hafta sonra elinde bir şey kalmıyor. Çoluk çocuk nice sıkıntılarla topladıkları, bir senelik geçimini sağlayacak çay

paraları Nataşa'lara gidiyor. Bugünleri de mi görecektim... “ diyerek o yaşında başladı ağlamaya...

Geçenlerde, bir valimiz de kadınlarla yaptığı toplantıda, kocalarına sahip çıkmalarını, Nataşa'lara kaptırmamalarını öğütüyordu.

Herkes bildiği için Karadenizden örnek verdim. Yoksa diğer bölgelerimizin özellikle de büyük şehirlerimizin birbirinden farkı yok aslında. Üç aşağı beş yukarı aynı. Bazı otellerin belli başlı gelir kaynağı bu yolla sağlanıyor artık.

Geç de olsa İçişleri Bakanlığı, el attı her geçen gün büyüyen fuhuş sorununa. Bakanlık, fuhuşla bulaşan hastalıklarla daha etkin mücadele edebilmek için, genel sağlık ve kamu düzeninin korunması, uygulamada görülen tereddütlerin giderilmesi ve mevcut mevzuatta yer alan eksiklerin tamamlanması amacıyla, 'Fuhuşun Kontrolü ve Fuhuşla Bulaşan Hastalıkların Önlenmesine İlişkin' yasal tedbirler alınmasını kararlaştırdı.

Fakat bu çalışmalar sivri sinekleri öldürme mesabesinde, bataklıklar aynen duruyor. Hatta gün geçtikçe çoğalıyor. Alınacak tedbirler, fuhuşu yok etme üzerine bina edilmiyor, aksine resmileştiriyor sanki.

Alınması düşünülen tedbirler de bu iddiayı doğruluyor. Alınacak tedbirlere bakın: Fuhuş yapmak isteyenlerin isteyenleri tescil etmek, fuhuşla bulaşan hastalıklarla ilgili araştırma yapmak, hasta olanları tedavi etmek, açılacak yerleri tespit etmek, açılacak zührevi muayene evlerinin yerini belirlemek, fuhuş yerine işletme izin belgesi verilmesine ve bu belgenin iptal edilmesine karar vermek, fuhuş yerindeki asgari fuhuş ücretini tespit etmek...

Çalışmalar bununla da kalmıyor, fuhuş yerinin itfaiye, ambulans gibi hizmetlerin ulaşabileceği bir yerde olması, genel sağlık, genel ahlak ve genel güvenliğin korunması için kolluk kuvvetlerinin denetimini zorlaştıracak yerde ve konumda bulunmaması ve ücretsiz korunma araçları sağlamak...

Fuhuşu sen bu kadar güvenli hale getirirsen ne olur, fuhuşta patlama olur tabii ki. Resmi rakamlar da bunu ispatlıyor zaten: Türkiye genelinde 12 Mayıs 2000 tarihi itibarıyla il ve ilçe düzeyinde 56 genelev bulunuyor. Buralarda toplam 2 bin 226 hayat kadını çalışıyor. Kayıt dışı durum hakkında ise herhangi bir rakam verilmiyor. Ancak resmi olmayan bilgilere göre, Türkiye'ye yılda eski Doğu Bloku ülkelerinden 500 bin civarında yabancı kadın geliyor. Bunların en azından üçte birinin Türkiye'de fuhuş yaptığı biliniyor. Bunun dışında geçtiğimiz yıl sadece İstanbul'da yakalanan 8 bin 496 fahişeden 6 bin 98'inin yabancı uyruklu olması

kayıtdışı fuhuşun boyutunu gözler önüne seriyor. Yetkililer ise, kayıtdışı fuhuş rakamlarının, adeta bir buz dağının görünen kısmı olduğunu belirtiyorlar.

Bazıları, Batı’da bu rakamlar çok daha fazla, diyebilir. Fakat kayıtlarda ülkemizin yüzde 99’u Müslüman olarak geçiyor. Dinimizin de en çok üzerinde durduğu büyük günahlardandır fuhuş. Bu açıdan bakacak olursak, istikbalimizin pek parlak olmadığı görülüyor. Çünkü dinimizde zina, büyük suç, büyük günahdır. Nitekim, Kur'an-ı kerimde buyruluyor ki:

“Zinaya yaklaşmayın, o, hayâsızlık, çirkin, aşağı bir iş, kötü bir yoldur.”

Hadis-i şeriflerde de buyruldu ki:

“Allah katında zinadan büyük günah yoktur.” ”Sizin için en çok korktuğum şey zinadır.”

Batı ile mukayese ederken, halkımızın inancını da göz önüne almak gerekir. Fuhuşun Batı’da tahribatı ile bizdeki tahribatı bir olmaz... Onlara göre bu bir değer değil ki kaybedince üzülsünler.

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 KASIM 2000 · KAYIT 11821

Çalma kapıyı, çalarlar kapını!

Dün ülkemizde hızla yayılan, fuhuştan bahsetmiştim. Bugün de fuhuşun panzehiri olan “haya”dan bahsetmek istiyorum. Haya, sadece insana mahsus olan utanma duygusudur. Allahü teâlânın razı olmadığı çirkin şeyleri yapmaktan sakınma, başkalarının kötülerlerinden korkma, kötü iş yapınca utanma; utanmak, sıkılmak gibi manalara da gelmektedir haya.

Bir toplumun ayakta kalmasında önemli bir yeri olan haya ve haya sahibi olmak üzerinde önemle durulmuştur dinimiz. Bunu sağlamak için din, iman ve ahlâk bilgilerinin öğrenilmesi ve çocuklara, gençlere öğretilmesi gerekir. Aksi halde hayanın ve iffetin yok olması kaçınılmaz olur. Bu da bir cemiyetin çökmesinin belli başlı sebebidir.

Haya sahibi olmak, asırlar boyunca bütün Müslümanların şîârı olmuştur. Hayaanın önemini Sevgili Peygamberimiz şu sözleriyle ifade buyurmuştur:

“Haya imandandır. Fuhuş cefadandır. İman Cennet’e, cefa Cehennem’e götürür.”

“Fuhuş, insanın lekesi; haya, zîneti (süsü) dir.”

“Cennet’e gitmek isteyen, haram işlemekten, Allah’tan haya etsin.”

“Allahü teâlâdan haya ediniz!”

Hayanın da çeşitleri vardır. Önce Allahü teâlâdan, haya etmelidir. Bunun için de, O’nun emir ve yasaklarına uymak, kötü düşüncelerden uzak durmak, helâl lokma yemek ve ölümü hatırlamak gerekir. Âhireti isteyenler, dünyanın geçici süsünden, zînetinden uzaklaşır. İşte bunları yapmak, Allahü teâlâdan hakkıyla korkmak demektir.

Haya ve iman birlikte bulunur. Biri yok olursa, diğerinin ayakta kalması zordur. Kadının hayası, erkeğin hayâsından dokuz kat fazladır. Günah işleyecek kimsenin, bu günahı vazgeçmesi, Allah’tan korktuğu için veya insanlardan haya ettiği için olur. Allah’tan korkarak terk etmenin alâmeti, o günâhı; gizli olarak da işlememektir. İnsanlardan haya etmek, onların kötülüklerinden korkmak demektir.

Hayayı korumada kadına daha büyük sorumluluk düşmektedir. Çünkü, birçok hayasızlığa, fuhuşa birinci sebep kadındır. (Büyük çoğunluğu teşkil eden İffetli kadınlarımızı tenzih ederim.) Kadın, dinimizin bildirdiği manada haya sahibi olsa, o cemiyette fuhuş diye bir şey kalmaz. Eğer kadında haya kalmazsa, bugünkü manzaralar ortaya çıkar. İşte zirvedeki hayasızlığı gösteren bir gazete haberi: “Müşteri bekleyen hayat kadınları, aralarındaki rekabet nedeniyle birbirine girdi. Fiyat nedeniyle çıkan tartışmanın büyümesi üzerine kadınlar kavga etmeye başladı. Birbirlerinin saçını başını yolan kadınları ayıran yöre halkı fuhuşun bu kadar aleni hale gelmesine tepki göstererek, bir an önce yetkililerin önlem almasını istediler.”

Bu derece hayasızlara “insan” bile denilemez. Fakat bilmiyor bu zavallılar; öğretilmemiş kendilerine. Yaptıkları işin sadece dünyadaki gerçek yüzünü bilseler hiçbir zaman buna tevessül etmezler. Ahiretteki pişmanlığın yanında dünyada da telafisi mümkün olmayan zararları var: İslam büyükleri, zina edenin; Rızkının noksanlaşacağını, ömrünün kısa olacağını, yüzünde güzellik kalmacağını bildirdiler. Bu işlerle uğraşanların sonunda ne hale düştüklerini ibretle seyrederiz hergün.

Bu kötü işte suçu tamamen kadınlara yüklemek te insafsızlık olur. Atalarımız,"Çalma elin kapısını, çalarlar kapını", "Eden bulur" demişlerdir. Ahlaksızlıkta, tabii ki erkeklerin de rolü büyük. Nitekim Peygamber efendimiz, "Siz iffetli olursanız, kadınlarınız da iffetli olur. " "Ey gençler, namusunuzu koruyun, zina etmeyin! İyi bilin ki, namusunu koruyana Cennet vardır." buyurdu.

Peygamber efendimiz, bu günlerin geleceğini haber verdi. Kıyametin ne zaman kopacağı sorulduğunda buyurdu ki:" Veled-i zina çoğalır. Zengine zenginliğinden dolayı hürmet gösterilir. Kötülük ehli, iyilik ehline üstün çıkar."

Tabii ki, ahir zamanda bütün olumsuzluklara rağmen iffet, haya sahibi olabilmenin mükafatı da o derece büyüktür. Bunu başarabilene ne mutlu!

2000 YILLIK KÜLLİYATI

12

Aralık

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAĞÇESİ · 1 ARALIK 2000 · KAYIT 11822

Masihlik heyezanları

İslam tarihinde zaman zaman gündeme gelmiş olan “Mesihlik” iddiası ve tartışmaları bu günlerde yine gündemde... Önce şunu bilmekte fayda var: Böyle iddiada bulunanların normal insanlar olmadıklarını, ruh hastası olduklarını bütün psikiyatristler söylemekte. Bunun için bu tür klinik vakaların ciddiye alınacak bir tarafı yoktur. Fakat bazılarının ciddiye alıp, eteklerindeki taşları dökmeleri, bu vesileyle İslamiyete çamur atma gayretleri üzüntü verici tabii ki. Bizi ilgilendiren tarafı da bu zaten.

Sağlıklı bir neticeye varabilmek için, Mesihlik (Kurtarıcılık) iddiasında bulunanları iki sınıfta müteala etmemiz gerekir: Birincisi, psikiyatristlerin bildirdiği gibi gerçekten ruh hastası kimselerdir. Dolayısıyla böyle kimseler üzerinde durmaya değmez. Bunlara şifa bulmaları için dua etmek gerekir. Ayrıca bunlar zararsız kimselerdir, zararları sadece kendilerinedir. Bunların çoğu, akıl hastanelerinin bir köşesinde ömürlerini tamamlarlar. Bunlar zaten pek medyanın gündemine de düşmezler.

İkincisi, hasta olmadıkları halde (veya hastalığı ileri decede olmadığından, kullanılmaya müsait kimselerin) bazı çevrelerce kullanılan, bu maksatla kendilerine rol verilmiş kimselerdir. İşte, toplum için zararlı olanlar bunlardır. Ortaya çıkış veya çıkarılış maksadı da tam bilinemediği için zararlarından korunmak da oldukça zordur. Bu iki sınıf insanı ayırt etmek kolay değildir. Rol verilen kimseleri ayırmada bilinen özellik; bazı çevreler tarafından, müspet veya menfi yönden sahip çıkılması, devamlı propagandasının yapılması, gündemden düşürülmemesidir.

Son günlerde kendini Mesih yani Hz.İsa ilân eden kişinin hangi kategoriye girdiği tercihiniz siz değerli okuyucularıma bıraktıktan sonra, hangi sınıftan olduğu açıkça belli olan tarihte önemli bir iz bırakmış başka bir Mesih(!) üzerinde durmak istiyorum bugün.

Aslında bu tür olaylar sadece Müslümanlar arasında görülmüş değildir. Hristiyanlarda ve Yahudilerde de çok görülmüştür. Benim üzerinde durmak

istediğim her devirde gündemde kalmış, bugün bile çok tartışılan Yahudi “Sabatay Sevi” olayıdır.

Sevi, 1626 yılının Temmuz’unda İzmir’de doğdu. İspanyol asıllı bir Yahudi aileden geliyordu. Özel mahâretleri vardı. Zeki, bilgili ve yakışıklıydı; güzel de konuşuyordu. Daha 15 yaşından itibaren özel olarak yetiştirilmeye başlandı Kutsal kitaplarında “Mesihlik çağı” yaklaştığında evlenilmesi gerektiği bilindiğinden, 15 yaşında evlendirildi.

İstenilen vasma ulaşabilmek için, yemeyerek, içmeyerek ve vücuduna işkence ederek bir nevi inziva hayatı yaşıyordu. Böylece şöhrete ulaşıyor ve etrafına topladığı gençlere de riyazet yapmaları telkininde bulunuyordu.

O sıralarda Yahudiler zor durumdaydı. Yurtları yoktu, bütün dünyaya yayılmışlardı. İspanya ve Fransa’da istenmiyor, işkencelere tutuluyorlardı. Onlar da Türkiye’ye sığınmışlardı.

Bazı Yahudiler mistik izahlarında “Mesih”in geliş tarihinden bahsediyordu. Mesih’in gelişi, oraya buraya dağılmış olan Yahudilerin atalarının topraklarına dönüşünün müjdecisi kabul edilmekteydi.

1648’de Mesihin kendisi olduğunu ilan etti. Yakınları güçlük göstermeden kabul ettiler. Fakat haber İzmir Musevileri arasında yayılınca gürültü koptu. Hahambaşı Jozef Eskapa, diğer hahamlar ve Musevi alimleri onu ölüme mahkûm ettiler. Sabatay buna pek aldırmadı. Çünkü Osmanlı Devleti zabıtası, böyle bir cinayeti cezalandırırdı. Onun için düşmanları Sabatay’a bir şey yapamadılar.

İzmir’de başarılı olamayacağını anlayan Sabatay, 1650’de İstanbul’a geldi. Bir hahamdan yardım gördü. Fakat burada da tutunamadı. Selânik’e gitti. İyi karşılandıysa da iddiasını tekrarlayınca, orada da duramadı. Atina’ya sonra İzmir’e ve yine İstanbul’a döndü. 1659’da İzmir’e babasının yanına geçti ve dikkati çekecek hiçbirşey yapmadan beklemeye başladı... İsterseniz bu konunun devamını ve neticede olanları yarına bırakalım.

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 ARALIK 2000 · KAYIT 11823

Adım adım plan tatbik edildi

Mehdilik, Mesihlik iddiası belli çevreler tarafından, belli maksatlarla empoze edilince, halka bunları kabul ettirebilmek için bazı ince planlar da gerekiyordu. Sabatay Sevi'nin Mesih olarak takdim edilmesi için de bu çalışmalar yapıldı.

Önce,1651 yılında İstanbul'dayken Abraham Yachi adındaki bir hahamla düzenledikleri vesikada; beklenen Mesih'in 1666'da geleceği ve bunun Sabatay Sevi olacağı şeklinde bir ifade uyduruldu.

Sonra da evlilik olayını efsanevi bir havaya soktular: O sıralarda zeki, güzel ve hafif meşrep bir Polonyalı Yahudi kızı Sara, başından birçok maceralar geçirdikten sonra Amsterdam'a kardeşi Samuel'in yanına gelmişti. İzmir'de yakışıklı bir gencin Mesihlik iddiasında olduğunu duyunca, meşhur bir kadın olmak hülyası ile, bir rüya hikâyesi uydurarak Yahudiler arasında yaydı. Buna göre, rüyasında kendisine görünen bir nur, onun, yakında çıkacak olan Mesih'le evleneceğini söylemişti.

Bir zaman sonra bu haber yayılıp Sabatay'ın kulağına gelince, böyle bir fırsatı kaçırmamak için o da hemen, kendisine Polonyalı bir kız ile evleneceğinin, gaibden bildirildiğini söyledi. Bu hadise, kendilerine bir kurtarıcı bekleyen Yahudilerin arasında efsanevi bir olay sayıldı. Bu evlilik olayı da kendisini iyice meşhur etti.

Nihayet, Sabatay Sevi 1666'da Mesihliğini ilan etti. Taraftarları tarafından çılgınca alkışlandı. Halk arasında itibarı artmaya başladı. O da bu durumdan yararlanarak, sürgünde bulunan Yahudilere Mesihlik mesajları gönderdi. Bu hadise İzmir'de şiddetli çekişmelere sebep oldu. Yahudilerin arasında cereyan eden bu ikilik, halkı rahatsız etmişti. İzmir kadısı, meseleyi İstanbul'a bildirerek yardım istedi.

İstanbul'a çağrılan Sahte Mesih, tavrını bozmadı ve "Tanrı'dan emir aldım, vazifemin en büyük kısmını İstanbul'da ifa edeceğim" dedi. Sabatay, sarayda, Sadrazam kaymakamı Mustafa Paşa, Şeyhülislâm Minkarizâde Yahya Efendi ve

sultan'ın imamı vâiz Vâni Mehmed Efendi'den müteşekkil bir heyetin huzuruna çıkarıldı. Padişah yandaki odada, kafes arkasından konuşmayı dinliyordu.

Sabatay'a "Mesihlik iddiası hakkında dolaşan rivayetler" soruldu. Hepsini inkâr etti. Başındaki Yahudi şapkasını çıkarıp yere atarak, üzerine tükürdü ve Kelime-i Şehadet getirip Müslüman olduğunu söyledi. Böylece canını kurtarmış oldu. Kendisine "Mehmed Efendi" adı verildi.

Samimi Müslüman olduğunda şüphe vardı. Hatta, Vâni Mehmet Efendi, " Bu adamın kalben Müslüman olduğuna kani değilim. Fakat dinimiz şüpheyi red eder. Onun kalbini bilemeyiz. Müslüman kabul etmekten başka çaremiz yoktur" demiştir.

Sabatay Sevi dış görünüş olarak Müslüman olduysa da, gizli gizli Yahudi inançlarını beslemeye ve amellerini yapmaya devam etti. Kendisinden sonra, da yolundakiler bu gizliliği aynen devam ettirdiler.

Netice olarak bu hareketten kim ne kazandı, kim ne kaybetti? Buna bakalım: Kaybeden, Osmanlı ve İslamiyet oldu. Kazanan, bu hareketi perde arkası destekleyen, Venedik, Rusya, İngiltere gibi Osmanlıyı yıpratmak ve yıkmak isteyen devletler ve Siyonizm oldu.

Bu hareketin sonunda ne oldu? Şu oldu: Dış düşmanlar, Müslüman görüntüsü altında, o zamana kadar giremedikleri Tekkelere girdiler. Mevlevi, Bektaşî tekkelerine girdiklerini kendileri de ifade ediyorlar. Bu yolla İç isyanlara, kargaşaya sebep oldular. Jön Türkler ve İttihat Terakki devrinde devletin önemli makamlarına geldiler. Güçlü sermayeye sahip olduklarından Matbuata da girerek yaptıkları yayınlarla Osmanlının yıkılmasında ve İslamiyetin zayıflamasında önemli bir rol oynadılar. Şu soru da akla gelebilir: Peki, Yahudiler bunları niçin kabul etmedi? Red etmeseydiler senaryo bozulurdu? Bu işler ancak Ahmet, Mehmet... adı ile yapılabilirdi. Senaryo tamamlandığında kabul edebilirler.

Bunun için Mehdilik, Mesihlik, Uyarıcılık iddiasında bulunanlara bu yönden bakmamız lazım: Dine, Devlete yönelik bir hareket mi, yoksa ferdi klinik bir vaka mı?

Bu arada bu olayın Dinimizin bildirdiği doğru şeklini de arz edeyim: İsa aleyhisselâm kıyamete yakın Şam'da Ümeyye Camiinin minaresine inecek, evlenecek, çocukları olacak, Hz. Mehdi ile buluşacak, 40 sene yaşayıp, Medine'de vefat edecek, Peygamberimizin kabri şerifinin bulunduğu yere defnedilecek. En önemlisi de yeni bir din getirmeyecek ve Peygamberimizin

dinine tabi olup onu yayacak... Hz. İsa'nın geleceği Kur'an-ı kerimde şöyle bildiriliyor: "Hz. İsa göğe kaldırılmıştır. (Nisa 158) "Elbette o (Hz. İsanın Kıyamete yakın gökten inmesi), Kıyametin yaklaştığını gösteren bilgidir. Sakın bunda şüphe etmeyin." (Zuhruf 61-Tibyan) Bu husus, hadis-i şeriflerle de bildirilmiştir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 ARALIK 2000 · KAYIT 11824

Ne yaparsanız yapın yaranamazsınız!

Tanzimattan beri, gözümüz kapalı Batı'ya koşmuşuz hep. Bu koşma ilim için, teknoloji için olsa amenna, kimsenin bir şey diyeceği yok. Çünkü dinimiz böyle yapmayı emrediyor. Peygamberimiz, " İlim Çin'de bile olsa gidip alınız!" buyuruyor. Fakat biz tersini yapmışız, ilmin dışında ne rezalet varsa alıp getirmişiz.

Batı'ya aşk derecesinde bağlanmış bir kere. Aşk insanı kör sağır eder.Onların bize karşı niyetleri, hal hareketleri görülememiş bu yüzden. Bu halimizi gören Avrupa da kendini naza çekmiş, yaptırmak istediklerini bir bir yaptırmış bu zaafımızdan yararlanarak. Bugün de hala yaptırmaya devam ediyor. Fakat bir türlü memnun edemiyoruz. Memnun olmaları da mümkün değil. Çünkü Kur'an- ı kerimde geçiyor, onların dininden olmadıkça onları memnun edemezsin diye...

Batı hiçbir zaman açık ve net olmamış. Hep iki yüzlü hareket etmiş. Belki Papa'yı memnun edersek, Avrupa'yı kazanırız hesabıyla papaya yaklaşıldı, el etek öptüldü, günlerce TV'lerde kendisi misafir edildi. Kerametleri(!) yazıldı çizildi. Diyalog, hoşgörü, dinlerarası işbirliği vs. s loganlarla Hırıistiyanlık Müslümanlıkla aynı duruma getirildi. Yine olmadı. Papa Vatikan'a gidenlerin ağızlarına bir parmak bal çalıp sırtlarını sıvazlayıp gönderdi.

Zannedildi ki, Papa artık bizden yana. Asırların İslam düşmanlığı kalmadı artık. Geçenlerde Papa'nın gazetelerde yayınlanan demeci kazın ayağının hiç de öyle olmadığını gösterdi. Haber şöyleydi:

"Katoliklerin ruhani lideri Papa 2. Jean Paul dün Vatikan'ı ziyaret eden Ermenistan katoliklerinin lideri 2. Karekin'le yayınladığı ortak açıklamada,

"Ermeni soykırımı"nı tanıdığını ilan etti ve 1915 (I.Dünya savaşı 1914'de başladı) olaylarının "20. yüzyıldaki sayısız kötülüğün başlangıcı" olduğunu söyledi.

İki din adamının, St. Peter Katedrali'nde düzenlenen ayinden sonra yaptıkları ortak açıklamada şu ifadeler kullanıldı:"Ermeni soykırımı, şu korkunç olayların başlangıcı olmuştur: İki dünya savaşı, sayısız bölgesel çatışmalar ve milyonlarca inananın hayatına mal olan, planlı imha kampanyaları".

Papa'nın "Ermeni soykırımı"nı tanıdığını açıklamasından önce, geçen çarşamba günü Fransız Senatosu da Ermeni lobisinin etkisiyle benzer yönde bir yasa tasarısını oy çokluğuyla onaylamıştı.

İtalyan Senatosu da Kuzey Birliği Partisi'nin girişimiyle bir "Ermeni soykırımı"nın tanınmasıyla ilgili bir karar tasarısı kesinleşmemişti, Papa'nın açıklamasından sonra bunlar hızlanır artık.

Türk halkı olanları çabuk unuttur ya. Bu olayın üzerinden bir ay bile geçmeden geçen hafta gazetelerde çıkan haber gerçekten ne kadar unutkan olduğumuzu bir kere daha gösterdi. Papa'nın gazetelerdeki demeçleri bile kurumadan yapılan şu jesti bakın:

“Önümüzdeki cuma günü(Bugün) İstanbul Cemal Reşit Rey salonunda iki gün sürecek bir anma töreni yapılacak. Ramazan ayının ikinci cumasına rastlayan anma töreninin konusu ilginç. Programın davetiyesinin üzerinde kabartma harflerle şu yazılmış: “Papa 13'üncü Jean'ı Anma Programı.”

Yani bu iki günlük program, geçenlerde “Aziz” ilan edilen ve “Türk papa” diye anılan “Angelo Giusseppe Roncalli” için düzenleniyor. Törenin açılışını Kültür Bakanı İstemihan Talay yapacak. Onun ardından Vatikan Kültür Bakanı Kardinal Paul Pappar konuşacak. İlk oturumun başkanlığını gazeteci Metin Toker yapacak.

Konuşmacılar arasında Hristiyan dünyası dışından da iki din adamı olacak. Biri Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz, öteki Türkiye Musevi Cemaati Başkanı Rifat Saban.

İkinci gün faaliyetleri içinde özel bir gündem daha var. Bugün Vatikan'ın İstanbul Temsilciliği'nin bulunduğu “Ölçek Sokak'ın” adı “Papa Roncalli Sokağı” olarak değiştirilecek. Bu kararı da Şişli Belediye Meclisi almış. Aynı gün saat 11.30'da da Saint-Esprit Katedrali'nde bir şükran ayini yapılacak...”

Şu kadarını söyleyeyim; bütün gayretler boşuna, Batı'yı törenlerle, ayinlerle,caddelere isim vermekle kandıramazsınız. Onların dinine girmedikçe

veya İslamın içini boşaltıp sadece ismini bırakmadıkça onlara yaranamazsınız. Boşuna yorulmayın!

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 ARALIK 2000 · KAYIT 11825

Tarihi perdeler aralanıyor

Geçen hafta “Mesihlik” iddialarını ele alıp Yahudi Sabetaycılara göre Mesih kabul edilen Sabetay Sevi’den ve Sabetaycıların faaliyetlerinden bahsetmiştim. Bu yazıdan sonra, Eğitim- Bilim dergisinin Kasım sayısı elime geçti. “Sabetaycılık” konusuna bu sayıda geniş yer verilmiş. Bu konuda ciddi çalışmaları olan, Sabetaycı Ilgaz Zorlu, merak edilen birçok konuya açıklık getirmiş. Cemaatin içinden biri olduğu ve bu konuda ilmi çalışmaları da bulunduğu için, anlattıklarını ciddiye alıp bir özetini siz değerli okuyucularımın istifadelerine sunmak istedim:

“Maalesef Sabetaycılık bugüne kadar gündeme getirilmeyen, konuşulmayan bir konu. Çünkü, modern Türkiye’nin kurucuları arasında çok sayıda Sabetaycı var. Bu konuda cemaatten konuşan tek insan ben oldum.

Türkiye’de büyük bir sabetaycı cemaat var, bu cemaat Türkiye’de çok şey yaptı, bunu kabullenmek lâzım. Sabetaycılar geçmişleri ile kavgalı, bu sebeple geçmişlerinin araştırılmasını da istemiyorlar.

Sabetaycılık gizlilik esasına dayalı bir harekettir. Ancak, 21.yüzyıla gelindiğinde Sabetaycılar % 70 asimilasyonla karşı karşıyalar. Bugün öyle bir noktaya gelindi ki, cemaatin içindeki insanlar Sabetay Sevi’nin doktrinlerini bilmedikleri gibi, neden Müslüman görünüp Yahudi yaşamak zorunda kaldıklarını da bilmiyorlar.

Aslında inancımızda çift dinli yaşamak gibi bir şey söz konusu değil, ancak yaşadığımız yerlerde Yahudiliğinizden dolayı zarar görüyorsanız, din değiştirme hareketine gidebilirsiniz. Fakat bunu kalpten yapmazsınız ve eski dininize geçeceğiniz günü beklersiniz. Sabetaycıların eski dinlerine dönmeleri zamanı geldi.

1908 olaylarını incelediğimizde görüyoruz ki, Hareket Ordusu Selanik’ten kalkıyor, Sultan Abdülhamid tahtan indirildiğinde Selanik’e gönderiliyor. İlk

Mason locaları ve ilk Sabetaycı okullar Selanik'te kuruluyor, İttihat Terakki'nin merkezi Selanik. Tüm bunlar tesadüf olmasa gerek.

Abdülhamid dönemi Sabetaycılar için dönüm noktası oldu, diyebiliriz. Bu dönemde bazı şikayetler, sıkıntılar vardı. Selanik'te başlayan memnuniyetsizlik sonunda İttihat ve Terakki kuruldu. Yahudiler ve Sabetaycılar çok ciddi sorunla karşı karşıya geldiler. Bu dönemde iki Yahudi cemaati mevcut. Birincisi İstanbul, ikincisi Selanik Yahudileri cemaati. Sabetaycılar, Siyonizmi desteklediler, bunu açık olarak söyleyebilirim.

İttihat ve Terakki döneminde Sabetaycılığın fonksiyonunu üç yerde görüyorsunuz: İttihat ve Terakki, Mason locaları ve İslam tarikatları. Özellikle Melamilik ve Mevlevilik içinde yaygınlar. Bu üç ayrı grup Sabetaycılarının siyasi yapısını belirliyor.

Cumhuriyet Türkiye'si, Türkleştirme politikalarında Ermeni ve Yahudilerin devlet kadrolarından çıkartılması ile bu mevkiler Sabetaycılarının eline geçmiştir. Bu da gayet kolay. Çünkü, birkaç lisan konuşabilen, Avrupa'yla ilişkisi olmuş insanlar Sabetaycılar arasından çıkmıştır.

Genellikle Sabetaycılarının dini, Masonluk olmuş veya dinsiz kalmışlar. Bu önemli bir sorun. 1917 senesinde Yahudi olmak istemişler ancak kabul edilmemişler.

Sabetaycılar Türkiye'ye geldikten sonra nüfus kağıtlarında Müslüman yazıyor, ama bu insanların İslam inancıyla hiçbir bağlantıları yok.

Sabetaycılar kendi din adamlarını Melamilik tarikatı içinde yetiştirmişlerdir. Bu çok ilginç, adam hahamdır, ama dışarıdan baktığınız zaman Melamilik, Mevlevilik ve Bektaşilik tarikatları içinde yetişmiş din adamı gibi görünür. Nitekim, Selanik'teki Şemsi Efendi okulunun kurucusu hahamdı. Haham olduğu cemaat içinde belgelenmiştir. Böyle bir tuhaflık da vardır.

Ekonomiden politikaya, eğitimden devletin bütün organlarına kadar etkilidirler. Bu etkileri yetiştirme tarzı ve aldıkları eğitimden kaynaklanıyor. Başbakanlık yapmış Sabetaycılar var. Rahşan Ecevit ve İsmail Cem de aynı kökenden.

Cemaat belli bir siyasi teşekkülde de toplanmamış. Hem sağ hem de sol oluşumlarda yer aldığını söyleyebilirim. Türkiye'de, sosyalizmin gelişmesinde çok önemli katkıları olmuş Sabetay kökenli insanlar vardır.”

Aynı dergideki başka bir yazıda da şu ifadeler yer alıyordu: “ Türk Ocaklarının kurulmasında en fazla maddi desteği veren kişi, Yahudi asıllıydı. Tekin Alp müstear ismiyle yazan Moiz Kohen de bir Yahudi idi ve Türk Milliyetçiliği üzerinde etkili olmuştur”

Türk milliyetçiliği üzerinde bu tür gariplikler çoktur. Mesela, Türk milliyetçiliğinin babası kabul edilen kürt asıllı Ziya Gökalp meşhur masonlardandır.

Tarih perdeler aralanmakla kalmayıp açıldığı zaman daha çok gerçekler ortaya çıkacak...

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 ARALIK 2000 · KAYIT 11826

Yılan ve Karınca karakterli insanlar

Dinimiz, dedikoduyu, insanlara zarar vermeyi şiddetle yasaklamıştır. Dedikodunun, ortalığı karıştırmanın topluma verdiği zararını herkes biliyor aslında. Ekonomi ile ilgili yapılan son dedikodular nerede ise ülkeyi batırıyordu. Herkes bir kez daha gördü ortalığı karıştırmanın ne kadar büyük bir tehlike olduğunu.

Geçen hafta bir iftar yemeğinde Enver Ören Ağabey de bu konuya değindi. Bu güzel konuşmanın bir özetini sunmak istiyorum bugün: "Ortalıkta kriz var. Kasırgalar esiyor. Rüzgar gemiyi sallarsa, yalnızca Enver Ören'in midesi bulanmayacak, hepimizin midesi bulanacak. Fırtına duracak inşallah. Ancak, ortalığı karıştıranlar var. Bu insanların dedikodularına itibar etmeyin. Çünkü ben onlardan şimdiye kadar çok çektim.

Beterin beteri var. Rabbimize hamdolsun. Dünyanın gene en mutlu insanlarıyız, en mutlu ülkesiyiz. Bu kadar sıkıntılara rağmen bunları siz söylüyorsunuz. Şu mikrofonu ele alıp ta konuşmak, bu kadar insana hitap etmek, şu yediğimiz ekmekten, içtiğimiz sudan daha kıymetli. Çünkü insanlar hürriyet için doğarlar, hürriyet için ölürler. Hürriyet en büyük kıymetlerden biridir.

Birgün Hazreti Peygamber bir yerden geçiyordu. Baktı ki, birisi bomboş duruyor, ona selam bile vermedi. Dönüşte baktı ki, aynı adam birşeyle uğraşıyor.

Bu defa ona selamün aleyküm dedi. Sordular: Ya Resulallah, gidişte hiç selam bile vermediğiniz bu kişiye dönüşte niye selam verdiniz. Giderken baktım ki boş duruyordu. Allah boş duranı sevmez. Onun için selam vermedim. Dönerken baktım eline çubuk almış birşeyler karıştırıyor. Onun için selam verdim demiş Ne karıştırırsa karıştırсын, yeter ki ortalığı karıştırmasın insan. Bu ortalığı karıştıranlar olmasa zaten bu sıkıntılar da olmayacak esasında. Fakat ne yapalım ki insanların kalpleri böyle. Mutlaka biraz karıştıracak, bırakalım biraz karıştırsın bakalım.

İnsanlar böyle zamanda belli olur. İnsanlar zor zamanlarda, zor ile karşılaştıklarında gerçek yüzlerini oraya koyarlar. Böyle zamanlarda herkes içindekini dışına vurur. Bencil bencilliğini, fedakar fedakarlığını, hain hainliğini gösterir. Problemlı zamanlar bir imtihandır. Dünyada hiçbir imtihanda, girenlerin hepsi kazanmamıştır. Bazıları kazanmış bazıları da kaybetmiştir.

İnsanların bazıları yangını körükler bazıları da söndürmeye çalışır. Birgün Nemrut, İbrahim aleyhisselamı ateşe atmaya karar verdi. O kadar büyük bir ateş yaktı ki bu sefer kendisi ateşe yaklaşmadı. Bir mübarek zat, bakmış orda bir karınca ağzına su alıyor, uzaktan getiriyor ateşi söndürmek için. Yaklaşmıyor, fakat yakın bir yere bırakıyor. Evliya zat sormuş, ne yapıyorsun sen? Karınca, o da demiş ki: Sorma, Allah'ın Peygamberini yakacaklar. Ateşi söndürmeye çalışıyorum. O zat sormuş: Senin bu küçük cüssenle taşıdığın bir damla su ile bu koca ateş söner mi? Vallahi Cenâb-ı Allah herkese gücüne göre hesap sorar. Benim gücüm bu kadar.

Öbür taraftan bir yılan da devamlı ateş yakıyor. Demiş, ne yapıyorsun. Yılan demiş ki, “Bugün bayram! Bir peygamber yanacak.” Ateş sönsün diyeceğine, daha çok yaksın diye üflüyor.

Demek ki yüce Allah hayvanları nasıl iki grupta yaratmışsa, insanları da iki grupta yaratmış. Birisi ateş üfleyenler, diğeri ateşi söndürenler. Cenabı Hak bizi ateşi söndürenlerden eylesin!

Yaptığımızı Allah rızası için yapalım. Ahmet'e çalışıp Mehmet'ten para beklenmez. Kim Allah için yapmışsa, Allah onun karşılığını verecektir, kim gösteriş için yapmışsa aferin desinler diye, Cenabı Allah, “Sana aferin dediler; benden ne istiyorsun?” diyecektir. Abdülkadir Geylani Hazretlerine demişler ki; Siz ne mübarek bir zatsınız? Nereden biliyorsunuz demiş. Demişler ki: Herkes sizi medhediyor, sizden söz ediyor. Demiş ki: Bu insanlar böyledir bugün severler

yarın söverler. En iyisi bırak da biz insanlar için değil, Allah için Müslüman olalım.

Allah’a tevekkül edelim. Tevekkülü azalanın imanı zayıflamış demektir. Tevekkül kalmayınca iman da kalmaz. Tevekkül, her türlü sebebe yapışarak gayret göstermek, sonucu Allahü teâlâdan beklemek ve sonucun mutlaka hayırlı olacağına inanmaktır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 ARALIK 2000 · KAYIT 11827

Sıkıntıların sebebi

Bugün çekilen sıkıntıların çoğunun sebebi dinimizin bildirdiği güzel ahlakla yani Resulullahın ahlakı ile ahlaklanmamaktan ileri gelmektedir. Dünya ve ahirette huzur bulmak isteyen O’nun ahlakı ile ahlaklanmalıdır. Bu ahlakı O’na veren Cenab-ı Hak’tır. Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine verdiği iyilikleri, ihsanları sayarak, O’nun mübarek kalbini okşarken, kendisine güzel huylar verdiğini de saymakta, mealen; “Sen, güzel huylu olarak yaratıldın” buyurmaktadır.

Hız. İkrime buyuruyor ki: “Abdullah ibni Abbas’dan işittim: Bu ayet-i kerimede, “Huluk-ı azim” yani güzel huylar, Kur’an-ı kerimin bildirdiği ahlaktır. Ayet-i kerimede mealen, “Sen Huluk-i azim üzersin” (Kalem suresi: 4) buyruldu. Huluk-ı azim; Allahü teâlâ ile sır, gizli şeyleri bulunmak, insanlar ile de güzel huylu olmak demektir. Çok kimselerin İslam dinine girmesine, Resulullah’ın güzel ahlakı sebebi oldu.

Sözleri gayet tatlı olup gönülleri alır, ruhları cezbederdi. Akli o kadar çoktu ki, Arabistan yarımadasında, sert, inatçı insanlar arasında gelip, çok güzel idare ederek ve cefalarına sabrederek, onları yumuşaklığa ve itaate getirdi. Çoğu, dinlerini bırakıp Müslüman oldu ve din-i İslam yolunda, her şeylerini feda ettiler. O’nun uğrunda mallarını, yurtlarını feda edip, kanlarını akıttı. Halbuki böyle şeylere alışık değildiler. Güzel huyu, yumuşaklığı, affı, sabrı, ihsanı, ikramı o kadar çoktu ki, herkesi hayran bırakırdı. Görenler ve işitenler seve seve Müslüman olurdu.

Hiçbir hareketinde, hiçbir işinde, hiçbir sözünde, hiçbir zaman, hiçbir çirkinlik, hiçbir kusur görülmemiştir. Kendisi için kimseye gücenmediği halde, din

düşmanlarına, dine dil ve el uzatanlara karşı sert ve şiddetli idi. Muhammed aleyhisselamın binlerce mucizesi görüldü, bunu; dost-düşman herkes söylerdi. Bu mucizelerin en kıymetlisi, edebli ve güzel huylu olması idi.

Ebu Sa'id-i Hudri hazretleri buyurdu ki: "Resulullah, hayvana ot verirdi. Deveyi bağlardı. Evini süpürürdü. Koyunun sütünü sağardı. Ayakkabısının söküğünü diker, çamaşırını yamardı. Hizmetçisi ile birlikte yerdi. Hizmetçisi el değirmeni çekerken yorulunca, ona yardım ederdi. Pazardan öte-beri alıp, torba içinde eve getirirdi.

Fakirle, zenginle, büyükle, küçükle karşılaşınca, önce selam verirdi. Bunlarla müsafaha etmek için, mübarek elini önce uzatırdı. Köleyi, efendiyi, beyi, siyahı ve beyazı bir tutardı. Her kim olursa olsun, çağrılan yere giderdi. Önüne konulan şeyi, az olsa da, hafif, aşağı görmezdi. Akşamdan sabaha ve sabahtan akşama yemek bırakmazdı.

Güzel huylu idi. İyilik etmesini sever, herkesle iyi geçinirdi. Güler yüzlü, tatlı sözlü olup, söylerken gülmezdi. Üzüntülü görünürdü. Fakat, çatık kaşlı değildi. Aşağı gönüllü idi. Fakat, kaba değildi. Nazik ve cömert idi. Fakat, israf etmez, faydasız yere bir şey vermez, herkese acırdı. Mübarek başı hep önüne eğik idi. Kimseden bir şey beklemezdi. Saadet, huzur isteyen, O'nun gibi olmalıdır."

Hiz. Enes bin Malik buyuruyor ki: Resulullah'a on sene hizmet ettim, bir kerre üfl demedi. Şunu niçin böyle yaptın, bunu niçin yapmadın? buyurmadı." Hiz. Ebu Hüreyre de buyuruyor ki: "Resulullah'a bir gazada, kafirlerin yok olması için dua buyurmasını söyledik; "Ben, lanet etmek için, insanların azab çekmesi için gönderilmedim. Ben, herkese iyilik etmek ve insanların huzura kavuşması için gönderildim" buyurdu. Allahü teâlâ Enbiya suresinin 107. ayet-i kerimesinde mealen; "Seni, alemlere rahmet, iyilik için gönderdik" buyuruyor.

("Kâinatın Efendisi" kitabından. Resulullahın hayatını ve güzel ahlakını anlatan bu kitap, Arı Sanat yayınevi, tel: 0212 2781860'dan veya Dini Yayınlar Fuarından; Sultanahmet, Bedir, Kocatepe, Pınar yayınevinden temin edilebilir.)

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 ARALIK 2000 · KAYIT 11828

Kadir Gecesi

Kadir Gecesi, mübarek gecelerin en kıymetlisidir. Çünkü, Kur’ân-ı kerîmde medhedilmekte, övülmekte, en kıymetli gece olduğu bildirilmektedir. Kur’ân-ı kerîm Peygamber efendimize bu gece gelmeye başlamıştır. Kur’ân-ı kerimde, “Kur’an, Ramazan ayında indirilmiştir. O hidayet kaynağıdır, doğru yolun, Hak ile batılı birbirinden ayıran hükümlerin nice açık delilleridir” (Bekara 185) buyurulmuştur. Kadr suresinde de, “Gerçek, biz,O’nu Kadir gecesinde indirdik. Kadir Gecesinin yüceliğini sana bildiren nedir? Kadir gecesi bin aydan hayırlıdır...” buyurulmuştur.

Hadis-i şerîfte; “Kadir Gecesini inanarak ve sevabını bekleyerek ihya edenin geçmiş bütün günâhlarını Allahü teâlâ mağfiret eder, bağışlar.” buyruldu. İhya etmek için kaza namazları kılmalı, Kur’ân-ı kerîm okumalı, duâ, tövbe etmeli, sadaka vermeli, Müslümanları sevindirmeli, bunların sevaplarını ölümlere de göndermelidir.

Bu geceye saygı göstermelidir. Saygı göstermek, günâh işlememekle olur. Kur’ân-ı kerîm, levh-i mahfûzdan dünyâ semâsına bu gece indirildi. Bu gecenin bin aydan hayırlı olduğu Kadr sûresinde açıkca bildirilmiştir. Kadir Gecesi çok faziletli bir gece olmakla berâber, kulların gaflete dalmaması ve her ânını ibâdet ve tâatla süslemesi için ne zaman olduğu kesin olarak bildirilmemiştir. Bu da, Kadir Gecesini arayanların, birçok geceleri ihya etmesi gerektiğindendir. Fakat o geceyi tanıtan bazı alâmetler bildirilmiştir. Bu gecenin alâmetlerinden bâzıları şunlardır: Gece açık ve sâkin olur, ne sıcak, ne de soğuk olur. Bâzı âlimler, Kadir Gecesinde köpek sesi duyulmaz, ertesi sabah güneş, kızıl olup, şuâsız doğar... demişlerdir.

Kadir Gecesi, Muhammed aleyhisselâmın ümmetine mahsus bir gecedir. Başka peygamberlere böyle bir gece verilmemiştir. Bu gecenin bin aydan hayırlı olmasının hikmetini tefsir âlimleri, Resûlullahtan haber vererek şöyle bildiriyor:

Resûlullah efendimiz bir gün buyurdu ki: “Benî İsrâîl peygamberlerinden dördü seksener sene Allahü teâlâyâ ibâdet ettiler, bir an âsî olmadılar. Bunlar Eyyûb, Zekerîyyâ, Hazkîl ve Yûşâ’dır.” Eshâb-ı kirâm bu hadîs-i şerîfi duyunca, hayret ettiler. Bunun üzerine Cebrâîl aleyhisselâm Allahü teâlâdan gelip; “Ey

Muhammed! Senin ümmetin bu peygamberlerin, bir an Allahü teâlâyâ âsî olmadan seksen senelik ibâdetine şaşarlar. Muhakkak ki, Allah sana ondan iyisini gönderdi.” deyip; “Kadir gecesi, bin aydan hayırlıdır.” (Kadr sûresi: 3) âyet-i kerîmesini okudu.

Kadir Gecesi hakkındaki hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki:

Kadir Gecesinde, bir kere “İnnâ enzelnâ...” sûresini okuyan, başka zamanda Kur’ân-ı kerîmi hatim edenden daha sevgilidir. Kadir Gecesinde bir tesbih (Sübhanallah), bir tahmid (Elhamdülillah), bir tehlil (Allahü ekber) söyleyen benim yanımda yedi yüz bin tesbih, tahmid ve tehlilden kıymetlidir. Bu gece çobanın koyunu sağma müddeti kadar (yâni çok az) namaz kılan, ibâdet eden, bir ay bütün geceleri sabaha kadar ibâdetle geçirenden daha kıymetlidir.

Kadir Gecesi üç defâ “Lâ ilâhe illallah” söyleyenin, birincisinde bütün günahları bağışlanır, mağfiret olunur. İkincisinde Cehennemden kurtulur, üçüncüsünde Cennete girer.

Peygamber efendimiz dört halîfe ve sonra kurulan bütün İslâm devletleri bu geceye çok hürmet göstermişler, ibâdet ederek geçirmişlerdir. Osmanlılar zamânında, o gece memleketin her yerindeki bütün eğlence yerleri kapatılırdı. İstanbullular Eyüb Sultan, Ayasofya, Sultan Ahmed Câmii ve bulundukları yerin câmilerinde sahura kadar ibâdet eder, affedilmeleri için cenâb-ı Hakk’a duâda bulunurlardı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 ARALIK 2000 · KAYIT 11829

Resûlullahın Duâsı

Resûlullah efendimiz, Veda haccında, "Vedâ hutbesini" bitirdikten sonra Bilâl-i Habeşî hazretleri, ezan-ı şerîfi okudu. Bütün Eshâb-ı kirâm, huzûr ve huşû içinde dinlediler.

Peygamber efendimiz, namazı kıldırdıktan sonra devesine bindi. Cebel-i Rahme'nin dibine varıp kayaları önüne alıp, kibleye dönerek vakfeye durdu. Herkesin vakfeye durmasını emretti. Daha sonra: "Hayır, ancak ahiret hayırdır." buyurdu.

Mübârek ellerini göğüs hizâsında kaldırarak, bütün peygamberlerin yaptığı pek faziletli olan şu duâya başladı. Bizlere, bu şekilde duâ etmemiz için işaret buyurmuş oldu:

"Allahü teâlâdan başka ilâh yoktur. O birdir. Eşi ortağı yoktur. Mülk, O'na âittir. Hamd, O'na mahsustur...

Ey Allahım! Kabir azâbından, kalbin vesvesesinden, işlerin dağınıklığından sana sığınırım! Ey Allahım! Rüzgârların getirdiği âfetin şerrinden sana sığınırım! Ey Allahım, gözümde bir nûr, kulağımda bir nûr, kalbimde bir nûr yarat! Ey Allahım, göğsüme genişlik ver, işimi kolaylaştır!

Ey Allahım! Kalbe vesvese veren şeytandan, işlerin karışıklığından, kabir fitnesinin şerrinden, gecenin getirdiği şeylerin şerrinden, gündüzün getirdiği şeylerin şerrinden, korkunç rüzgârların getirdiği âfetlerin şerrinden, zamanın nöbet nöbet gelen mihnet ve belâlarının şerrinden sana sığınırım!

Ey Allahım, sağlığın hastalığa çevrilmesinden, birden bire gelip çatacak azâbından ve bütün gazâbından sana sığınırım!

Ey Allahım! Beni hidâyetine ulaştır. Geçmişimi, geleceğimi bağışla! Ey baş vurulacakların en hayırlısı! Kendisinden istenilenlerin en keremlisi, en çok vereni!

Ey Allahım! Sen, sözümü işitiyor, yerimi görüyor, gizli, açık neyim var ise biliyorsun. İşlerimden hiç biri sana gizli değildir. Ben çâresizim, yoksulum. Senden yardım ve eman diliyorum.

Korkuyorum. Kusurlarımı îtirâf ediyorum. Bir çâresiz, senden nasıl isterse, ben de öyle istiyorum. Zelîl bir günahkar, sana nasıl yalvarırsa, ben de öyle yalvarıyorum.

Yüce huzûrunda boynunu bükmüş, senin için gözlerinden yaşlar boşanan, senin uğrunda bütün varlığını zelîl eden, senin için burnunu topraklara sürten bir kulun sana nasıl duâ ederse, ben de öyle duâ ediyorum!

Ey Rabbim! Duâmı kabûl buyurmaktan beni mahrûm eyleme. Bana Raûf ve Rahîm ol! Ey istenilenlerin en hayırlısı ve verenlerin en keremlisi!..

Ben, sana her an muhtâcım. Senin ise, bana hiç ihtiyâcın yok. Sen, ancak yaratanım olarak beni bağışlar, affedersin.

Ey duâcıların duâlarını kabûl eden! Ey ümit bağlananların en üstünü! İslâmiyet ve Muhammed (aleyhisselâm) üzerindeki himâyen hürmetine sana yöneliyorum. Benim bütün suçlarımı bağışla! Beni şu durduğum yerden bütün hâcetlerimi

yerine getirmiş, dileklerimi ihsân buyurmuş, temennilerimi gerçekleştirmiş olarak döndür!..

Bizler, topluca senin Beyt-i Harâm'ına geldik. Şu büyük Meşâir'de vakfeye durduk. Şu mübârek yerlerde hazır bulunduk. Ümîdimiz, yüce katındaki sevab ve mükâfâta nâil olmaktır. Ümîdimizi boşa çıkarma Allahım!" Resûlullah efendimiz, bu duâdan sonra vakfe yaptı. Akşam üzeri:

"Bugün, dîninizi sizin için ikmâl eyledim. Üzerinize olan nîmetimi tamamladım ve size din olarak İslâmiyet'i vermekle râzı oldum (Mâide sûresi: 3) meâlindeki âyet-i kerîme nâzil oldu.

Böylece, İslâm dini ikmal bulmuş oldu. Bildirilmemiş, açıklanmamış hiçbir emir, yasak kalmadı. Kısa bir müddet sonra da bu fâni dünyadan ayrıldı.

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 ARALIK 2000 · KAYIT 11830

Haçova Meydan Muharebesi

Zannedilir ki, parası olan, gücü olan müesseseler, devletler her zaman başarılı olur; her istediğini elde ederler. Halbuki, para, güç çoğu zaman da başarısızlığa götürür. Çünkü para bir müddet sonra, lükse, israfa, konfora götürür insanı. Bunlar da kibir gurur meydana getirir. Kendini beğenmiş insan, başkalarını hor görür, onlara zulmeder. Bu da birlik beraberliği çözer. Ayrıca, rahatlık, konfor, insanı rehavete sevkeder. İşte bu rehavet, uyuşukluk, kibirlenme başarının en büyük düşmanıdır. Nice müesseseleri, medeniyetleri, nice devletleri, imparatorlukları yıkan bunlardır. Roma'nın, Bizans'ın Osmanlı'nın yıkılmalarının gerçek sebebi bunlar değil midir?

Birçok yeni medeniyetlerin kurulmasının sebebi de, imkansızlıktır, çaresizliktir. Avrupa'nın teknolojide bu hale gelmesinin sebebi çaresizliktir. Zaten iyi incelendiğinde görülür ki, bütün önemli buluşlar, keşifler, büyük başarılar sıkıntının, çaresizliğin eseridir. Çünkü çaresiz kalan insan içindeki inanılmaz beyin ve beden gücünü ortaya koyar. Bununla ilgi geçmişte birçok tarihi olaylar, zaferler meydana gelmiştir.

Bunlardan biri, “Haçova Meydan Muharebesi” dir. Osmanlı ordusunun, Avusturya arşidükü Maksimilyan’ın kumanda ettiği Alman, Macar, İspanyol, Leh, Çek, Slovak, İtalyan, Hollanda ve Belçika ordularına karşı kazandıkları zafer...

Tarihçi Hammer’in, “Hoca Sâdeddîn’in cesaret ve etkili yönlendirmesiyle kazanılan ve Mohaç ve Çaldıran’la mukayese edilen parlak zafer” diye bahsettiği savaş...

Peki tarihçilerin bu zaferi, yüzlerce savaş içinden en önlere çıkarmalarının sebebi neydi? İşte işin püf noktası burada. Bu da şu: Herkesin, yek vucud, yek cihat yek kalp olmasıdır. Seferlerde, aşcısından tutunda, nalbandına kadar her çeşit meslek erbabı orduda hazır olurdu. Diğer savaşlarda herkes kendi işini yapardı. Ama bu savaş böyle olmadı. Çünkü, Ordu var olma yok olma mücadelesi veriyordu. Bunun için herkes “er” oldu, canla başla çalıştı. Neticede büyük bir zafer kazanıldı. İsterseniz bu tarihte az bulunun zaferin kısa bir özetini vereyim sizlere:

Osmanlı ordusu yüz bin kişi civarında iken, düşman ordusu bazı kaynaklara göre üç yüz bin kişiye yaklaşıyordu. İlk karşılaşmada, bütün ağırlık ve toplar düşman eline geçti. Karşılaşılan bu hezimet dolayısıyla son derece üzülen sultan üçüncü Mehmed Han, derhal harp meclisini topladı ve ne sûretle hareket edeceğine dair ordu görüşmesi yapıldı. Padişah’ın kumandayı vezirazama bırakıp geri çekilmesinin uygun olacağı düşüncesine karşı Hoca Sâdeddin Efendi; “Bu büyük bir iştir. Hasan Paşa, İbrahim Paşa ve gayrisi ile olur biter değildir, bizzat saadetli padişahın, askere baş olup gitmesi lazımdır.” dedi.

Savaş başladı. Düşmanlar Osmanlı ordusunun merkezine doğru derinlemesine girdiler. Demir zırhlara bürünmüş düşmanın piyade ve süvari birlikleri, Padişahın bulunduğu merkez kısmı sardılar. Düşman ateşi tehlikesine düşen Padişah, otağına çekilerek sırtına Peygamber efendimizin hırka-ı şerifini giyip eline mızrağını aldı. Zaferi nasip etmesi için gözyaşları içinde Allahü teâlâya yalvarmaya başladı.

Artık panik başlamış ve düşman kuvvetleri çadırlar arasına kadar girmiş, ordugahı zaptetmişti. Düşmanın böyle çadırlar arasına girdiğini gören seyis, aşçı, deveci, katırcı, karakollukcu denilen hademe grubu bu çadırları zapteden düşman üzerine kazma, kürek, balta ve odun gibi şeylere hücumla geçerken, aynı zamanda; “Düşman kaçıyor” diye bağırarak askerleri geri döndürmeyi başardılar.

Bu sırada ön kol kumandanı Çağlazade de süvarileriyle hucuma geçti ve Osmanlı ordusunun sağ kolunu bozmuş olan yirmi bin düşmanı bataklıklara sürerek imha etti. Bu hengamede üçüncü Mehmed Han'ı dimdik atının üzerinde, Hoca Efendi'yi de onun yanı başında atının gemlerini tutmuş gören akıncılar ve Kırım atlıları, zaferi kazandığını sanan düşmana dehşetli bir darbe indirdiler. Düşmanın elli bin kadarı öldürüldü.

Böylece önce kaybedilmiş sayılan Haçova savaşı Padişah'ın kararlı oluşu ve duâsı, Hoca Sâdeddin Efendinin sebâtı ve sefere katılanların kendi imkanları ile hep birlikte hücumu savaşın seyrini değiştirdi; zaferle neticelendirdi. On bin duka altın ile berâber, Alman topraklarının yüzde doksan beşi ele geçti.

GÖNÜL BAHÇESİ · 30 ARALIK 2000 · KAYIT 11831

Çolak Hasan

Bugün de Haçova zaferinden bir ekstantane sunmak istiyorum. Kritik zamanlarda herkesin bir noktaya odaklanması ile aşçı, çaycı... gibi umulmadık kimselerin umulmadık başarıları sebep olması açısından önemli bir ekstantane bu:

Çolak Hasan, yeniçeri olmak istiyordu. Acemiler ocağına başvurdu. Fakat çolak olduğu için ocağa Kabul etmedi. Kendi kendine; “Artık hiç bir zaman savaşa katılmayacağım, yeniçeri olamayacağım” dedi. Çolak eline baka baka ağlamaya başladı.

Devrin büyük alimlerinden Hoca Sa'deddin Efendi, görünce Hasan'a niçin ağladığını sordu. Hasan yaşlı gözlerini Sa'deddin Efendi'nin gözbebeklerine dikerek; “Padişah efendimiz düşman üzerine sefer düzenlemiş. Fakat ben gidemeyeceğim. Hayatım boyunca hiç asker olamayacağım ve sefere katılamayacağım. Eğer kolum sağlam olsaydı, belki şimdi ben de sultanımızın ordusuna katılır, savaşa giderdim” dedi.

Sa'deddin Efendi bir süre düşündükten sonar; “Seni harbe götüreceğim” dedi. Hasan bir an hayretler içinde kaldı. Hoca Efendi onun şaşkınlığını fark edince; “Orduda sadece askerler yoktur. Pek çok kişi de orduya hizmet eder. Ama savaşta önemli olan her türlü hizmeti yapmaktır. Hizmetin küçüğü büyüğü olmaz. Herkes elinden geleni yapar, sen de mutfak hizmetçisi olacaksın” dedi.

Bu sözlerden sonra Hasan Sa'deddin Efendi'nin yanından ayrılmadı. 1595 senesinin Haziran ayında, sultan üçüncü Mehmed ordusu ile sefere çıktı. Çolak Hasan da bu ordunun mutfak görevlileri arasında yer almıştı. Osmanlı ordusu, haçlılarla Haçova'da karşılaştı. Otağ-ı hümayün bataklığı gören bir tepeciğin üzerinde kuruldu. İlk günkü çarpışmalardan bir netice alınamadı. Ertesi gün savaş yeniden şiddetlendi. Ön saflarda görülen bozgun, arkalara da bir çözülme olarak yansıdı. Fırsattan istifade eden düşman, Sultan'ın otağına saldırdı.

Bu sırada ordunun geri hizmetini görmekle vazifeli olanlar, mutfak çadırının önünde toplandılar. Hasan ise, her zaman yaptığı gibi yine mutfak çadırından ayrılmış, savaş alanının yakınlarından çarpışmaları seyrediyordu. Ordunun bozulduğunu görünce, hemen koşarak, mutfak çadırının önünde toplanmış olan kalabalığın karşısında nefes nefese durdu.

Onlara; “Ne duruyorsunuz? Düşman, Sultan'ımızın otağına saldırıyor. Bir şeyler yapmazsak, Otağ-ı hümayunu düşman çizmeleri kirletecek. Ellerimiz bağlı bekleyemeyiz. Biz Türk değil miyiz? Bir ordunun mensubu değil miyiz? Analarımız bizi hangi günler için doğurdu?” diye bağırdıktan sonar, mutfak çadırına girerek direklerden birinde asılı olan baltayı kapı. Elindeki baltayı hırsla sallayarak; “Ben gidiyorum. İsteyen gelir” dedi. Bu hareket oradakileri çoşturdu. Herkes ne bulduysa eline alarak, Hasan'ın peşine takıldı. Kiminin elinde bıçak, kiminin elinde satır, kiminde de kepçe vardı. Hatta bazıları ocaktan çektikleri ucu yanmış odunlarla hücumla katılmışlardı.

Hasan, Sultan otağına iki metre yaklaşmış olan düşmana baltasını öyle bir savurdu ki, düşmanın zırhı göğsünden parçalandı. Bir anda düşman neye uğradığını anlayamadı. Kafalarına yedikleri kepçeler ve odunlarla paniğe kapıldılar. Allah Allah sesleri ortalığı çınlatmaktaydı.

Tepenin üzerinde hadiseyi seyreden Hoca Sa'deddin Efendi, yanında bulunan Çağaloğlu Sinan Paşa'ya; “Düşmanın bu şaşkınlığından istifade edebiliriz. Ne duruyorsun?” diye bağırdı. Savaş bir anda tam tersine dönmüş, düşman askeri dağılmış, kaçmaya başlamıştı. Az önce zafer naraları atan düşman askerleri, her şeylerini bırakarak kaçıyordu. Zaferin kazanılmasında, ilk hareketin başlatılmasında büyük rol oynayan aşçı yamağı Çolak Hasan'dı.